

CHƯƠNG 60

Hai người vừa xuất chưởng ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là Pháp Hải Thiên Sư – Chưởng môn nhân chùa Thiếu Lâm và người thứ nhì là Không Thanh Tử – Chưởng môn nhân phái Võ Đang. Hai vị Chưởng môn nhân cùng xuất thủ một lượt nên chưởng phong như sóng dậy biển khơi, ầm ỹ quật thẳng vào Tiểu Phong.

Giữa lúc tâm thần Tiểu Phong còn đang xáo động, chàng không ngờ hai vị Chưởng môn nhân cùng một lúc ra tay đối phó với chàng. Nếu Tiểu Phong không bị Bạch Cơ cho uống «Tán Công Phấn» thì «Vạn Năng Thần Công» hộ vệ chàng cũng chẳng sợ gì, nhưng đấng này hoàn toàn ngược lại, hiện nay chàng không còn có khả năng thần kỳ ấy nữa. Kinh phong như vũ bão ập đến, chàng rung động tâm thần, vừa lúc Tiểu Phong nghiêng răng ken két, vận dụng tất cả chân người đỡ thẳng vào chưởng hình của Pháp Hải Thiên Sư và Không Thanh Tử.

Đánh thẳng tất có người chết hoặc trọng thương, mạng của Tiểu Phong e khó tồn vì chàng không chết nhưng không thể nào thoát khỏi Tổng đàn Liên Giáo.

Chưa đầy một nháy mắt, hai luồng kinh lực sắp chạm nhau chột một bóng đen với thân pháp vô cùng mau lẹ. Bóng đen ấy xẹt vào cuộc chiến. «Bùm». Bằng một nội lực chưa từng thấy trên chốn giang hồ, bóng đen đã đánh bật hai luồng chưởng lực của hai vị Chưởng môn và của Tiểu Phong. Bóng đen đứng sừng sững giữa hai người. Người ấy chính là Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung.

Pháp Hải Thiên Sư và Không Thanh Tử từ lúc lẫn lộn trên chốn giang hồ chỉ biết ngoài Vạn Thế Tiên Cơ thật chưa có nhân vật nào có một nội lực kinh hồn như vậy. Cả hai thất kinh hồn vía, lấy mắt nhìn nhau! Rồi cả hai lỗ bốn con mắt rục rục bốn tia ánh sáng hời hững ngó thẳng vào gương mặt nghiêm trọng của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung. Pháp Hải Thiên Sư vòng tay xá ông ta hỏi:

—Xin thí chủ cho bản tăng được nghe húy hiệu của mình.

Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung cười thản nhiên đáp:

—Ta đã quên mất tên họ mình lâu rồi. Chẳng qua nếu bọn các người mà nghĩ rằng ta không đủ tư cách để trực tiếp can thiệp vào vụ này thì cũng không sao. Ta sẽ gọi vài ba người khác đến đây ngay để nói chuyện với bọn các người vì chắc bọn các người không lạ gì những người ấy!

Nói xong, ông ta ngược mắt ngó lên vòm trời trong vắt chu miệng huýt một tiếng sáo gió lạnh lớt ngân vang...

Tiếng sáo miệng sắc bén như gươm, mừng tượng đâm thủng màng tai những người có mặt tại sân rộng! Ở xa ngoài mười dặm vẫn còn nghe rõ môn một! Lập tức sau tiếng sáo của Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung vọng dài trong bầu không gian xa thẳm, vô số bóng người phát mình bay xuống rơi vào giữa đám đông.

Hàng ngàn cặp con mắt đều tập trung nhìn quang vào mấy người vừa bay đến tới. Vừa trông thấy mặt, ai nấy đều lộ sắc hãi hùng. Những người ấy chính là Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Siêu Phàm Đại Sư, Xích Cước Đạt Tiên, Thần Tri Tử, Đông Quỷ cùng với Thiên Bất Luân cả bảy người.

Sự hiện thân đột ngột của bảy người này đều làm cho tất cả những ai có mặt tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo đều giật mình thất kinh. Trừ Lãnh Diện Vong Hồn đang chết đứng như một cái thây ma, Chưởng môn của mười lăm môn phái còn một ai là chẳng nhận ra bảy người vừa mới đến đấy.

Sau khi mặt mày biến sắc kinh sợ, Pháp Hải Thiên Sư hơi hải bước tới trước mặt Siêu Phàm Đại Sư cúi đầu chấp tay làm lễ ra mắt.

Siêu Phàm Đại Sư là nhân vật có địa vị tối cao của phái Thiếu Lâm. Tuổi hạc của đại sư đã quá một trăm, đôi hàng lông mày bạc trắng như tuyết. Nghe Pháp Hải Thiên Sư đến chào mừng. Siêu phàm Đại Sư hơi nhường cặp con người, vung ống tay áo một cái, bảo:

—Lão nạp đầu dám nhận đại lễ của Chưởng môn nhân.

Theo qui lệ chung của các môn phái võ lâm, bao giờ người giữ chức Chưởng môn cũng được trọng lễ tuyệt đối nên dầu là bậc trưởng thượng của môn phái ấy cũng phải có thái độ nhún nhường phần nào.

Cùng một thời gian ấy, Kỳ Trận Thần Quân cũng đến trước mặt Không Thanh Tử lên giọng bốn cột:

—Tên lỗ mũi trâu, ngươi nhận ra ta là ai rồi chứ?

Không Thanh Tử và Kỳ Trận Thần Quân giao thiệp với nhau rất thân mật nên nghe ông ta hỏi, hần đáp liền:

—Ông bạn già của bản đạo cũng đến đây nữa sao? Xin lỗi ông bạn già tha thứ cho cái tội của bản đạo chậm trễ việc đón tiếp!

Tuy chơi thân với nhau, nhưng Không Thanh Tử rất tôn trọng Kỳ Trận Thần Quân là người có danh vọng cao quý trên võ lâm, thành thử lúc nào cũng không dám ăn nói sỗ sàng.

—Chẳng lẽ ta không được phép đến đây à? Ta không được dự xem những cuộc múa rối ồn ào của người sao?

Còn mấy người kia như Độc Mục Thần Ni, Thiên Bất Luân, Thần Tri Tử, Xích Cước Đại Tiên, Đông Quỷ là những nhân vật bề trên không xa lạ chi với mọi người có mặt tại chỗ. Ai nấy vui vẻ hỏi han chào đón ân cần, quang cảnh bỗng đổi bầu không khí căng thẳng đầy sát khí thành một nơi sum vầy thắm thiết...

Kỳ Trận Thần Quân nói:

—Các Chưởng môn ở đây đều sao địa vị cũng không thấp, hành động phải chánh trực, công bình mới xứng đáng là những người cầm đầu các phái võ lâm. Việc của Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn là chuyện có liên quan đến oán thù của hai người ấy không dính dấp chi đến ai, tốt hơn là bọn người cứ đóng vai khách quan để mặc cho cả hai tự giải quyết với nhau đừng có xen vào.

Ông ta nhìn ngược lên thấy Lãnh Diện Vong Hồn mặt mày tái ngắt. Hắn đứng riêng ra một nơi xa xa mà mình mẩy run bần bật không khác con thằn lằn đứt đuôi.

Mười sáu môn phái giang hồ, trong tổ chức tối cao Liên Giáo đều hợp chung là một, không một ai có thể đụng chạm hay thất lễ với một vị Chưởng môn nào có mặt trong Liên Giáo cả. Nếu gặp phải trường hợp cả mọi người đều có trách nhiệm phải bảo vệ tánh mạng và danh dự cho vị Chưởng môn bị xúc phạm ấy đến cùng, chớ không được vì một lý do nào khác thôi thúc. Ngay buổi đầu tiên thành lập Liên Giáo ấy đã được ghi vào quy chế hiến chương. Do đó khi còn ở trong Liên Giáo là Chưởng môn của một phái Trưởng giáo Địa Bảo – Lãnh Diện Vong Hồn chẳng sợ ai giết hại được mình, trừ khi nào hắn ra ngoài Tổng đàn của Liên Giáo thì mới đáng lo!

Không Thanh Tử ngó Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung bụng bảo dạ rằng: “Người này là ai? Có nào hắn sai khiến được cả bảy bậc kỳ tài cái thế của võ lâm như vậy?”

Hắn kể tai hỏi nhỏ Kỳ Trận Thần Quân:

—Ông bạn già à! Người mặc áo đen là ai đó vậy?

Ngó Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung một cái Kỳ Trận Thần Quân day qua tươi cười nói với Không Thanh Tử:

—Thiệt ngươi không biết vị ấy là ai sao?

—Thật tình tôi không biết nên mới hỏi chớ!

—Danh vọng của người này đem so sánh cùng Vạn Thế Tiên Cơ chưa chắc ai trên, ai dưới. Ta quả quyết không sai là các môn phái giang hồ đều có chịu ơn của người này, chớ chẳng môn phái nào là không.

—Nói trắng ra người này là ai vậy?

Kỳ Trận Thần Quân quét hai luồng nhãn quang ngời ngời ánh sáng suốt qua ai nấy có mặt tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo một vòng rồi cất tiếng rang rang, hỏi to:

—Bọn các người chắc biết người này chớ?

Hàng ngàn cặp mắt đổ dồn vào gương mặt kỳ dị của Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung. Ông ta nở một nụ cười nhăn nhó khổ sở ngăn cản Kỳ Trận Quân:

—Ông bạn già của tôi ơi! Đi nghỉ đi cho khỏe, nói đến ta làm chi!

Kỳ Trận Thần Quân cười dài:

—Nói đến thì có sao đâu?

Không Thanh Tử nói:

—Phải đó! Nói đến cũng chẳng sao kia mà!

Kỳ Trận Thần Quân nghiêm sắc mặt, cung kính nói lời lễ phép giới thiệu:

—Vị cao hơn này là Thần Hồ Chủ nhân.

—Ai vậy? Thần Hồ Chủ nhân?

Tất cả những người có mặt tại chỗ đều kêu lên một tiếng hãi kinh. Trong lòng ai nấy cũng bị bốn tiếng «Thần Hồ Chủ nhân» làm cho khiếp sợ, Thần Hồ Chủ nhân là người đức cao, vọng trọng, trong chốn giang hồ chẳng một ai là không kính nể. Trong tâm các phái giang hồ, ông ta là hơn vật ngang hàng với Vạn Thế Tiên Cơ. Bởi vì các môn phái giang hồ đều được Thần Hồ Chủ nhân cứu sống.

Đương lúc mọi người còn đang sợ hãi... chợt nghe Tiểu Phong quát to. Thân hình chàng bỗng nhiên bắn vút lên cao, miệng nạt bảo:

—Lãnh Diện Vong Hồn, mi có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta hôm nay!

Tất cả những người có mặt tại sân rộng Tổng đàn Liên Giáo đều ngược mắt nhìn. Ai nấy không khỏi sửng sờ khi trông thấy mọi người hơi lơ đãng một chút, hẳn ta đã se sẽ nhón gót chạy trốn như bay.

Vừa bước rượt theo, Tiểu Phong cũng vừa đánh tới một chưởng.

Đã quyết liều mạng sống chết vì biết mình bị lâm vào nguy cơ khó mong thoát khỏi bàn tay của đối phương hôm nay nên hấn chờ cho chưởng lực của Tiểu Phong đánh tới. Không né, không tránh, hấn vận dụng toàn lực vào tay chân đón bằng một chưởng lệ dương điện xẹt.

«Bốp» một tiếng vang âm ỉ....

Cả người Lãnh Diện Vong Hồn bị đẩy lui ra sau liền mười bước. Hấn xiểng niểng mấy cái mới đứng lại đặng.

Liền khi ấy chợt nghe Siêu Phàm Đại Sư nạt bảo:

—Lê thí chủ xin hãy ngừng tay.

Trong tiếng nạt bảo ấy bao hàm oai lực lớn lao.

Tiểu Phong vừa định đánh tiếp chưởng thứ nhì vội rút tay lại hỏi bằng giọng cứng cỏi:

—Đại sư phụ cũng giúp đỡ Lãnh Diện Vong Hồn nữa à?

Siêu Phàm Đại Sư nhướng cao hai hàng lông mày mỉm cười, nói:

—Ân oán trên chốn giang hồ tự nhiên phải có công lý xét phán. Thí chủ không cần quá nóng nảy!

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung luôn miệng tiếp liền:

—Lời của đại hòa thượng nói rất đúng lý. Phàm việc nào cũng có lẽ phải của nó và người xét đoán công bình, Tiểu Phong ngươi đây không lẽ chẳng hiểu điều đó. Thế thì việc này người cũng nên để đại sư phụ xét đoán minh chánh trước công đạo của võ lâm.

Tiểu Phong gật đầu. Chàng chậm chậm thối lui, chân bước đến trước mặt Xích Cước Đại Tiên và Thiên Bất Luân lễ phép chào nói:

—Tiểu điệt cúi đầu kính chúc hai vị sư bá thân thể khang an.

Thở ra một tiếng, Xích Cước Đại Tiên và Thiên Bất Luân đồng thanh bảo:

—Chẳng cần chi bày lời khách sáo. Chúng ta hôm nay mà được gặp lại ngươi thật cũng là một việc vượt ngoài ý liệu của chúng ta!

Lúc ấy. Mười lăm Chưởng môn của mười lăm phái giang hồ không hẹn và cùng kéo đến trước mặt Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung cúi đầu vái sâu một cái, cất tiếng cung kính chào thưa:

—Thay mặt toàn thể bốn phái, Chuồng môn chúng tôi kính cẩn chúc mừng Thần Hồ Chủ như kim an!

Cử chỉ đột ngột của mười lăm Chuồng môn ấy làm cho Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung sửng sờ. Ông ta nói giọng buồn buồn:

—Cám ơn! Từ Thạch Trung này là kẻ có tội ở nhân gian đâu dám nhận lời quá đáng ấy!

Nói xong, hai mắt tràn đầy ngấn lệ. Gương mặt kỳ vĩ của ông ta lộ vẻ khích động dị thường.

Siêu Phàm Đại Sư nói tiếng rang rang:

—Được rồi! Lòng biết ơn đối với Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung thế cũng tạm gọi là đủ. Giờ đây nên giải quyết sự tình gấp rút trước đã, việc khác rồi sẽ bàn sau.

Mười lăm Chuồng môn của mười lăm phái võ lâm gật đầu nhẹ nhẹ rồi chậm chậm lui ra.

Siêu Phàm Đại Sư hướng về phía Tiểu Phong:

—Lê thí chủ. Bất cứ việc gì làm đều phải thận trọng. Còn như tàn khốc giết người chỉ đâm chồi mọc gốc thêm cho điều thống khổ. Lão nạp mong sao thí chủ hãy thể hiện cái đức hạo sanh của Trời Đất đem lòng bác ái bỏ khắp mọi người thì tiến trình mới thật là quang huy sáng lạn.

Tiểu Phong im lặng ghi nhớ những lời của Siêu Phàm Đại Sư vào lòng, gật đầu nói:

—Tiểu Phong tôi tuy bị người cho là kẻ hung thủ sát nhưn nhưng tự mình xét lại công việc của mình lầm lạc thấy rõ chẳng chỉ là quá đáng!

—Được như vậy là quý hóa vô cùng! Từ rày về sau cũng nên cẩn thận đừng giết người bừa bãi!

—Tiểu Phong tôi xin ghi nhớ vào lòng những lời dạy vàng ngọc của đại sư phụ!

Siêu Phàm Đại Sư mỉm cười bảo:

—Lại càng tốt lắm! Lần đi này của lão nạp thật chẳng phí thời giờ. Công đức này có thể nói là viên mãn!

Dứt câu ông ta chậm chậm bước sang một bên.

Thần Hồ chủ nhưn nói:

—Ngày hôm nay, các cao thủ của Liên Giáo tập trung ở đây đông như mây bủa chẳng biết lúc nào mới mở hội tuyển chọn Giáo chủ?

Siêu Phàm Đại Sư nói:

—Đúng ba khắc giờ Ngọ.

Thần Hồ Chủ nhơn ngược mặt ngó xem sắc trời:

—Ba khắc giờ Ngọ đã điểm tại sao chưa thấy ai cả?

—Ai nấy đều được tiếp đãi ân cần phía sau núi!

—Lôi đài lập ở phía sau núi à?

—Đúng vậy!

—Thế thì có thể mở lôi đài được rồi, còn chờ chi nữa?

Mười lăm vị Chưởng môn đồng thanh nói «phải». Liền đó do Pháp Hải Thiền Sư dẫn đầu mọi người cùng đi theo ra phía sau núi.

Đột nhiên Tiểu Phong lên tiếng nói:

—Yêu cầu Chưởng môn chậm bước!

Pháp Hải Thiền Sư quay đầu ngó lại hỏi:

—Phải chăng thí chủ định nói về chuyện tranh tuyển Giáo chủ Liên Giáo?

—Đúng vậy, không sai!

—Lê thí chủ đã được Đỗ Chưởng môn bảo chứng, Liên Giáo không quyền ngăn trở, chỉ vì thí chủ...

Nói đến đó Pháp Hải Thiền Sư ngừng miệng.

Tiểu Phong hỏi gặng lại:

—Chỉ vì sao?

—Chỉ vì thí chủ tranh tuyển mà được làm Giáo chủ, nhưng có thể không được mọi người mến yêu kính phục chăng?

Lời nói ấy, làm cho Tiểu Phong sững sờ!

Pháp Hải Thiền Sư vội vã bước đến trước mặt bọn Thần Hồ Chủ nhơn, cúi người cung kính vòng tay, nói:

—Các vị cao nhơn từ xa đến đây, Liên Giáo được hân hạnh đón tiếp trong cuộc đại hội này, dám mong các vị giữ giám định lôi đài, chẳng hay thế nào?

Xích Xước Đại Tiên mau mắn nói trước:

—À... Đó là việc cầu mong mà chẳng may khi được Thần Hồ Chủ nhơn. Chẳng một vị nào mà không vui vẻ nhận lời yêu cầu của Pháp Hải Thiên Sư.

Tiểu Phong mắt nhìn về phía Lãnh Diện Vong Hồn, sát quang ám ảnh hiện đầy trên mặt, chàng hậm hực ngó hẩn lờm lờm!

Siêu Phàm Đại Sư hướng về Lãnh Diện Vong Hồn nói:

—Người đã sát hại cha mẹ Lê thí chủ, lẽ tất nhiên không thể bảo Tiểu Phong đừng báo thù!

Ông ta ngừng lại giây lát rồi nói thêm:

—Ta cần hỏi người một việc!

—Xin cứ nói cho nghe.

—Người là một phần tử của Liên Giáo phải không?

—Đúng vậy!

—Người đã là người của Liên Giáo, lẽ ra người phải phục vụ cho xã hội nhơn quần. Nhưng người lại không cứu người, giúp đời đúng với tôn chỉ cao đẹp của người trong Liên Giáo mà ngược lại, sanh ra tâm tánh tàn sát. Chỉ một điểm ấy cũng đủ không thể tha thứ. Chẳng qua, dầu sao người cũng là một phần tử của Liên Giáo nên đối với việc sống chết của người, chắc chắn là mười lăm Chưởng môn còn lại đây, không thể không lo lắng cho người đứng.

Siêu Phàm Đại Sư bèn day sang hỏi Tiểu Phong:

—Lê thí chủ, ta hỏi người một việc.

—Xin đại sư phụ cho biết việc chi?

—Người đánh chết hơn bốn năm mươi cao thủ của Địa Bảo phải không?

—Thưa vâng.

—Người đã tàn sát quá nhiều.

—Tôi báo thù cho cha mẹ tôi!

Siêu Phàm Đại Sư thở ra:

—Ân oán trong chốn giang hồ có lắm bí ẩn quanh co phải trái, ngay thẳng gian ngoa, người ngoại cuộc không sao xét xử đặng. Chẳng qua Tiểu Phong người cũng nên biết rõ một điều là cái chết của Lãnh Diện Vong Hồn, mười lăm Chưởng môn của mười lăm phái giang hồ đều chung chịu trách nhiệm.

Tiểu Phong nói:

—Điều ấy tôi không bận lòng. Nếu mười lăm Chưởng môn cương quyết bảo vệ sanh mạng cho Lãnh Diện Vong Hồn thì Tiểu Phong tôi cũng cương quyết lấy mạng Lãnh Diện Vong Hồn để trả thù cho cha mẹ.

—Theo ý của ta nói đây không phải ngăn cản Lê thí chủ báo thù cho cha mẹ mà cũng không phải nói là mười lăm Chưởng môn cứ nhắm mắt bịt miệng Lãnh Diện Vong Hồn. Không cho công lý soi rọi vào việc làm đầy tội ác của Lãnh Diện Vong Hồn là hung thủ sát nhân, Lãnh Diện Bảo chủ phải đền mạng. Chẳng qua Lãnh Diện Bảo chủ đã gia nhập vào Liên Giáo, phải mở cuộc đại hội nghị thẩm phán bất thường do chín vị Trưởng lão chấp pháp của Liên Giáo khai trừ Địa Bảo ra khỏi tổ chức. Khi ấy, mười lăm môn phái còn lại trong Liên Giáo sẽ không còn trách nhiệm đối với Lãnh Diện Bảo chủ nữa. Người tự tiện kết liễu mối thù của người với Lãnh Diện Vong Hồn!

Tiểu Phong cãi lại:

—Nói như thế có khác nào không cho Tiểu Phong nầy báo thù trong khi kẻ thù đang ở trước mặt?

—Phải như vậy! Người trả thù là một việc, mà người giết người trong Tổng đàn của Liên Giáo lại là việc khác. Người đến chỗ khác thì mặc tình người, còn người ở trong Tổng đàn của Liên Giáo thì mười lăm Chưởng môn phái phải ngăn cản không cho người giết người.

Mặt mày biến sắc tức giận, Tiểu Phong nói:

—Điều ấy Tiểu Phong tôi thật không thể tuân theo!

Siêu Phàm Đại sư nói:

—Thế thì Lê thí chủ nhất định giết chết Lãnh Diện Bảo chủ ngay trong Tổng đàn của Liên Giáo à?

—Đúng vậy!

—Điểm ấy, mười lăm Chưởng môn nhất định sẽ không đồng ý bỏ qua!

Đó là sự thật mà Siêu Phàm đại sư nói rõ ra cho Tiểu Phong nghe, Lãnh Diện Vong Hồn tuy phạm tội giết người nhưng việc ấy rất quan hệ đến danh dự của mười lăm môn phái võ lâm tổ chức thành Liên Giáo. Lẽ tự nhiên mười lăm Chưởng môn không thể khoanh tay đứng xem Tiểu Phong sát hại người của môn phái mình ngay giữa Tổng đàn Liên Giáo.

Thần Hồ chủ nhơn thấy rõ tình hình gay cấn ấy nên ông ta nhăn mày suy nghĩ rồi cất tiếng nói:

—Nầy Tiểu Phong, người quân tử báo cừu không phải chỉ một ngày một buổi đâu, để đến mười lăm năm sau cũng chưa phải là muộn. Kẻ trí ắt phải giữ điều lễ với người, không nên cố chấp. Tốt hơn hết người cứ để cho Lãnh Diện Vong Hồn ra khỏi nơi đây!

Tiểu Phong cũng biết rõ giết người trong Liên Giáo thật là một việc không nên làm. Do đó chàng dần lòng xuống tự bảo thầm: “Ta há sợ Lãnh Diện Vong Hồn chấp cánh bay lên trời hay sao! Trước sau gì ta cũng giết được hắn kia mà!”

Nghĩ vậy chàng liền nói:

—Thôi cũng được. Nầy Lãnh Diện Vong Hồn, ta sẽ vào tận Địa Bảo tìm mi để kết thúc cho xong món nợ máu! Hãy đi đi!

Lãnh Diện Vong Hồn cười nhạt một tiếng, vung mình bay vút xuống núi.

Hắn vừa chạy ra khỏi sân rộng của Tổng Đàn Liên Giáo thì bỗng nhiên thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc lướt tới sát bên Tiểu Phong kề tai nói nhỏ:

—Lê tướng công à! Tôi cần đi ngay nhé!

Sững người một cái Tiểu Phong buột miệng hỏi:

—Nàng cũng cần đi ngay sao?

—Đúng thế! Tôi cần theo sát bên Lãnh Diện Vong Hồn để coi chừng hắn. Phỏng như hắn không trở về Địa Bảo mà bỏ trốn luôn đi nơi khác, Lê tướng công biết hắn ở đâu mà tìm? Tốt hơn hết là phải đề phòng trước!

Câu nói của nàng làm cho Tiểu Phong vô cùng cảm động. Vì trong một câu nói ấy cũng đã biểu lộ bao nhiêu tình yêu tha thiết của nàng với chàng! Yêu chàng đến nỗi nàng quên cả hiểm nguy, khó nhọc tình nguyện theo sát một bên kẻ thù lợi hại của chàng để không cho hắn có cơ hội thoát thân. Nàng lo lắng cho chàng được yên ổn trong lòng. Mỗi tình cảm ấy khác nào tình cảm người vợ hiền đối với chồng, tình của người mẹ lành đối với con, hơn cả mối tình của bè bạn, của trai gái, của chị em trong cơn cô lẽ ngặt nghèo. Tiểu Phong ghen ngào không nói được thành lời. Chàng nhìn theo bóng hình nàng, âm thầm... cảm kích...

Lý Băng Ngọc nói với lại với chàng một câu:

—Ráng tìm cách yên ủi người đàn bà bất hạnh Bắc Yêu nhé! Tội nghiệp cho người ta...

Nói người mà chưa xót lòng mình, nàng không mở miệng thêm được lời chi khác nữa. Phất lẹ thân hình kiều diễm, Lý Băng Ngọc bay thẳng xuống chân núi đuổi riết theo Lãnh Diện Vong Hồn.

Có lẽ nào nàng không nghĩ đến thân phận hồng nhan của mình cũng bất hạnh như ai! Nàng yêu chân thành tha thiết một chàng, nhưng nàng âm thầm đau khổ một mình.

Nhìn theo bóng hình thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc mất hẳn trong làn mây khói, Tiểu Phong cảm thấy lòng mình trống trải như mất đi một cái chi yêu quý nhất trong đời. Đến nước này mà chàng vẫn chưa biết rõ nàng có yêu mình chân thật hay không!

Ngay khi ấy... Siêu Phàm đại sư cất tiếng nói sang sảng:

—Câu chuyện của Lê thí chủ với Lãnh Diện Vong Hồn tạm thời kể như đã dứt khoát được một mối. Nhưng còn việc Lê thí chủ đâm chết Ngũ hồ Du Khách bằng một nhát kiếm ngay trước Tổng đàn Liên Giáo vẫn còn lòng vòng chưa giải quyết. Bần tăng xin hỏi mười lăm vị Chứng môn có thái độ như thế nào?

Không Thanh Tử nói:

—Tiểu Phong dùng kiếm đâm chết Ngũ Hồ Du Khách, tuy rằng báo thù cho cả nhà Lê Trung tám người, nhưng Ngũ Hồ Du Khách được mười sáu môn phái bảo chứng không để bị giết chết khi còn giữ nhiệm vụ Giáo chủ Liên Giáo lẽ tất nhiên mười sáu môn phái không thể để thất tín mà nuốt lời!

Siêu Phàm Đại Sư nói:

—Thế có nghĩa là mười sáu môn phái phải trả món nợ ấy cho người chết!

—Đúng thế!

Siêu Phàm Đại Sư nói:

—Lão nạp là đệ tử của Phật, lẽ tất nhiên không ưa bọn người tàn ác sát nơn. Vì vậy xin đứng làm kẻ khách quan ngoại cuộc. Việc ấy lão nạp nhận xét là Lê thí chủ không đến nỗi lầm lạc mà gây nên tội ác!

Câu nói của Siêu Phàm Đại Sư chẳng những làm cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ sửng sốt mà chính Tiểu Phong cũng không khỏi ngạc nhiên.

Siêu Phàm Đại Sư chậm rãi bảo:

—Các vị chẳng nên thất kinh vì câu nói lão nạp. Nó là một tâm lý rất thông thường của loài người có máu nóng. Bởi vì bất cứ ai, khi thấy kẻ thù của mình, trong lòng đều bốc sôi lửa giận tinh thần kích động cực kỳ. Chỉ trừ có bậc chân tu đã diệt thất tình dục dục mới dần nổi còn là người thường suy nghĩ nên điều phải trái. Điều này lão nạp tin chắc các vị đều thấu hiểu!

Câu giải thích này lại rất đúng, tất cả những người có mặt nhứt thời đều lặng yên, chẳng một ai trả lời suông sẻ để cãi lại Siêu Phàm Đại Sư.

Thấy không khí tại chỗ đã lắng dịu, Siêu Phàm Đại Sư lại nói:

—Nói rõ hơn nữa thì Ngũ Hồ Du Khách đã là một hung thủ giết người không gớm tay mà còn khoác bộ mặt đạo đức giả để dối lừa đời thì nội một điểm ấy cũng đủ không xứng đáng cầm đầu Liên Giáo với chức Giáo chủ tôn quý kia rồi. Các vị cho như vậy là đúng lý không?

Tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều gật đầu.

—Tốt lắm. Lão nạp giải quyết xong cả hai vụ công đức được duyên mãn. Chẳng qua lão nạp còn có mấy câu để khuyên tặng Lê thí chủ!

Tiểu Phong cung kính thưa:

—Tiểu Phong tôi xin rửa tai nghe lời chỉ dạy của đại sư phụ!

Siêu Phàm Đại Sư nói:

—Đức Phật ta rất từ bi cứu độ muôn loài khỏi vòng khổ ải. Kẻ giết người lại là thí chủ, một trang thanh niên anh kiệt rất hữu ích cho đời. Tiền đồ chưa biết đến đâu mà đo lường. Chỉ có điều là thí chủ nên yêu thương mạng sống của kẻ khác cũng như chính mạng sống của mình. Được như thế thì người đời mới kính trọng nể vì. Còn những kẻ hiếu sát, chỉ biết oán rửa oán chắt chắt dù có trả được thù vẫn bị hậu thế cho mình là kẻ cuồng sát và khi chết cũng chẳng nhắm mắt được. Lời của lão nạp chỉ bấy nhiêu đó thôi mong thí chủ lưu tâm.

Tiểu Phong vòng quyền thi lễ:

—Vãn bối xin ghi nhận lời chỉ bảo của đại sư.

Siêu Phàm Đại Sư gật đầu mỉm cười. Ông quay mình hướng về sau núi lướt đi như một làn gió thoảng, người lại theo chân vị Chứng môn của phái Thiếu Lâm ấy ra thẳng phía sau núi.

Đỗ Tiểu Liên đi mấy bước, bỗng dừng đứng lại. Nàng day ngược thân hình nồn nã tha thướt trong chiếc áo dài gọn gàng, bương bả chạy qua trở lại phía Tiểu Phong còn đứng y nguyên chỗ cũ...

—— o0o ——

CHƯƠNG 61**L**

ieếc mắt xanh biếc ngó Tiểu Phong, nàng gọi:

—Lê tướng công!

Tiểu Phong sửng sốt hỏi:

—Em Liên! Việc chi vậy hả em?

Dường như đang mang nặng một bầu tâm sự chứa chan, nàng thở ra một tiếng, nói bằng giọng ai oán u buồn:

—Thật như lời cô nương mặc áo trắng đã nói, Bắc Yêu là một người đàn bà bất hạnh cần nên tìm đủ mọi cách an ủi nàng, tôi nghĩ rằng tôi đây với chị Bạch Cơ cũng chẳng phải là hai người đàn bà muốn chiếm riêng mình đầy đủ hạnh phúc. Chàng đừng ngại gì!

Trong câu nói của Đỗ Tiểu Liên chứa đựng một ý nghĩa vừa thương cảnh ngộ người vừa buồn thân phận mình đã sanh ra kiếp má hồng, đổ ai thoát cái vòng sầu tư!

Lẽ tự nhiên mấy lời than thở của Đỗ Tiểu Liên lọt vào tai Tiểu Phong. Chàng gật đầu nhẹ nhẹ, nói:

—Em có tấm lòng hiền lương đáng quý mới thốt được những tiếng nói chân thật của con tim! Anh hy vọng em và Bạch Cơ sẽ không đến nỗi mang mỗi hận tình như Bắc Yêu. Mà cũng hy vọng em và Bạch Cơ sẽ là hai nguồn an ủi vô biên của Bắc Yêu trong những chuỗi ngày khổ sở mất hết lạc thú trên đời của nàng!

Đỗ Tiểu Liên cười gượng gạo nói:

—Tại sao em chọn anh làm chồng thì mọi điều may rủi vui buồn em phải nhận lãnh! Anh hãy vững lòng. Em sẽ là một người vợ hiền sẵn sàng hy sinh tất cả, miễn anh được trọn vui với hạnh phúc gia đình.

Tiểu Phong hiểu mối tình thâm kín của Đỗ Tiểu Liên nên chàng cười, nói:

—Anh sẽ chia sẻ những nỗi đau buồn của em!

Bốn mắt nhìn nhau, hai quả tim đồng rung cảm chung một nhịp điệu.

Chàng và nàng vui vẻ tươi cười. Nụ cười yêu đương. Liền đó Đỗ Tiểu Liên nhún chân bay tới, nhắm thẳng phía sau núi bắt theo cho kịp đoàn Chưởng môn mười lăm môn phái do Pháp Hải Thiên Sư cầm đầu đưa đón Thần Hồ chủ nhân đến chỗ cất lòi dài!

Hai luồng nhãn quang của Tiểu Phong chiếu vào người của Bắc Yêu đang còn âu sầu đứng đó. Chàng lặng lẽ kêu lên:

—Chị Bắc Yêu!

Nàng không nói năng, không nhúc nhích, đứng ngây người như pho tượng đá vọng phu.

Tiểu Phong sững sờ! Không cố ý ngó mà hai mắt chàng đã nhìn thấy tử thi của Trang Văn Thổ ngã gục trên vũng máu đã khô. Một niềm cảm xúc hiện lên trong đầu, chàng thấy lòng mình man mác những nỗi buồn vô hạn. Chàng lại cất tiếng gọi nàng:

—Chị Bắc Yêu!

Nhưng mà Bắc Yêu, người đàn bà thương tâm cực độ ấy đang đắm chìm trong ký ức đau khổ đã biến thành một con người gỗ, tinh thần ra ngoài thể xác tìm cõi mộng xa xăm...

Tiểu Phong xót ruột không sao nhịn nổi. Hiện tình trước mắt, chàng vỗ mạnh vào bả vai của Bắc Yêu, nàng giật mình thức tỉnh giấc mộng tình xưa. Nhìn thấy chàng đứng ở bên hông bất giác nàng bụm mặt khóc ròng...

Bởi vì nàng đã tự tay giết chồng mình! Cũng bởi vì Tiểu Phong thăm thiết yêu nàng!

Tâm tình của con người thường thường hay mâu thuẫn. Tuy là chồng nàng đối với nàng rất đối tệ bạc, nhưng mối tình cũ của buổi ban đầu nàng không làm sao phôi phai hết được. Nàng yêu đắm đuối Tiểu Phong, nhưng không làm sao lấy chàng làm chồng. Bởi vì nàng đã có chồng. Nàng cũng không còn là một thiếu nữ trong trắng hồn nhiên... Nàng tự biết mình không thể mà cũng không xứng đáng là vợ của chàng. Giờ đây đối diện với người yêu tâm tưởng, thế nào lòng Bắc Yêu vừa bận vừa thương đau buồn đổ lệ.

Tiểu Phong ân cần hỏi nàng:

—Kìa chị! Chị làm sao thế? Trang Văn Thổ là người gì của chị?

Bắc Yêu lại càng khóc nức nở. Nàng dùng tiếng khóc cho câu trả lời. Tiếng khóc của nàng thâm trầm không bao giờ dứt. Giọng khóc của nàng dẹt thành mây sầu giăng núi Bắc.

Thình lình. Bắc Yêu ngừng ngang tiếng khóc! Gương mặt ngấn lệ, nàng nhìn chăm chú vào Tiểu Phong nghẹn ngào hỏi chàng:

—Em có biết hắn là ai chăng?

—Chị không nói em làm sao biết đặng?

—Hắn là chồng của chị!

—Chị nói sao? Chồng của chị à?

Tiểu Phong choáng váng. Chàng thấy một màn đen tăm tối che kín bốn bề. Toàn thân chàng như mất thăng bằng. Chàng xây xẩm cơ hồ ngã chúi!

Sự kiện ấy xác thực làm cho Tiểu Phong thất kinh hồn vía. Chàng không hề có ý nghĩ là Bắc Yêu đã có chồng. Hơn nữa nàng lại có thể giết chồng mình là Trang Văn Thổ.

Bắc Yêu cười đau khổ, nàng hỏi lại:

—Em không sao ngờ được chị...

Vừa nói chưa dứt nàng cảm thấy đầu óc choáng váng. Lòng nàng đâm ra sợ hãi bụng bảo dạ rằng: “Thôi! Không xong rồi...”

Thân hình kiều diễm của nàng xoay luôn hai vòng! Sự kiện ấy xảy đến một cách quá đột ngột khiến Bắc Yêu thất kinh hồn vía. Hai mắt nàng càng lúc càng mờ. Bắc Yêu là một người cực kỳ thông minh. Chẳng khó khăn chi mà nàng chẳng hiểu được sự kiện ấy do đâu mà xảy đến cho nàng.

Tiểu Phong đột nhiên thấy gương mặt thâm đậm của Bắc Yêu bỗng đổi màu đen xám. Rối tít trong lòng, chàng gọi to:

—Chị! Chị làm sao vậy hả?

Bắc Yêu ráng mở rộng hai mi mắt. Nàng ngó chàng nói:

—Chị có lẽ đã bị trúng độc!

Tiếng độc vừa thốt khỏi miệng, nàng thấy trời đất đảo lộn trong trí khôn. «Bịch» một tiếng, thân hình kiều diễm của nàng bật lui ra sau ngã ngửa trên mặt đất.

Tiểu Phong hoảng kinh mất vía. Quả thật không sai! Gương mặt xám đen chứng tỏ nàng đã bị trúng nhằm chất độc! Chắc là ngay khi Bắc Yêu giao thủ ác liệt với Thiên Hạ Chi Độc, nàng đã trúng nhằm chất độc vô hình của hắn. Lẽ dĩ nhiên là ngoài dịp ấy ra, nàng không còn gặp một nguyên nhân nào khác hơn có thể nghi ngờ là bị trúng độc!

Biết làm sao được Thiên Hạ Chi Độc bị người đời xếp hẳn vào kẻ chuyên môn dùng chất độc tuyệt đối trên chốn giang hồ! Hắn giết người trong chỗ vô hình nên mặc dầu Bắc Yêu đã trúng nhằm chất độc mà chính nàng không hề hay

biết chi cả. Điều ấy chẳng những bất cứ một người nào cũng không ngờ được mà bản thân của Bắc Yêu vẫn không sao có thể tưởng tượng.

Chợt thấy Bắc Yêu quay cuồng, bật ngã xuống đất tay chân chàng quỳnh quít rưng rờ không còn làm được chi khác hơn là trợn tráo cặp mắt hải hùng ngó Bắc Yêu.

Lâu, một lúc khá lâu thần hồn mới tỉnh táo, chàng kêu hốt hoảng mấy tiếng:

—Chị! Chị Bắc Yêu! Chị...

Chàng phóng chân vọt thẳng tới toan ôm chặt mình nàng đỡ dậy để cứu tỉnh.

Bắc Yêu mở to cặp mắt láo liên hai tròng ngó Tiểu Phong. Hai con người của nàng mờ mịt, chỉ gắng gượng lấy hết tinh thần nhìn chàng thoáng qua rồi nhắm híp trở lại. Cuối cùng, trên vành môi của nàng hé nở một nụ cười. Nàng cười cực kỳ thê lương khổ sở. Nụ cười của Bắc Yêu giống như nụ cười sau cùng để rồi không bao giờ còn cười với chàng nữa. Nụ cười ấy có vẻ đẹp mê hồn đặc biệt mà cũng cảm động tình người đặc biệt.

Lòng đau như dao cắt, Tiểu Phong kêu to lên:

—Chị! Chị!

Tiếng kêu nghẹn ngào mà lại đau thương hết sức.

Bắc Yêu còn lại một chút lý trí nên cố lấy hơi để nói:

—Chị... Chị thật không dè Thiên Hạ Chi Độc lại hạ độc thủ. Chất độc nhiễm vào tim... Em ơi! Chị không thể sống...

Hai tiếng «em... em...» thốt ra hai vành thôi mấp máy, hai hàng châu lệ từ hai mí mắt nàng lã chã tuôn rơi. Nàng như còn mang nặng bên lòng một niềm vui sự đau thương mà thời gian qua ngắn ngủi không làm sao giải bày cặn kẽ. Trước giờ vĩnh biệt nàng phải mang theo xuống tuyến đài.

Thình lình Tiểu Phong ầm xắc Bắc Yêu vào lòng nhắm phía sau núi bay nhanh như gió thoảng! Chàng biết chắc Bắc Yêu lại trúng độc. Chàng không nỡ nhìn xem thần chết cướp nàng về chốn âm cung. Nếu không tìm cách cứu nàng thì biển tình ngập tràn sóng hận, đất vàng vùi nắm xương khô. Một kiếp hồng nhan đành cam mạng bạc.

Nghĩ đến đó, Tiểu Phong sực nhớ đến Thần Hồ Chủ nhơn, Bắc Yêu mặc dầu trúng nhằm chất độc của Thiên Hạ Chi Độc, nhưng may mà có sẵn Thần Hồ Chủ nhơn tại đây, chắc chắn là giải được độc ấy cứu sống mạng nàng. Do đó, Tiểu Phong mới gấp rút ầm luôn Bắc Yêu chạy ra sau núi.

Nơi ấy là sườn núi phía sau của Tổng đàn Liên Giáo. Một vùng đất rộng bằng thành một cái sân dùng làm nơi xây cất lôi đài để tranh chọn chức Giáo chủ Liên Giáo.

Ngước mắt nhìn xem thấy đông đủ các cao thủ khắp bốn phương trời ước đến vài trăm nhân vật đủ tăng, ni, tục, đạo. Không khác một kẻ điên cuồng, Tiểu Phong chạy sấn vào giữa rừng người ấy...

Pháp Hải Thiền Sư, Chuởng môn phái Thiếu Lâm đang đứng oai nghi chễm chệ trên lôi đài. Đưa mắt ngó xuống đám cao thủ dự tranh chức Giáo chủ, ông ta cất tiếng sang sảng như chuông đồng trịnh trọng tuyên bố:

—Các vị từ xa bằng muôn ngàn dặm lăm lỏi đến đây không ngoài mục đích chánh yếu là tranh ngôi vị Giáo chủ Liên Giáo. Lão nạp xin thay mặt mười sáu bang phái có lời bày tỏ cùng các vị về câu chuyện này!

Pháp Hải Thiền Sư vừa ngưng lời phía dưới lôi đài những tràng pháo tay nổ vang như sấm dậy. Ông ta vẫy tay ra dấu. Những tràng pháo tay ngưng vỗ.

—Từ lúc thành lập tổ chức Liên Giáo đến nay đã có một lịch sử ba mươi năm. Tôn chỉ là để đón ngừa phân chia rạn nứt của các hệ phái võ lâm. Lấy hòa bình làm mục tiêu phiêu đảng tránh xung đột bằng bạo lực. Lại mời chín vị Trưởng lão có đầy đủ tư cách đạo đức hợp thành chấp pháp, tức là tòa án tối cao! Hồi hai mươi năm trước lúc tranh chọn chức Giáo chủ, Ngũ Hồ Du Khách đoạt được. Được vinh dự cầm đầu toàn thể vô lâm thiên hạ, lẽ ra vị Giáo chủ của Liên Giáo phải là người xứng đáng làm gương cho toàn thể giáo đồ. Nhưng ác hại thay Ngũ Hồ Du Khách lén lút tàn sát những nhơn vật trong chốn giang hồ nên phải chết dưới tay của Tiểu Phong. Hôm nay cuộc tranh chọn chức Giáo chủ nhiệm kỳ thứ hai, nếu các vị được danh dự bước lên địa vị tôn quý ấy, trước nhứt nên lấy lòng bác ái hiệp nghĩa, anh hùng mà phục vụ cho các môn phái, quyết không được tàn sát bừa bãi hay là ám sát bí mật. Lão nạp lấy danh nghĩa là Chuởng môn phái Thiếu Lâm, tuy trách nhiệm không thể chệnh mảng với bốn phái Liên Giáo nói chung. Vì lẽ quan tâm đến Liên Giáo mà lão nạp đứng lên thưa cùng các vị một điều quan trọng trước khi mở một cuộc tranh tuyển các vị nên quan niệm chức Giáo chủ Liên Giáo không phải là một địa vị tôn vinh cao quý mà chính là một người bộc dịch để đem hết mình ra phục vụ cho mười sáu môn phái. Có nghĩ như vậy các vị mới phục vụ được cho toàn thể người trong chốn giang hồ.

Pháp Hải Thiền Sư dứt lời một trận tràng pháo tay nổ dậy cả sân trường.

Cùng ngay giữa lúc những tiếng vỗ tay vang vãn chát chúa ấy thì một bóng người lẹ như điện chớp bay phốt vào giữa rừng người.

Tất cả mọi người có mặt tại sân đang chú ý nghe lời tuyên bố của Pháp Hải Thiên Sư đang đứng oai nghiêm trên lôi đài. Ở hàng chiếu giữa nơi bậc cao hơn hết là bọn Thần Hồ Chủ nhơn còn mười lăm vị Chuởng môn thì ngồi ở hàng chiếu phía trong.

Thần Hồ chủ nhơn chăm chú nhìn vào phía lôi đài. Thành linh ông ta chợt trông thấy một bóng người lẹ dường như chớp nhoáng bay xẹt, vào trong bất giác trong lòng cả kinh.

Tiểu Phong hấp tấp kêu to lên một tiếng nói:

—Lão tiên bối ơi! Không xong rồi!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung rảo mắt ngó xuống phía dưới lôi đài, bỗng dưng ông ta vung người đứng lên gọn gàng. Một nhơn vật giàu kinh nghiệm như Thần Hồ Chủ nhơn có lẽ nào lại không biết chi về sự trúng độc của Bắc Yêu cả hay sao ông ta lỗ cặp mắt sợ hãi ngó chăm chú vào đám rừng người đông nghẹt mà lên tiếng hỏi Tiểu Phong:

—Có nàng trúng độc phải không?

—Vâng!

—Trúng chất cực độc nặng lắm mau tìm một nơi nào đó để nàng nằm xuống, ta xem thử may ra còn cứu kịp?

Tiểu Phong là một người không có chủ ý tinh tế, trong lúc bối rối chàng như kẻ mất hồn! Thần Hồ Chủ nhơn nói, chàng run rẩy cả người mà không biết phải làm thế nào nên cứ đứng chết trân!

Thần Hồ Chủ nhơn quét nhanh hai luồng nhãn quang cùng khắp mọi nơi. Bỗng nhiên ông ta bắt gặp đôi mắt sáng ngời những tia tinh quang của Đỗ Tiểu Liên Chuởng môn phái Chung Nam chiếu về một phía ấy ông ta bắn vút thân hình đến trước mặt nàng.

Cùng một thời gian chớp nhoáng, mười bốn vị Chuởng môn kia cùng giựt mình kinh hãi.

Kỳ Trận Thần Quân cùng Xích Cước Đại Tiên mấy người trong đám kỳ nhơn cũng đều tập trung nhãn giới vào người Tiểu Phong. Sự có mặt đột ngột của chàng làm cho tất cả mọi người hoảng hốt.

Pháp Hải Thiên Sư đang đứng trên lôi đài cũng đã thấy rõ tình hình ấy. Tuy ông ta chưa biết rõ việc gì đã xảy đến, nhưng lại thấy rất rõ gương mặt của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung biến sắc hãi hùng!

Liếc mắt nhìn xuống dưới đài, một ý nghĩ nảy ra trong óc, Pháp Hải Thiên Sư lên tiếng sang sảng:

—Cuộc tỷ võ chiếu theo quy tắc, xin mời các vị cứ lên đài!

Nói dứt câu ông ta day mình bay rơi xuống chỗ ngồi trên hàng đầu chiếc chiếu dành cho mười lăm vị Chuởng môn.

Đỗ Tiểu Liên đứng lên cất tiếng oanh trong trẻo hỏi:

—Các hạ trông thấy điều chi xảy đến?

Vì ở địa vị Chuởng môn phái Chung Nam nàng không thể gọi Thần Hồ Chủ nhơn là tiền bối cho nên mới dùng hai tiếng các hạ thay thế.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung nghiêm trọng đáp:

—Xin hỏi Chuởng môn trong Liên giáo có phòng ngủ của khách hay là phòng dưỡng bệnh hay không?

—Để làm gì?

—Bắc Yêu đã trúng nhằm chất cực độc rất nặng!

—Trúng chất độc?

—Vâng! Trúng độc của Thiên Hạ Chi Độc. Chất cực độc vô hình của hắn đã nhiễm vào tim của Bắc Yêu. Nếu dừng để mất thời giờ quá lâu không chừng còn cứu được!

Đỗ Tiểu Liên giật mình thất kinh. Nàng ngó về phía Đường chủ Hình Đường ngồi ở phía sau lưng gấp rút bảo:

—Đường chủ Hình Đường à! Cảm phiền người chịu khó đưa mấy vị khách ấy vào phòng điều trị thương tích của Liên Giáo.

Lập tức Huyền Linh Tử – Đường chủ Hình Đường cung kính đứng dậy vâng lời đưa Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cùng với Tiểu Phong còn ẵm Bắc Yêu trên tay vào phòng điều trị thương tích của Liên Giáo.

Phòng điều trị thương tích ở phía sau Tổng đàn Liên Giáo xây bằng đá Đại Lý thành một căn nhà rộng rãi, sạch sẽ, mát mẻ vừa đẹp về mặt kiến trúc vừa đẹp về mặt trang hoàng. Những thiết bị trong phòng lại càng thêm mỹ lệ. Phòng điều trị là nơi để cho những nhơn vật cao cấp của Liên Giáo từ Đường chủ trở lên đến Giáo chủ mỗi khi hoặc rủi ro hay bị tấn công mà trọng thương thì mới được đưa vào đây nghỉ ngơi chuyên trị. Giường nệm lót toàn bằng nệm trắng tinh như tuyết có mùng màn nệm gối chăn mền tổng cộng cả thảy là hai mươi cái.

Vào đến đây, Tiểu Phong đặt nhẹ Bắc Yêu lên trên một cái giường mới tinh có lẽ là chiếc giường đặc biệt dành riêng cho vị Giáo chủ Liên Giáo bởi vì nó rộng rãi hơn hết mà cũng đầy đủ tiện nghi hơn hết. Chàng rối rít hỏi Thần Hồ chủ nhơn:

—Thưa lão tiền bối ráng cứu nàng gấp gấp!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung nhìn Bắc Yêu. Ông ta nhìn mảy có vẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu đáp:

—Ta lấy hết sức mình, nhưng cứu nổi hay không còn tùy căn phần số mạng của nàng nữa!

Nói xong, nóng tay trở của Thần Hồ Chủ nhơn chĩa thẳng tới cứng như một mũi chĩa điểm liền ba lên ba yếu huyệt: Mạng môn, Tương đài và Khí hải của Bắc Yêu lạnh dường điện chớp.

Sau khi được Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung điểm huyệt, toàn thân Bắc Yêu mềm nhũn.

Tiểu Phong đứng sát một bên, hỏi vội:

—Thưa lão tiền bối! Có hy vọng cứu sống nàng chăng?

Thần Hồ Chủ nhơn lắc đầu:

—Chưa dám chắc là có cứu được hay không. Hy vọng rất mỏng manh!

Trái tim hồi hộp, mình toát mồ hôi, chàng nói:

—Thưa lão tiền bối! Bằng đủ mọi cách xin cứu mạng nàng.

Câu nói chưa dứt mà cổ họng đã nghẹn ngào. Chàng đau buốt cả lòng, hai hàng nước mắt tuôn rơi xuống má...

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung không nói tiếng nào, ông ta dàu dàu nét mặt. Tập trung tinh thần vào hai luồng nhãn tuyến, ông ta ngó chăm chỉ vào người Bắc Yêu một chặp rồi mới nói:

—Ta tin rằng ta có thể cứu được!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung thò tay vào túi lấy ra một gói thuốc bột màu đỏ bay mùi thơm diêu, miệng bảo:

—Tiểu Phong! Bắc Yêu bị trúng độc khá lâu nên chất độc đã chạy vào tim nên nguy hiểm. Mạng sống của cô nàng có cứu được hay không được do gói thuốc bột này. Giờ đây ngạt thở của nàng đã cứng nên nàng không thể hé mở hai hàm răng. Làm sao đổ thuốc vào miệng nàng?

Đó là một việc khó khăn thứ nhất!

Tiểu Phong nhìn đôi hàng kiếm mi râu rĩ lo âu.

Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung đã hiểu rõ sự sống chết của Bắc Yêu rất có ảnh hưởng đối với cuộc đời chàng. Bởi vì Tiểu Phong yêu nàng một cách nồng nàn tha thiết. Nếu Bắc Yêu mà chết đi, tâm thần của chàng bị giao động kịch liệt có thể mất trí trở nên điên cuồng.

Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung xưa nay cứu sống vô số người có thể nói là chết đi được sống lại. Ông ta là một bậc thánh y trong đời nên chưa hề biết bó tay trước một chứng bệnh khó khăn, nguy hiểm nào cả. Người bị thương tích trầm trọng đến đâu, hay bị nhiễm độc lợi hại đến cách nào mà gặp được ông ta, trăm phần chắc được cứu sống cả trăm. Thế mà lần này, lần thứ nhất trong đời của mình, Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đành phải bó tay trước cái chết sờ sờ trước mắt ông ta. Bởi vì Bắc Yêu không phải trúng một thứ thuốc độc thường của Thiên Hạ Chi Độc, mà lại bị hấn dùng một thứ thuốc độc của hấn đặc biệt bào chế suốt đời chỉ có một chút đó thôi. Hấn quý thứ thuốc độc ấy không khác mạng sống của hấn. Trừ ra khi nào hấn thấy chắc chắn mười phần sẽ chết dưới tay kẻ thù mới đem ra dùng để mạng đổi mạng. Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung vẫn có sẵn trong mình thứ thuốc giải độc đặc biệt ấy của Thiên Hạ Chi Độc. Ông ta đã đoán trước phải có một lần, hấn sử dụng thứ thuốc độc kia.

Có điều Thần hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung lại không học đến chữ ngờ. Ông ta thật không ngờ Thiên Hạ Chi Độc dùng độc thủ ấy với Bắc Yêu! Do đó ông ta bất ý không thấy Thiên Hạ Chi Độc bung thuốc độc ấy ra đặng giải cứu liền ngay lúc đó. Bây giờ thì chậm mất rồi, công dụng thần hiệu của gói thuốc đặc biệt của ông ta không chắc là còn giành nổi mạng sống của Bắc Yêu với tử thần không? Thần Hồ chủ nhơn hết sức lấy làm ân hận. Nhưng biết đâu đó cũng là do mạng số của nàng?

Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung chợt nhớ ra một điều chi quan hệ ông ta cần rằng bảo Tiểu Phong:

—Này Tiểu Phong chỉ còn có biện pháp cuối cùng này, người nhớ kỹ làm y lời ta dặn nhé! Ngay giữa lúc ta vung tay chớp nhoáng vỗ mạnh vào nơi kinh mạch trong người của Bắc Yêu, nàng vừa hơi tỉnh lại, vừa mở to hai con mắt, thì người phải nhanh tay vả vào má cô nàng một bốp tay nẩy lửa.

—Bốp tay nẩy lửa?

—Phải rồi! Nẩy lửa càng nặng tay càng tốt!

Tiểu Phong cảm thấy chua xót khó khăn vô cùng! Lòng bàn tay của chàng rịn ướt mồ hôi. Chàng ngó thẳng vào mặt Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung trân trân. Chàng gật đầu nhẹ nhẹ. Bàn tay mặt giờ lên chậm chậm. Hai con người dẫm lệ của chàng đóng đinh vào gương mặt xám đen đã biến thành bầm tím của nàng.

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đột nhiên trầm giọng hét to lên một tiếng chát chúa. Sóng tay bên mặt của ông tát ngược vào hai huyệt Mạng môn và Phản hồn của Bắc Yêu hai cái chớp nhoáng.

Bắc Yêu kêu lên một tiếng «ứ» nhẹ nhẹ.

Ngay lúc ấy bàn tay mặt của Tiểu Phong vung tới như điện giật xáng ngay một vả vào giữa gò má nàng. «Bốp» một tiếng!

Hai con mắt của Bắc Yêu mở to trao tráo. Nàng kêu to một tiếng hãi hùng.

Thừa lúc nàng há miệng kêu đó, Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đã nhanh như cắt búng gói thuốc bột màu đỏ ở bàn tay mặt của ông ta vào đúng giữa hai hàm răng trong như ngọc của Bắc Yêu. Miệng ông ta nạt to tiếng bảo:

—Nuốt liền vào khỏi cổ! Mau lên!

Bắc Yêu còn đang ngơ ngác chẳng biết vì cớ nào mà Tiểu Phong lại đang tay tát mình một bạt tai nẩy lửa như vậy, trong lòng càng đau đớn xót xa. Nàng nhắm híp hai mi mắt. Hai giọt nước mắt rơi xuống vành tai.

Tiểu Phong cũng âm thầm nhỏ lệ. Chàng chậm chậm cúi gục đầu ngó xuống.

Tâm tình Thần Hồ chủ nhân tuy hết sức kích động, nhưng ông ta vẫn không nhần nại nổi, phải nghiền chặt hai hàm răng ken két, vận công vào hai bàn tay búng liền mấy phát lên ba mươi sáu đại huyệt trong toàn thân của Bắc Yêu.

Mạng vận Bắc Yêu giữa cái chết và cái sống đều do ba mươi sáu cái búng tay lên ba mươi sáu yếu huyệt ấy. Sau khi thi thố kỹ thuật, Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung mới dám chắc chắn là cứu sống được mạng nàng hay không. Đó là phương pháp quyết định sau cùng.

Một thời thần chậm chạp trôi qua...

Rồi lại hai thời thần trôi qua...

Sau thời thần ấy, Bắc Yêu mới từ từ trở mình hơi tỉnh lại. Gương của nàng trông có vẻ tươi tắn hơn.

Ngoài phương diện chữa độc cho Bắc Yêu mà Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung không tiếc tiêu hao công lực của cả một đời mình để mong đem lại cái sống mỏng manh trong tay tử thần, tuy Bắc Yêu được hồi sinh, nhưng ông ta lại kiệt sức. Gương mặt của Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung tái nhợt như tờ giấy bạc. Mồ hôi toát đầm cả mình. Tinh thần mệt mỏi. Hai mắt lơ mờ.

Bắc Yêu chăm chỉ nhìn vào gương mặt Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung một hồi lâu không nháy, dường thể nàng cố moi móc những chuyện thuộc về dĩ vãng trong ký ức của mình. Quá khứ ấy lơ mờ không khác một đám sa mù dày mịn. Nàng chẳng còn nhớ được những gì cả, chỉ biết mình trúng độc ngã chúi xuống đất rồi mê man luôn. Lúc ấy có Tiểu Phong đứng sát một bên. Ngoài ra nàng cố nhớ những việc đã xảy đến cho mình mà không sao nhớ được, Bắc Yêu cứ ngó mãi vào gương mặt tái mét của Thần Hồ Chủ nhân Từ Thạch Trung đang điều trị thương tích cho mình rất lâu. Sau cùng nàng day lòng nhãn tuyến mơ màng ngó qua gương mặt âu sầu của Tiểu Phong.

Trong thời gian lơ mơ ấy Bắc Yêu dường tượng như là man mác nhớ ra chàng thiếu niên khôi ngô tuấn mỹ ấy có một mối duyên tình gắn bó. Mà mối duyên tình ấy giống như có đâu từ kiếp trước kiếp này nàng chưa hề gặp chàng bao giờ. Nàng hé một nụ cười duyên dáng trên vành môi. Nụ cười ấy lại thâm trầm cực kỳ không khác một nụ cười già biệt ngàn thu sau lần gặp mặt cuối cùng!

Bắc Yêu lại từ từ nhắm híp hai mí mắt của mình vận dụng tất cả chân khí toàn thân, để hiệp chung với công lực của Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đang chữa trị. Nàng đem hết cố gắng cho chân khí vận chuyển tuần hoàn đủ ba mươi sáu vòng chân thiện cho các dòng quyết quản.

Sau đó nàng nghe trong mình khỏe khoắn trở lại, tinh thần sáng suốt, thương tích giảm nhẹ mười phần. Cất tiếng nhỏ nhẹ bằng một giọng êm ái dịu dàng nàng nói:

—Muôn vàn cảm tạ ân đức của lão tiên bối đã điều trị thương tích nguy cấp cho vãn bối!

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đáp lại nàng bằng một nụ cười khổ sở rồi từ từ buông tay ngồi xếp bằng xuống mặt đất ở một bên mé giường của nàng lặng lẽ vận khí nghỉ ngơi.

Thấy tình hình lạc quan ấy, Tiểu Phong khác nào cởi được khỏi lòng một khối đá suốt mấy thời thần qua đã đè nặng con tim chàng gần đứt hơi nghẹt thở. Chàng mừng rỡ gọi lên:

—Chị! Chị nghe trong người đã khỏe khoắn rồi chứ? Còn sao nữa không?

Bắc Yêu cười cách ủ rũ đau buồn:

—Khỏe khoắn lắm rồi! Không sao nữa cả! Thật chị không tin...

—Không tin thế nào vậy, chị?

—Không tin là chị vẫn... vẫn còn sống lại được ở kiếp phù du này. Em à! Em...cái gì mà đầu óc chị vẫn cứ mơ mơ, màng màng. Chị mừng tượng không còn nhớ được em.... Em lảng vảng trước mắt chị không khác bóng người trong mộng ảo trong dĩ vãng, chứ không phải bóng của một người bằng da, bằng thịt, chị đã từng gần gũi, mến thương từ bao lâu.

Giọng nói của Bắc Yêu hết sức ai oán u buồn náo lòng người nghe xúc cảm vô tận.

Tiểu Phong ghen ngào trong ngấn lệ. Chàng vội vàng nói:

—Không đâu chị ạ! Em luôn ở sát bên chị. Không lúc nào em xa rời khỏi chị. Em vẫn là người trong thực tại, chị vẫn còn sống trên cõi trần gian. Chúng ta là hai thể xác chứ không phải hai bóng hình. Chị ơi! Em không cách biệt chị đâu, dẫu đến ngày chị không còn là người trên dương thế.

Câu nói thảm thiết chí tình ấy như một tia sáng hy vọng chói rạng lên trong cuộc đời đầy đầy bất hạnh của nàng. Cười vui tươi an ủi, nàng nói:

—Em vẫn yêu chị sao?

—Trái tim của em đã in chặt bóng hình chị, mãi không thể nào phai, không một trở lực nào, không một cảnh ngộ nào không một nguyên nhân nào có thể làm cho mối tình của chúng ta tan vỡ.

—Em không nhớ là chị đã có chồng, mà cũng đã có con nữa sao?

Nói đến đó, Bắc Yêu gục đầu xuống gối, ôm mặt khóc nức nở tỳ tề, tiếng khóc của nàng vô cùng bi ai thảm thiết.

Thình lình nàng khóc mùi mẫn đớn đau giống như tiếng đổ quỳên khóc rữ trong đám cỏ hoang giữa buổi chiều thu khắc khoải. Bởi vì câu nói việc cũ! Trời ơi! Quá khứ! Quá khứ là một cơn ác mộng gớm ghê. Nàng cơ hồ chợt tỉnh lại mà nhớ ra!

Tiểu Phong quá đỗi khích động, chàng nói:

—Chị! Chị ơi! Chẳng cần gì tất cả, em đã biết chị thành một người đàn bà bất hạnh trên đời. Em vẫn tha thiết chân thành yêu chị. Tình yêu chẳng bao giờ bị

chi phối một khi người ta chân chánh yêu nhau. Em chỉ yêu chị là đủ. Em thể cùng trời yêu mãi mối tình ấy đến bạc đầu!

Bắc Yêu ngó đắm đuối vào gương mặt của Tiểu Phong một hồi lâu, miệng nàng nói lẩm bẩm:

—Lời nói ấy phải chẳng do từ cõi lòng mà ra?

—Tấm lòng của em chỉ có Trời mới thấu hiểu!

Những hạt lệ nối liền theo nhau rơi xuống như những giọt sương mai. Vẻ mặt của nàng rất cảm động lòng người. Nàng nói bằng giọng u buồn nảo nuột như nhắc những mối tình vào tim Tiểu Phong:

—Kiếp này tuy chưa được diễm phúc cùng em sống tới bạc đầu, nhưng chỉ nghe mấy lời em nói cũng đủ yên số kiếp lỡ làng của chị lắm rồi.

—Ôi! Kiếp sau mong ngày hoa nở, gặp chàng kịp lúc nhụy chưa phai!

Chỉ một câu thơ lẩm bẩm thốt ra từ nàng cũng đủ chứa đựng biết bao ý tứ ai oán, người nghe bồi hồi cảm động khôn tả.

Thình lình. Từ ngoài lời đài vọng đến một tiếng thét. Tiếp theo liền là một trận pháo tay vang dội, Bắc Yêu ngẩn người sửng sốt, buột miệng hỏi liền:

—Cái gì vậy?

Tiểu Phong đáp ngay:

—Đó là cao thủ các nơi đang tranh tuyển chức giáo chủ Liên Giáo!

—Ủa...

Nàng kêu lên một tiếng «ủa» rồi lại nói:

—Em không đi dự tranh à?

—Đi chớ... Chẳng qua...

—Em đừng nên vì chị mà bỏ dở cuộc đi dự tranh nhé! Em cứ đi đi... Chị đã khỏe rồi. Em phải đạt thành nguyện vọng mà từ bao lâu rồi hằng ấp ủ trong lòng.

Tiểu Phong gật đầu. Chàng không nói thêm tiếng nào, quay lưng đi ra khỏi phòng điều trị thương tích.

Bỗng nhiên Bắc Yêu kêu giật ngược lại bảo:

—Em à! Hãy trở lại chị bảo!

Tiểu Phong chạy vào đứng sát bên giường Bắc Yêu, êm ái hỏi:

—Chị còn muốn nói thêm điều gì nữa?

—À... nầy em... em bằng lòng hôn chị một miếng nhẹ nhẹ trên môi chớ? Trước khi em đi tranh đấu lôi đài, chị khát khao được em ban tặng cho chị một chiếc hôn nồng nàn thấm thiết.

Tiểu Phong vô cùng khích động. Chàng cúi mặt xuống sát mặt Bắc Yêu đặt lên vành môi tươi thắm của nàng một cái hôn rất kêu...

Hai gò má nàng ửng hồng. Đôi vành môi hạnh đào của nàng mấp máy:

—Trời Phật ơi! Mong rằng chiếc hôn êm ái nầy không phải là chiếc hôn cuối cùng...

Hôn xong Tiểu Phong đứng yên lặng một hồi lâu, nhìn đắm đuối vào người Bắc Yêu rồi mới nói:

—Chị à... thôi em đi nhé... Em sẽ trở về đây với chị ngay!

—Ừ! Em đi, chị chờ. Chúc em sớm thành công.

—— oOo ——

CHƯƠNG 62

Nhìn đăm đăm theo bóng hình phía sau lưng Tiểu Phong khuất sau sườn núi, Bắc Yêu lại cất tiếng khóc thảm thiết bi ai.

Lúc ấy. Thần Hồ chủ như Từ Thạch Trung đã vận nội công điều tức xong bèn mở mắt đứng dậy. Tinh thần ông ta hoàn toàn khôi phục như cũ. Ông ta thở dài một hơi nhẹ nhàng nói:

—Bắc Yêu cô nương à! Bây giờ cô nghe trong mình có khỏe khoắn lắm không?

—Đa tạ tấm lòng tốt của lão tiên bối.

Nàng nhích mép cười một nụ cười khổ sở héo hon rồi nói tiếp:

—Lão tiên bối ôi! Dưới chốn tuổi vàng hôn tôi có thiêng vẫn không bao giờ dám quên ân đức của lão tiên bối!

Vẻ mặt của Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung hơi biến sắc. Một chập sau ông ta cất tiếng rầu rĩ hỏi:

—Cô nương có biết...

—Vâng tôi biết rõ giỏi lắm tôi cũng chỉ còn sống thêm được vài ngày nữa là cùng. Trong khi vận khí, tôi đã phát giác hơi độc xâm vào. Thấy tích mạch của tôi quá lâu không tài nào xô đuổi ra ngoài cho tan hết được. Nếu như không nhờ gói thuốc thần kỳ của lão tiên bối có hiệu lực tuyệt thế vô song thì giờ đây hồn phách của Bắc Yêu này đã tiêu điều ngoại cảnh, đâu còn sống được thêm khắc giây nào nữa. Âu đó cũng là định mạng hóa công đã an bài sẵn trước cho tôi.

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung âm thầm cúi đầu ngó xuống:

—Thiên Hạ Chi Độc thật chẳng hổ với cái danh hiệu của hắc... Chết độc mà cô nương bị trúng đó, phải chi tôi hay liền thì mới cứu kịp. Còn để lâu quá, nó đã thâm nhập vào tâm phách rồi thì cũng đành chịu bó tay. Huống nữa, tôi cũng chỉ cứu được căn, chứ không cãi được số!

Bắc Yêu nở nụ cười cười đau khổ, nói:

—Đời của tôi, sống còn đáng ghê sợ hơn là chết. Lão tiên bối có biết là tôi thích chết lắm không?

—Biết rõ lắm Bởi vì cô nương rất yêu Tiểu Phong mà không thể nào đem tất cả mối tình trọn vẹn của mình giao phó cho chàng. Nỗi khổ tâm ấy cô nương

thành thật tỏ bày trong hai câu thơ đầy thâm ý thiết tha! Kiếp sau mong giữa mùa hoa nở, nhụy thiếp chưa phai sớm gặp chàng!

—Đúng vậy thật! Tôi yêu Tiểu Phong, nhưng tôi lấy gì để hiến nạp cho chàng cho xứng đáng mối tình tha thiết của tôi khi mà cuộc đời của tôi đã hoen ố, tấm bằng trinh của tôi đã không còn? Ôi mối tình đầu của người con gái một khi đã lỡ làng! Sự trong trắng của thiếu nữ đương xuân một khi đã nhơ nhuốc? Lão tiền bối ơi! Tôi còn có gì đâu ngoài cái xác thịt bần thủ gớm nhảm! Tôi chỉ còn lại một chút tình yêu đền đáp lòng chàng được chăng? Không, tôi không để chàng đau khổ vì tôi. Thôi thì: «Kiếp này duyên đã không thành, dạ đài kiếp khác sẽ nguyên lại sinh!»

Bắc Yêu xót xa đau đớn quá. Nàng lại khóc tức tưởi.

Thần Hồ chủ nhưn Từ Thạch Trung cũng thông cảm nỗi lòng tan nát ấy nên âm thầm rơi lệ:

—Tôi cũng đã biết trước là không tài nào cứu được mạng sống của cô nương, nhưng mà tôi vẫn đem hết khả năng để giành lại từng hơi thở với tử thần...

—Thưa lão tiền bối! Tôi còn sống thêm độ bao lâu nữa?

—Độ chừng sáu ngày!

—Sáu ngày... Sao mà lâu quá! Tôi ao ước được chết ngay bây giờ. Lão tiền bối ơi! Trước khi nhắm mắt, tôi muốn nói với người một vài mẩu chuyện!

—Cô nương hãy nói đi!

—Lão tiền bối biết chăng tôi là một người đàn bà có chồng!

—Biết!

—Và tôi cũng đã có con!

—Có nghe cô nương nói qua việc ấy!

—Tôi không muốn đem cái quá khứ bất hạnh ấy nói lại cho Tiểu Phong biết! Bởi vì tôi quá yêu chàng. Tôi không nỡ để cho chàng biết rõ khoảng đời dĩ vãng ô uế của tôi. Tôi mong mỗi được chàng ghi sâu vào đầu óc một hình ảnh đẹp đẽ của tôi! Trước khi chết, tôi cần đem hết bầu tâm sự thổ lộ cùng lão tiền bối. Nếu không tôi chết vẫn không làm sao nhắm mắt. Trên con đường đi xuống suối vàng tôi không an lòng.

—Vì có nào cô nương không định bụng nói để cho Tiểu Phong biết là mình sắp già từ vĩnh viễn cuộc đời?

—Bởi vì tôi quá yêu chàng. Tôi không thể nhìn vẻ mặt tràn đầy đau đớn khổ sở của chàng để tâm cuối cùng. Chàng không biết rõ tại sao tôi nài nỉ chàng phải hôn tôi. Nhưng đó là cái hôn sau cùng.

—Đúng vậy. Đó là cái hôn sau cùng. Nhưng rồi làm sao Tiểu Phong phai nhòa được hình ảnh của cô nương trong đầu?

—Tôi hiểu như vậy lắm.

Nàng buông một tiếng cười nảo nuốt, lại nói:

—Lão tiên bối à! Sau khi tôi kể qua cho tiên bối nghe xong câu chuyện, van xin người chớ khá thuật lại cho Tiểu Phong nghe.

—Vâng! Tôi hiểu.

Như cố tìm lại dĩ vãng trong ký ức, Bắc Yêu nói bằng một giọng u buồn chua xót:

—Sanh mạng của tôi có lần tôi quý báu hơn tất cả ngọc ngà hoa gấm trên thế gian này. Qua thời xuân sắc, tôi cũng vì kiêu ngạo cái thời xuân xanh ấy mà hết sức trân trọng giữ gìn nó cố tránh với cái già, cái chết từ gang tấc. Tôi yêu đời. Tôi ham sống! Dầu cuộc sống của tôi có ê chề có khắc khe sâu khổ! Nhưng giờ đây tôi đã nhận ra cái đẹp của sanh mạng dường như là cánh hoa thơm tho tươi tốt trong một khoảng khắc thời gian ngắn ngủi dưới ánh thái dương. Chỉ vài ba ngày nữa thôi, tôi lạnh lùng đi xuống suối vàng có khác nào cánh hoa xuân ủ sâu tàn úa! Đời người là một tấn bi kịch. Tôi là một người đã đóng qua màn kịch hết sức gớm ghê và vô cùng bất hạnh trong tấn bi kịch ấy. Màn kịch vừa hạ tức là lúc sanh mạng tôi chôn vùi dưới nắm đất vàng của nhân thế! Tôi đem mối tình đầu hiến nạp cho người đàn ông mà tôi yêu dấu chân thành là Trang Văn Thổ! Cùng với mối tình ấy, tôi cũng hiến dâng cho hắn hoa tình của con gái. Hiến dâng cho hắn tất cả tâm hồn trong sạch và nguyên vẹn cả và xác thịt trần trụi chẳng tiếc với hắn một cái gì thuộc phần của tôi! Tôi yêu Trang Văn Thổ một cách điên cuồng không từ chối với hắn một việc nào. Tôi dám vì hắn mà hy sinh mạng sống của tôi vì hắn mà giết người chẳng nữa. Mối tình đầu thật là êm như mơ xinh như mộng. Trong tấn bi kịch ngắn ngủi của kiếp nhưn sanh tôi đã kiêu ngạo được làm tất cả cho đẹp dạ người yêu, có điều mối tình đầu của sanh mạng tôi quá tạm bợ quá ngắn ngủi khác nào một đóa hoa phù dung vừa chớm nở đã tàn phai! Lấy nhau chưa đầy hai năm, tôi đã có với Trang Văn Thổ một đứa hài nhi ngoan ngoãn rất dễ thương. Trang Văn Thổ lại càng yêu tôi nồng nàn hơn nữa. Chúng tôi bắt đầu yêu nhau lâu lắm rồi mới cưới nhau, mới sanh con đầu lòng. Tình duyên ấy khăng khít biết bao! Vừa ăn đầy tháng cho con

xong, Trang Văn Thổ bỏ mẹ con tôi ở lại nhà, mang gói ra đi! Hắc bảo là cần học võ công. Bèn theo làm đồ đệ Thiên Hạ Chi Độc. Lúc ấy cũng thời kỳ mà Thiên Hạ Chi Độc đang cần luyện một thứ thuốc độc ghê gớm nhứt trần gian. Phép luyện thuốc độc của tên gian đạo nầy cần phải có một đứa con trai và một đứa con gái vừa đúng tháng rất đẹp để khỏe mạnh mới thành công. Một ý nghĩ cực kỳ hung ác nảy sanh trong đầu óc Thiên Hạ Chi Độc. Bảo để thử lòng Trang Văn Thổ có thành thật muốn làm đệ tử của mình không, Thiên Hạ Chi Độc sai hắc bắt đứa con trai của tôi đến trao cho lão ta luyện thuốc. Đó là núp ruột của tôi, do khí huyết chung của tôi và của Trang Văn Thổ đào tạo nên vóc nên hình cho nó.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung nghe nàng nói xong, mắt đượm buồn. Ông quay nhìn lên trần phòng khẽ thở dài một tiếng. Bao dĩ vãng cuộc đời ông lại quay về. Đời của người quả là những chuỗi dài bi kịch kéo lê theo mảng đời của họ. Thần Hồ Chủ nhơn từ Thạch Trung lại nhìn Bắc Yêu:

—Đời của lão chẳng tốt đẹp gì hơn cô nương. Tâm sự của cô nương lão phu đã hiểu, giờ thì cô nương hãy ráng vui sống những ngày còn lại. Ấu đó cũng là số mạng của từng người.

—Tiền bối an tâm. Ai cũng chỉ một lần chết.

Thần Hồ Chủ nhơn nhìn gương mặt ảo não của Bắc Yêu, không dần lòng được. Ông quay mình bước thẳng ra ngoài phòng, đi thẳng về phía lôi đài.

Vừa đến nơi ông bắt gặp tia nhìn của Thần Tri Tử.

Thần Tri Tử chỉ cần nhìn lướt sơ qua khuôn mặt của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đã biết ngay có chuyện không lành cho Bắc Yêu. Thần Tri Tử khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Phong.

Tiểu Phong lúc ấy đã bước đến chặn Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung:

—Bệnh tình của Bắc Yêu thế nào mong tiền bối cho văn bối biết.

Thần Tri Tử vội xen vào:

—Dưới tay Chủ nhơn Thần Hồ, thì đâu ngại bất cứ một thứ chất độc nào. Chắc chắn mạng của Bắc Yêu đã được Từ huynh đây cứu sống. Tiểu Phong người đã biết là bệnh tình của nàng thuyên giảm nhiều rồi, chẳng còn chi đáng phải lo sợ nữa.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đã biết rõ dụng ý của Thần Tri Tử trong câu nói chặn đầu trước vì sợ mình vô ý nói toạc móng heo cái chết sắp đến với Bắc Yêu nên ông ta cười tươi ngoài miệng mà khác nào kim đâm vào trong tim.

Tiểu Phong vội vàng cúi đầu lễ phép thưa cùng Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung:

—Vãn bối thành thật cảm ơn lão tiên bối, đồng thời thay mặt Bắc Yêu cảm tạ thâm ân cứu mạng của nàng!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung vẫn cười không đáp.

Một trận vỗ tay nổ vang như sấm dậy làm cho cả hai giật mình tỉnh lại.

Sắc mặt của Tiểu Phong hơi tái xanh, chàng nói:

—Chàng thiếu niên áo gấm này đã đánh bại cả thầy đến ba mươi một cao thủ thượng thừa từ khắp các người và gồm đủ tầng ni, tục đạo, chứng nhận võ công tuyệt thế cao cường.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung kêu «à» một tiếng nhè nhẹ, ông ta rảo hai luồng nhãn quang nhìn khắp lồi đài chỉ thấy có chàng thiếu niên áo gấm ấy đứng oai nghiêm trên đài. Miệng nở nụ cười vui tươi đặc ý.

Một vị Trưởng lão của Liên Giáo đứng bên góc lồi đài cất tiếng sang sảng:

—Vị tiểu hiệp Mưu Diên Thương này đã đánh ngã ba mươi một người rơi xuống lồi đài. Xin hỏi còn ai lên đài nữa không? Nếu không thì chức Giáo chủ Liên Giáo sẽ thuộc về tiểu hiệp Mưu Diên Thương này vậy!

Câu tuyên bố của vị Trưởng lão Liên Giáo vừa dứt thì Tiểu Phong xoay tròn thân hình một vòng, đã đứng chễm chệ trên lồi đài. Chàng tung chân tay bay nhanh như điện chớp. Dưới lồi đài vang dội những tràng pháo tay hoan nghênh nhiệt liệt.

Xích Cước Đại Tiên cả cười, miệng bảo:

—Lồi đài sẽ được chứng kiến một cuộc vui hào hứng chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm.

Mười lăm vị Chưởng môn của mười lăm bang phái giang hồ ngồi ở chiếc chiếu kế bên, người nào cũng lộ vẻ sửng sốt.

Vị thiếu niên áo gấm này mặc dầu võ công tuyệt thế nhưng đâu phải là địch thủ của Tiểu Phong. Đó là ý nghĩ chung của mười lăm vị Chưởng môn. Cuộc tỷ thí không chừng sẽ diễn ra một thảm kịch đẫm máu vì lẽ Tiểu Phong khét tiếng là hung phạm giết người không gớm tay dưới danh hiệu đệ tam ma.

Tiểu Phong đặt chân trên lồi đài xong, vị Trưởng lão của Liên Giáo ấy bèn vòng tay xá một cái, luôn miệng hỏi liên:

—Vị các hạ này được Chưởng môn của bang phái nào bảo chứng?

—Chưởng môn của phái Chung Nam.

Vị trưởng lão ấy day sang ngó Đổ Tiểu Liên một cách chăm chú dường như để hỏi kiến. Nàng mỉm cười gật đầu tỏ ý nhìn nhận.

—Thế thì các hạ đã hiểu quy tắc rồi chứ?

—Hiểu rõ!

—Vậy thì hai đảng có thể động thủ tranh tài!

Dứt lời, vị Trưởng lão ấy thối lui sang một bên góc lồi đài.

Vị thiếu niên áo gấm ấy vòng tay chào Tiểu Phong miệng cười chúm chím hỏi:

—Tạ hạ là Mưu Diên Thương xin các hạ cho biết quý tánh cao danh!

Tiểu Phong cũng vòng tay đáp lễ lại, tươi cười trả lời:

—Tại hạ là Tiểu Phong, dám mong huynh đài nương tay cho!

Ba tiếng Tiểu Phong thốt ra làm cho Mưu Diên Thương hơi thất kinh bụng bảo dạ rằng: “Không ngờ người này là kẻ vang danh khắp chốn giang hồ, ngoại hiệu Đệ Tam Ma.”

Nghĩ vậy chàng ta vội vã nói:

—Té ra đây là Lê huynh đài mà tiểu đệ được nghe danh tiếng từ lâu. Hôm nay may mắn gặp mặt, âu cũng là hạnh ngộ ba sinh!

—Danh nhỏ của tiểu đệ bị người đời nguyên rủa khắp mọi nơi, lẽ tất nhiên là huynh đài phải nghe, tưởng không chi đáng lấy làm lạ.

Nói xong, chàng cười ha hả.

Cả hai bỗng nhiên nảy sinh một mối cảm mến anh hùng đối với nhau.

Tiểu Phong biết rõ chiêu thức của chàng thiếu niên này rất nguy dị, có nhiều thế biến hóa ảo diệu khó lường. Tự chàng không chắc chi đã thắng nổi dễ dàng nên cẩn thận đề phòng, không ơ hờ khinh địch. Chàng ngưng ngay tiếng cười, lễ phép nói:

—Xin mời huynh đài động thủ!

Chàng thiếu niên mặc áo gấm Mưu Diên Thương ấy vòng tay nói:

—Kính nhường không bằng phụng mạng. Huynh đài đã bảo, tiểu đệ xin vâng.

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng thì song chưởng đánh thẳng tới ngực Tiểu Phong ào ào nổi gió.

Mưu Diên Thương xuất thủ, thế chưởng mau lẹ khác nào điện nhoáng chớp giăng.

Tiểu Phong có phần khiếp hãi, trong bụng nghĩ thầm: “Nhanh thật...”

Lách mình một cái chàng bay xẹt khỏi vòng tấn công của đối phương. Thân hình của Tiểu Phong vừa bắn lui thì thế chưởng cũng biến liền theo. Với hai bàn tay rộng như cánh chim đại bàng, cả người chàng ta cũng chụp tới, cùng một thời gian chớp nhoáng ấy công liền theo ba chưởng mãnh liệt vô song.

Lối xuất thủ Mưu Diên Thương lấy sự tấn công mau lẹ làm chủ yếu cùng lối biến chiêu nguy dị làm đầu. Trong một khắc thời gian nhanh chóng ấy, chàng đã đẩy dồn Tiểu Phong vào thế bị động, rối rít cả tay chân.

Tình hình ấy làm cho tất cả những cao thủ dưới lời đài đều phải xôn xao, náo động sợ hãi khôn cùng. Ai nấy đều nghĩ chắc Mưu Diên Thương sẽ bị Tiểu Phong giết chết nội vài ba chiêu, không ngờ biến chuyển lại đảo ngược dự đoán. Tiểu Phong đã không giết nổi thiếu niên áo gấm, trái lại còn bị chàng ta thắng lợi ngay ở mấy thế chưởng đầu tiên. Thế này thì cuộc giao đấu sẽ diễn ra cực kỳ hung ác mà hậu quả khốc liệt vô cùng, không khéo cả hai đối thủ cùng chết trên lời đài.

Nhưng ngay lúc ấy chợt nghe Tiểu Phong quát to một tiếng thân hình chàng bay vút tới phản công liên tiếp ba chưởng vù vù. Đánh trả lại đối phương ba chưởng ấy là Tiểu Phong thi thố ba chiêu tuyệt học «muộn» «tiếp» «kích» của môn «Vạn Năng Thần Công».

Trận quyết đấu ác liệt giữa Tiểu Phong và Mưu Diên Thương quả đúng như lời Xích Độc Cước Đại Tiên đã nói trước là xưa nay chưa từng có trên giang hồ. Hai bậc thiếu niên kỳ tài cùng đem hết võ công tuyệt đối của mình ra để tranh tuyển ngôi báu Giáo chủ Liên Giáo. Không ai chịu nhân nhượng ai. Chí khí anh hùng cá nhân đưa họ vào một trường huyết chiến mà giữa cái chết với cái sống chỉ còn cách nhau trong sợi tóc đường tơ.

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung theo dõi cuộc giao đấu không nháy mắt, bất giác thở ra một hơi, miệng nói:

—Đúng là một thế hệ mới đang lên, lớp sau thay lớp trước. Bọn chúng mình đã già rồi, không còn theo kịp đám trẻ công lực dồi dào!

Kỳ Trận Thần Quân cũng không nín nổi, lên tiếng hưởng ứng ngay:

—Chẳng những không bì kịp mà cuộc quyết đấu này bọn mình cũng mới được chứng kiến lần đầu. Thật trong đời hiếm thấy.

Câu nói của ông ta chưa ngưng thì trên lôi đài bỗng vang «âm» một tiếng. Mọi người ngược mắt ngó lên thì sau mười lăm chiêu trao đổi, Tiểu Phong đã hoàn toàn chiếm ưu thế, từ bị động nắm vai chủ động.

Thiếu niên áo gấm Mưu Diên Thương tuy có một võ học kinh người, nhưng liên tiếp trải qua một loạt tranh đấu không ngừng với những ba mươi mốt cao thủ thượng thừa nên khí lực tiêu hao lẽ tất nhiên là không chịu nổi lâu dài cùng một địch thủ quá lợi hại như Tiểu Phong.

Thình lình...

Tiểu Phong lại quát to một tiếng rung rinh cả lôi đài:

—Đã công nhận cuộc tuyển chọn chức Giáo chủ Liên Giáo cốt yếu là lựa bậc hiền đức tài năng làm gốc. Thế thì tại sao lại bắt buộc phải có một Chương môn trong mười sáu Chương môn của mười sáu môn phái hợp thành Liên Giáo bảo chứng để làm chi? Nếu đưa ra điều kiện ấy thì còn thiết lập lôi đài báo cáo khắp cùng thiên hạ ba cuộc tranh tuyển này há chẳng phải bày chuyện vô ích lắm sao? Nó đã thuộc vào công việc nội bộ của Liên Giáo thì người của Liên Giáo cứ âm thầm cử đặt với nhau có hơn không?

Câu hỏi cứng rắn của chàng ta làm cho Pháp Hải Thiền Sư nhút thời đờ lười chẳng biết phải trả lời làm sao cho trôi chảy.

Mọi người có mặt tại chỗ nhận lời chất vấn của chàng thiếu niên ấy là đúng lý!

—— o0o ——

CHƯƠNG 63

Thiếu niên mặc áo xám ấy lại nói:

—Nếu phải có được mười sáu vị Chuởng môn bảo chứng mới có đủ tư cách tranh chọn chức Giáo chủ Liên Giáo chẳng hóa ra vô số cao thủ kỳ tài trong thiên hạ mà không được một vị Chuởng môn nào giới thiệu cho thì người ấy thiếu tư cách hay sao? Liên Giáo bày ra cuộc tranh chọn mà bắt buộc điều kiện ấy thì không xứng đáng với bốn chữ chọn bậc hiền năng!

Tiểu Phong buột miệng nói:

—Lời giải bày ấy thật là cao kiến.

Thiếu niên áo xám ấy liếc mắt nhìn Tiểu Phong mỉm cười hỏi:

—Các hạ cũng có cảm tưởng như vậy à?

—Không sai. Chẳng những huynh đài cao kiến mà lời giải bày cũng rất hợp lý.

Thiếu niên áo xám ngó Tiểu Phong vui vẻ gật đầu. Chàng lại day sang phía chiếu có các vị Chuởng môn ngồi cất tiếng nói sang sảng:

—Dám xin hỏi lại các vị Chuởng môn có mặt tại đây một lần nữa để được biết chữ «hiền» nêu ra trong câu «chọn bậc hiền năng» mà các vị đề xướng nhưn cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo hôm nay phải giải thích thế nào mới đúng?

Pháp Hải Thiên Sư ngưng ngẩn, tự nghĩ thầm trong bụng: “Vị thiếu niên này phẩm mạo phi thường, lời nói thẳng thắn thật đáng là bậc kỳ tài.”

Trong đầu óc sẵn có ý nghĩ ấy nên luôn miệng trả lời:

—Người hiền gồm đủ cả tài lẫn đức, người không có đức không thể gọi là hiền. Song kẻ có tài lẫn đức cũng vẫn còn chưa làm đủ, người hiền ấy phải có một tâm địa thiện lương.

—Đúng lắm. Chẳng qua, tôi nhận xét công việc làm trước mắt hôm nay của các vị mà bàn cho sát nghĩa thì cuộc tuyển chọn này chỉ chú trọng đến một khía cạnh năng chớ không quan tâm đến hai yếu tố nòng cốt là đức và thiện. Có năng lực mà kém đạo đức và hiền lương thì vị Giáo chủ Liên Giáo sẽ trở thành một nhà lãnh tụ độc tài khát máu lợi dụng lực lượng lớn lao của mười sáu môn phái làm

hậu thuẫn để ám hại những cao thủ cứng cỏi chống báng lại mình để tạo nên mặt kiếp cho võ lâm, để biến Liên Giáo làm cái lò sát sanh mà không còn có một lực lượng hùng hậu nào dám đả phá. Trường hợp này mười sáu bang phái võ lâm chỉ đóng vai tuồng bị động làm tay sai đắc lực cho vị Giáo chủ chẳng có chánh nghĩa xứng đáng nào cho người trong giới võ lâm tin tưởng tôn phở.

Thiếu niên ngưng giọng một chút, đưa mắt liếc nhìn về phía chiếu dành riêng cho các Chưởng môn mười sáu bang phái võ công hợp thành tổ chức Liên Giáo cười nhạt nói thêm:

—Một bằng cớ rất cụ thể vừa đưa đến hậu quả tàn khốc cho Liên Giáo mới rành rành ra đây về điểm tuyển chọn Liên Giáo chủ mà chú trọng đến tài năng đặt nặng đem võ công bá đạo ra quật ngã những đối thủ trên lời đài, Ngũ Hồ Du Khách ngang nhiên bước lên địa vị tối cao Giáo chủ của Liên Giáo lãnh đạo võ lâm thiên hạ. Không nghĩ chi đến tiền đồ chung của võ lâm, Ngũ Hồ Du Khách tự tung tự tác trên chốn giang hồ, đặt các môn phái vào khuôn khổ bị động, bắt nạt vật võ lâm làm công cụ điều khiển. Lợi dụng quyền oai vô thượng địa vị chí tôn ấy, suốt cả một nhiệm kỳ làm Giáo chủ Liên Giáo vừa qua Ngũ Hồ Du Khách đã ám hại bao nhiêu cao thủ không chịu khoan tay nhắm mắt tuân nghe theo lệnh chỉ huy của hắn, gieo rắc bao nhiêu tội ác tày trời cho những người vô tội. Ngũ Hồ Du Khách lớp thì cho cá nhân mình, lớp thì tiếp tay cho bè đảng đồng mưu, lớp thì nhận của đứt lót. Người ấy không đáng mặt gánh lấy trọng trách lãnh đạo võ lâm thiên hạ. Một bằng cớ hùng biện hiển nhiên còn rành rành nóng hổi là Ngũ Hồ Du Khách đó! Cuộc tuyển chọn vị Giáo chủ Liên Giáo khóa này cũng sẽ diễn lại tấn thảm kịch cũ vì biết đâu lại chẳng chọn nhầm một Ngũ Hồ Du Khách thứ hai?

Lời giải bày minh chánh của thiếu niên áo xám cũng là lời cảnh cáo sáng suốt cho mười sáu Chưởng môn!

Tiểu Phong nhận thấy thiếu niên áo xám ấy còn ăn mặc hào hoa phong nhã tuyệt vời, cử chỉ ngôn ngữ trang nhã lỗi lạc khác hẳn người thường nên trong lòng đâm ra mến yêu kính phục hết sức.

Thiếu niên áo xám ấy ngưng một chút lại nói tiếp:

—Tôi cũng cần nói thêm sáng tỏ vấn đề này ở mọi khía cạnh úp mở khác, theo ước pháp của Liên Giáo mặc dầu có quy định tuyển chọn Giáo chủ Liên Giáo cần phải được mười sáu Chưởng môn bảo chứng mới được tư cách dự tranh. Những quy ước sau khi Ngũ Hồ Du Khách được tuyển chọn mười sáu Chưởng môn có lập hội nghị tối mật đã ghi vào một khoảng khắc. Trong đó có câu «Mười

sáu Chưởng môn có quyền sửa đổi điều lệ tuyển chọn Giáo chủ công cử người hiền trong thiên hạ». Có nhiều người hiền đức mà mười sáu vị không một Chưởng môn nào được biết để bảo chứng lên giới thiệu. Người ấy có đủ tư cách như được mười sáu Chưởng môn bảo chứng. Thế mà Liên Giáo lại gạt người khoảng ấy trong bản phụ ra không nhắc nhở đến chỉ theo đúng lễ lối giáo điều cứng rắn là áp dụng triệt để khoản nói về luật tuyển chọn quy định trong ước pháp mà thôi. Như thế chỉ là thủ đoạn đối phó với Tiểu Phong. Vì Liên Giáo tin chắc không vị Chưởng môn nào chịu bảo chứng cho Tiểu Phong tranh Giáo chủ Liên Giáo thì dầu có ý định dự tuyển, Tiểu Phong bị ghép vào lễ không đủ tư cách ấy dạng loại trừ hẳn ngoài vòng. Chẳng qua mưu kế ấy lại hỏng mất. Trong nội bộ Liên Giáo không được đoàn kết nhứt trí, tuy chưa có sự rạn nứt hẳn mà cũng đã có mầm chia rẽ, một lẽ vì tội ác của Ngũ Hồ Du Khách làm cho có người bất bình, một lẽ khác nữa vì hành động lợi dụng của một trong số Chưởng môn là Lãnh Diện Vong Hồ gây tổn thương cho mười lăm môn phái khác. Người ta rõ hai điều đen tối ấy của Liên Giáo mà dám mạnh dạn lật ngược lại dự mưu của Liên Giáo lại là một thiếu nữ có trong Liên Giáo nên không ai có quyền phủ quyết. Người lại là Đổ Tiểu Liên Chưởng môn phái Chung Nam. Đổ Chưởng môn đứng ra bảo chứng cho Tiểu Phong. Lê huynh đã đủ điều kiện dự tranh chức Giáo chủ, thế là kế hoạch của Liên Giáo bị phá vỡ vào giờ chót trong sự bất ngờ của mọi người!

Thật là rõ ràng. Thiếu niên áo xám ấy đã nghiên cứu thấu đáo hiến ước, phụ ước, nội quy của Liên Giáo mà cũng nói trúng vào tim đen như đi guốc trong bụng của mười sáu môn phái, trừ Đổ Tiểu Liên, ai nấy cũng đều dùng thủ đoạn để loại bỏ Tiểu Phong ra ngoài cuộc tranh tuyển Giáo chủ Liên Giáo, hơn nữa lại còn âm mưu dùng toàn lực của Liên Giáo tức là mười sáu phái để tiêu diệt chàng ngay trong Tổng đàn để trả thù một cách mù quáng cho Ngũ Hồ Du Khách!

Hàng ngàn cao thủ bốn phương tụ họp dưới lời đài đều ngơ ngẩn vì không một ai ngờ Liên Giáo dùng thủ đoạn mờ ám như thế để chặn đường tiến thủ của Tiểu Phong.

Thấy mấy nàng cặp con mắt đều đổ dồn vào mình, thiếu niên áo xám ấy lại nói tiếp:

—Mặc dầu tại hạ thì ngàn dặm xa xôi đến đây cũng có hùng tâm tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo, nhưng ngặt một nỗi, Liên Giáo áp dụng quy tắc mà tại hạ không đủ tư cách nên không dự cũng không sao. Vậy xin cáo từ các vị!

Nói dứt câu, thiếu niên áo xám ấy mỉm cười mỉa mai, chực nhảy xuống lời đài.

Đột nhiên Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung kêu nói:

—Xin mời các hạ dừng bước, khoan đi.

Ông ta xoay mình nhoáng tới đã đứng nhẹ trên giữa lôi đài, miệng cười nói:

—Lời giải bày cao xa đúng đắn của các hạ khiến cho ngàn người như một đều tán thành bội phục. Mười lăm vị Chưởng môn có mặt tại đây sẵn sàng nhìn nhận để các hạ dự tranh chức Giáo chủ Liên Giáo. Lão phu đứng tên công khai giới thiệu các hạ. Có điều cần lên tiếng trước là ngoài cuộc thi võ công còn phải trải qua một cuộc khảo thí đức độ nữa! Sửa đổi điều lệ ấy bắt đầu từ cuộc tranh tuyển khóa này đúng với đề nghị của các hạ, hợp với nguyện vọng chung của toàn thể võ lâm được một vị Giáo chủ tài đức vẹn toàn cho Liên Giáo!

—Được lắm! Hay lắm! Có điều tiền bối tự xét đủ uy tín đứng ra chủ trương không đã?

—Đủ uy tín để bảo đảm cho việc làm lão phu mới dám mạnh dạn công bố ra đây trước đông đủ mọi người. Mười sáu vị Chưởng môn kể cả Lãnh Diện Vong Hồn, Chưởng môn của phái Địa Bảo đã hoàn toàn đồng ý công cử chúng tôi là: Thần Hồ Chủ nhơn, Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên, Siêu Phàm Đại Sư, Thần Tri Tử và Đông Quỷ làm giám khảo đoàn mà cũng là chủ tịch nên có toàn quyền tối hậu quyết định. Các hạ khỏi thắc mắc điều đó.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung tỏ vẻ đắn đo suy nghĩ rồi mới nói tiếp:

—Chẳng qua lão phu thành thật hỏi các hạ một điều là các hạ tự tin võ công mình thắng được Tiểu Phong không? Lão phu sở dĩ hỏi câu này là để biết trước đăng sắp đặt về cuộc khảo thí đạo đức của các hạ sau đó cho được chu đáo. Vì võ công có thắng mới tranh đua về đạo đức. Mà đạo đức lại là một điểm rất tế nhị khó khăn gấp mấy lần cuộc khảo thí về võ công!

Thiếu niên áo xám ấy thành thật trả lời một giọng ôn tồn khiêm nhượng:

—Chúng ta chưa chánh thức giao thủ, vẫn không hề dự đoán trước.

—Thế thì càng tốt! Hai người hãy giao thủ trong mười chiêu liền xét được ai thắng ai.

Thiếu niên áo xám cười nói:

—Chỉ trong vòng mười chiêu mà người có thể biết được thắng bại giữa hai chúng tôi à?

Thần Hồ Chủ nhơn nhoẻn một nụ cười thoáng qua trên vành môi, đáp:

—Lão phu mặc dầu chỉ là một tiểu tốt trong chốn giang hồ rộng lớn, nhưng vẫn tự tin rằng nội trong mười chiêu rất có thể nhận rõ hai đối thủ ai thắng ai bại một cách xác đáng không lầm.

—Hay lắm!

Giọng nói rần rỏi của thiếu niên áo xám, ngừng lại một chút, xằng xớm nói tiếp:

—Lê huynh đài, ta không ngại cứ giao thủ chân tình với nhau trong mười chiêu để xem thử vị tiền bối này phán giữa hai chúng ta ai thắng ai bại ra sao?

Tiểu Phong cười đáp, rất vui vẻ:

—Thế thì mời huynh đài xuất thủ trước, tiểu đệ sẵn sàng tiếp tuyệt chiêu của huynh đài!

Thiếu niên áo xám ấy không chút khách khí chi cả. Tay mặt chậm chậm giơ thẳng tới. Một tiếng «rẹt» như xé lụa rít vang trong không khí. Một chưởng đánh tới liền.

Tiểu Phong vốn biết rõ thiếu niên áo xám này không phải là hạng cao thủ bình thường mà là một thiên tài trác tuyệt hiếm có trong võ lâm đương thời nên không dám khinh thường. Thấy chưởng thế hùng mạnh thần kỳ bên trong còn chứa đựng một tiềm lực hùng hậu vô biên thành thử chàng không dùng nội lực kình chống trả lại mà nhanh nhẹn lướt nhẹ thân hình thối lui ra sau tránh né. Đồng thời chàng sè bàn tay trái rẽ thành năm ngón sắc bén không kém năm cái móc nhọn chụp ngược trả lại ngay mặt đối phương.

Một người dùng chưởng, một người dùng trảo, cả hai đều thi thố kỳ chiêu tuyệt học độ sức với nhau, chẳng hề nhân nhượng.

Thiếu niên áo xám ấy thấy chưởng lực của mình đánh tới mà Tiểu Phong không đánh trả lại, lại dùng trảo kình phản công nên đề phòng cẩn thận.

Ngay lúc năm ngón tay trái của chàng chụp tới, hần xoay nhẹ thân hình một cách cực kỳ mau lẹ không sao ngờ trước đặng. Bàn tay mặt của thiếu niên áo xám ấy vừa co vào một cái rồi bỗng đưa tới chớp nhoáng liền theo. Hai động tác cùng một thời gian quá nhanh biến thành như có một động tác chỉ thấy bàn tay của hần giống hệt một cái bóng nhấp nháy theo hình cây cung dương thẳng vừa đẹp đẽ, vừa ảo diệu cực kỳ, đánh tới một chưởng.

Thủ pháp của thiếu niên áo xám ấy quá đổi mau lẹ mà chưởng pháp cũng mỹ diệu tuyệt luân khiến Tiểu Phong không khỏi ngạc nhiên, sửng sốt trong lòng.

Vô số cao thủ đến tham dự cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo hiện đang có mặt dưới lòi đài trông thấy run sợ đến mồ hôi lạnh giùm cho Tiểu Phong. Với lối hợp công liên thủ bằng hai bàn tay của thiếu niên áo xám ấy mọi người đều tin chắc võ công của chàng cao cường đến mức nào cũng khó thoát khỏi bị trọng thương. Ai nấy không kềm nổi khích động, cùng buột miệng kêu ầm lên:

—Ồi chà, nguy hiểm quá! Thân pháp mau lẹ quá.

Ngay khi hằng mấy trăm cao thủ bên dưới lòi đài không hẹn nhau mà kêu ầm lên như vậy, trên lòi đài Tiểu Phong cũng đã thét vang một tiếng lấy oai, bàn tay mặt chàng vung nhanh tới không khác một luồng điện chớp sử dụng cấp kỳ một chiêu «Mộng trung ảo ảnh», bóng mờ trong mộng. Đó là một chiêu của thức «kích» tuyệt học mà chàng được Trầm Phụng Linh chân truyền khi xuống dưới hang đất được Thần Vạn Năng giao cho sứ mạng thiêng liêng để bảo vệ sinh mạng của Cây Đèn Ma, sau khi đánh chiêu ấy ra chỉ thấy mờ mờ khắp chỗ đường thể cả trăm bàn tay thấp thoáng không khác những cái bóng lớn vờn chập chờn. Sự thật thì chưởng liên miên tuôn ra không ngớt thần diệu tuyệt luân, biến hóa vô cùng không thấy đâu mà đỡ, không biết đâu mà tránh.

Tiểu Phong đã biết trước lần nầy gặp phải một đối phương cực kỳ lợi hại nên luôn luôn để ý phòng bị cẩn thận. Đã biết đối phương sử dụng thân pháp, thủ pháp thần tốc cuốn vờn mình nên lại càng giữ gìn kỹ lưỡng không để sơ hở kẽ tóc đường tơ. Do đó, vừa thấy thiếu niên áo xám ra tay tấn công chàng không dám khinh thường mảy may nào cả, lập tức thi thố cấp kỳ một chiêu tinh vi, ảo diệu tuyệt học của võ lâm.

Chàng thiếu niên áo xám nầy định đo lường võ công của Tiểu Phong cao siêu huyền diệu đến mức độ thượng thừa nào hay là không biết chiêu ấy lợi hại ra sao, nên bàn tay mặt của hắn đổi cái thế quét ngang qua chàng cái dấm thẳng tới chìa ngay vào huyết Trương đài của Tiểu Phong.

Thấy hắn liều lĩnh như vậy, chàng bảo thầm trong bụng: “Bộ tự sát sao mà...” Ý thì nghĩ tới đó mà tay chàng thì biến sơ chưởng bình nháp nháy đổi chiêu «Mộng trung ảo ảnh» ra chiêu «Đột thám vu sơn», thám do non vu.

Chưởng hình biến hóa mạnh lẹ khiến gương mặt của thiếu niên áo xám ấy cũng biến sắc kinh hãi không vừa, hắn kêu thầm: “Nguy rồi” hai tiếng tuyệt vọng! Lập tức xuôi tay...

Nhưng Tiểu Phong chưa kịp có một thái độ nào trước hành động bất ngờ của hắn thì chưởng lực của chàng đã sẵn tới trọng huyết Kỳ môn của đối phương.

Nhưng bàn tay mặt của thiếu niên áo xám vừa buông xuống thì cũng vừa biến hóa thành một thứ chiêu thức ảo diệu tuyệt luân. Nên ngay giữa thời gian cực kỳ mau lẹ mà cũng cực kỳ hiểm nguy ấy đã đánh tới mãnh liệt.

«Bách» một tiếng chát chúa vang lên của hai sức chưởng chạm mạnh vào nhau!

Cả hai người cùng bật khỏi miệng một tiếng «ư» nghệt thở, thân hình cũng xiểng niểng bị dội lui ra sau suýt ngã. Bởi vì chưởng trái của Tiểu Phong cùng với chưởng mặt của thiếu niên áo xám ấy đụng ngay cùng lúc đánh tới.

Chợt nghe nắm tay trái đau đặng thì cánh tay mặt của chàng cũng đã tê dại hết cựa quậy chi nữa được.

Thiếu niên áo xám cũng đồng một cảm giác với Tiểu Phong, cánh tay mặt của hắn không khác bị gãy lìa, đau đớn đến nỗi chảy nước mắt.

Dưới lời đài nhao lên những tiếng chắc lưỡi hít hà om vang dậy!

Cuộc giao thủ giữa Tiểu Phong và thiếu niên áo xám không những chỉ làm cho mấy trăm cao thủ thượng hảo hạng ở dưới lời đài pháp phong lo sợ từng chập, từng hồi, cơ hồ con tim ngưng đập vì tinh thần đều tập trung vào chiêu thức thần kỳ bí ảo của hai địch thủ trên lời đài làm não cân họ căng thẳng đến cực độ.

Đến nỗi bảy vị ẩn hiệp oai danh vang dậy ngàn phương như Thần Hồ Chủ Nhơn, Siêu Phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên, Thiên Bất Luân, Đông Quỷ hợp thành ban giám sát cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo khoa này cũng ngẩn ngời sờ sờ!

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Quả nhiên hắn đáng mặt là một trang kỳ tài tuyệt thế. Tuổi trẻ, chí lớn, võ công lại thâm hậu vô biên. Chịu nổi một chiêu tuyệt học «Mộng trung ảo ảnh» của ta biến thành chiêu «Đột thám vu sơn» tưởng chừng ngoài hắn ra, không có một người thứ hai nào khác hơn hắn mà không bị trọng thương táng mạng.”

Thiếu niên áo xám cũng than thở âm thầm một mình trong miệng: “Giang hồ đồn đãi võ công của Tiểu Phong là siêu phàm nhập thánh cái thế, tuyệt luân, mình nghe mà không tin mấy ngờ đâu người thiên hạ thường có thói quen vừa thêm chân thổi phồng sự thật, chớ không lẽ ở thế gian lại có một ma tinh công lực áp đảo cả nhơn vật của hai phái hắc bạch giang hồ, chiếm ngôi bá chủ một cách tuyệt đối dễ dàng hay sao? Thế mà lại đúng với sự thật cả trăm phần trăm. Qua mấy chiêu so tài, độ sức mình phải thành thực mà chịu võ công của Tiểu Phong là tuyệt thế siêu kỳ, chưa từng thấy có cũng chưa từng nghe nói!”

Cả hai cùng một ý nghĩ bội phục lẫn nhau nên lại càng sanh ra lắm lòng thương tài, tiếc mạng lẫn nhau. Các quan niệm đánh nhau ác liệt một mất một còn để quyết định sự hơn thua trong một trận đấu rút ngắn trong vòng mười chiêu bỗng biến thành một ý thức nhân nhượng lẫn nhau, cố tránh làm thương tổn đến mạng sống cho nhau nẩy ra trong đầu óc hai người. Vô hình trung họ không xem nhau như là một địch thủ ghê gớm nhứt cần phải tiêu diệt đặng chiếm địa vị tôn vinh cao quý nhứt của võ lâm là chức Giáo chủ Liên Giáo lãnh đạo quần hùng khắp trong thiên hạ.

Cả hai còn đang suy nghĩ thì Thần Hồ Chủ nhơn bật cười ha hả. Ông ta nói:

—Võ học đệ nhất vũ lâm vô cùng tuyệt diệu. Lão phu lận lợi giang hồ cũng từng thấy trong võ lâm hàng trăm năm nay với thân pháp, thủ pháp kỳ khoái ảo diệu vô song. Tuy vậy lão phu đã tình nguyện đóng vai giám khảo công bình của cuộc tỷ giáo này cũng phải biết rõ. Phần người công bốn chiêu, thủ ba chiêu. Phần bị thiếu hiệp họ Mưu công ba chiêu thủ bốn chiêu nghĩa là cả hai mới thi thố bảy chiêu còn ba chiêu nữa mới đủ con số một chục chiêu giao kết.

Tiểu Phong và Mưu Diên Thương, tức thiếu niên áo xám ấy đều có ý thâm phục Thần Hồ Chủ nhơn vô cùng.

Cuộc giao đấu giữa hai người vừa đến giai đoạn tạm nghỉ xả hơi này cũng đã gần như quyết định vì cả hai đều thi triển những chiêu thức triệt để tối cao.

Chưa nói là hàng trăm, hàng ngàn người theo dõi say mê cuộc tỷ thí đến nín hơi, quên nháy mắt, không biết chưởng pháp gì, thân pháp nào thủ pháp ra sao nữa. Bởi lẽ lối xuất thủ của Mưu Diên Thương và Tiểu Phong quá đổi mau, mắt thường khó nổi trông thấy kịp. Thế mà Thần Hồ chủ nhơn xen qua đã phân xét ra được ngay mỗi người công mấy chiêu thủ mấy chiêu không khác chính mình là người trong cuộc, bảo sao cả hai đối phương không sửng sờ kính phục.

Nghe Thần Hồ chủ nhơn phân tách xong, thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương nhếch môi cười nụ, nói với Tiểu Phong:

—Lê huynh đài à. Không cần phải đấu thêm ba chiêu nữa làm chi cho mất thời giờ. Trận này tiểu đệ xin thành thật chịu thua Lê huynh đài rồi vậy.

Tiểu Phong ngây người ngơ ngác mãi hồi lâu mà chàng vẫn chưa hiểu vì có nào thiếu niên áo xám tự xưng tên họ là Mưu Diên Thương ấy lại chịu thua mình một cách dễ dàng như vậy, trong khi cuộc diện trận giao đấu chưa nghiêng hẳn đòn cân thăng bại về ai.

Do đó chàng ngó hẩn mà nói nghiêm nghị nhưng ôn hòa:

—Thua rồi à? Mỗi người chúng ta chưa ai công đến năm chiêu. Như vậy cuộc tỷ thí chưa thể gọi là kết liễu làm sao thua kia chứ? Còn ba chiêu nữa phải đấu tiếp mới có thể tuyên bố dứt khoát đặng!

Thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương ấy thản nhiên nói:

—Xét theo thật tế nhị thì tại hạ thua Lê huynh là đúng không còn chối cãi vào đâu đặng. Tại hạ xuất thủ trước đã tấn công năm chiêu, chỉ vì Lê huynh phản công ráo riết nên rút thế thâm hết hai chiêu thành ra chỉ còn có ba chiêu. Trong khi ấy Lê huynh thật sự mới tấn công tại hạ có hai ba chiêu mà lại chiếm được lợi thế bốn chiêu phòng thủ. Tấn công trước mà không nắm được tiên cơ làm chủ động để đạt đến thắng lợi cuối cùng, tại hạ rơi vào thế bị động. Tuy trên bình diện cuộc đấu thì hai bên ngang nhau chưa ai thắng ai rõ rệt, trên thực lực giao phong thì tại hạ kém hẳn Lê huynh một lai. Vì vậy tại hạ tự nhận mình thua. Mà có đánh tiếp thêm ba chiêu nữa hay ba trăm chiêu nữa tại hạ vẫn biết không thể nào thắng nổi Lê huynh. Đây là một trận thử sức đo tài nhau chứ không phải tranh danh đoạt lợi, nhứt là không phải là một cuộc báo oán trả thù mà chúng ta đấu chiến liều mạng đến giờ kết thúc bằng một cái ngã gục của người này hay người kia mới thôi. Chúng ta là những nhơn vật chân chánh của võ lâm, điều kiện cốt yếu tối thiểu là phải thành thật nhận nhược điểm của mình, hiểu ưu điểm của người thắng lợi không thâm thập trên gian xảo âm độc mà gặt hái trên thiệt lực chân tài. Tại hạ nhận cái bại của mình chính là phát huy cái tinh thần thượng võ ấy.

Tiểu Phong nghe những lời cao đàm hùng biện của thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương lại càng kính nể mến phục bội phần. Chàng bảo thầm trong bụng: “Người này quả thật khác đời, không phải hạng bình thường. Ý quả thật có khí cốt hơn người.”

Ý nghĩ ấy lướt qua trong đầu chàng. Tiểu Phong đồng dạc nói:

—Tại hạ vô cùng khâm phục nhận xét của huynh đài nhưng xét cho cùng, tại hạ nhận chịu mình kém cõi hơn bởi huynh đài đã trải qua những trận giao tranh trước chân khí tất bị suy giảm nhiều nên tại hạ mới có cơ hội cầm chừng với huynh đài.

Hai đối thủ kỳ tài tự nhận thua cùng một lúc, cả lời đài chột im phăng phắc.

Cao thủ võ lâm đến đây vì cái chức Giáo chủ Liên Hiệp Giáo nhưng cả hai người trên lời đài mỗi người đều đặt tay vào cái chức vị ấy, giờ thì họ buông tay ra thử hỏi ai mà không tiếc rẻ cho họ.

Cục trường đang im lìm chợt Thần Hồ Chủ nhơn đứng dậy, ông đồng dặc cất tiếng nói:

—Lão phu đã được các vị Chuởng môn mười sáu phái mời làm giám chủ khảo mà gặp tình hình này thật cũng khó xử. Cả hai công phu đều bằng nhau, khí khái lại ngang nhau.

Mắt ông chợt hướng về phía hai cây dương liễu:

—Lão phu có một cách.

Bầu không khí vắng lặng tuyệt đối, chỉ nghe nói sang sảng của một người Thần Hồ Chủ nhơn:

—Hai người hãy xem cho kỹ phải bên trong những cành lá sum sê buông dài tha thướt như mái tóc mây óng ả của hai tuyệt thế giai nhơn, có những con chim nhỏ bay chuyền lúc nhúc trên cây dương liễu ấy không?

Mọi người đều lặng lẽ quay đầu về hướng ấy.

Tiểu Phong và thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương gật đầu.

Thần Hồ chủ nhơn nói tiếp:

—Giờ đây chia nhau mỗi người một cây. Ai đứng bên nào chịu trách nhiệm về cây bên ấy. Điều kiện bắt buộc là mỗi người phải đánh chết hai con chim nhỏ, chỉ hai con mà thôi, trong số những con chim bên cây của mình. Nếu có một người làm không đúng theo điều kiện quy định nghĩa là chỉ đánh chết có một con hay nhiều hơn hai con hoặc không chết con nào thì kể như đã thua. Dùng biện pháp này sẽ tránh được một cuộc giao đấu ác liệt đưa đến hậu quả khốc liệt mà hai người đều không muốn thương hại đến tánh mạng của nhau lại được thêm một cuộc biểu diễn võ học tuyệt luân chưa thấy cho tất cả hàng ngàn cao thủ có mặt hôm nay tại đây tán thưởng. Vì ai chậm hơn một nháy là bấy chim bên cây dương liễu của mình bị chuởng lực của đối phương ở cây bên kia làm cho giựt mình kinh hoảng bay tán loạn mất hết! Đó là một cuộc tỷ thí giữa hai người về thủ pháp, mà người nào mau lẹ hơn sẽ thắng. Dùng song chuởng cùng một lúc mà giết chết hai con chim nhỏ đang bay nhảy lao nhao giữa những cành lá xum xuê. Đó là một cuộc tỷ thí giữa hai người về chuởng pháp mà người nào thần kỳ hơn sẽ thắng. Trong khi thi triển thủ pháp, chuởng pháp tất nhiên phải dùng thân pháp. Thế là người nào thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu hơn sẽ thắng. Biện pháp này hết sức công bình mà sự hơn kém giữa hai người không phải chỉ do một mình lão phu phán xét mà cả hàng ngàn cao thủ có mặt đều thấy rõ để tuyên bố chung một lời. Chắc hai người đều hoàn toàn đồng ý không ai phản đối chứ?

Thần Hồ Chủ nhơn nói xong, mọi người đều thở phào hơi nhẹ nhàng dường thể trút hết được một cái gì nặng nề đè quả tim tự nãy giờ.

Tiểu Phong và thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương đều hớn hở nhận chịu biện pháp của Thần Hồ Chủ nhơn đưa ra.

Tiểu Phong nhoáng nhanh thân hình lẹ làng đến trước lòì đài hai bước, chậm chậm vung bàn tay đánh tới một chưởng.

Chàng không dùng song chưởng như ai nấy dự đoán, một chưởng mà giết liền hai con chim trong một bầy lao nhao trong cành lá xum xuê, thật là một việc ngoài tưởng tượng.

Chỉ thấy một luồng kinh bay vù tới.

Chợt nghe trong bầy chim sể nháy nhót trên cành dương liễu mọc bên trái có tiếng «chét chét» kêu lên thảm. Hai con chim sể rớt xuống đất chết rồi!

Một chiêu tuyệt diệu ấy của Tiểu Phong khiến cả ngàn cao thủ có mặt đều rung động tâm thần. Bởi một chưởng giết chết liền một lúc hai con mà chẳng làm rụng đến một chiếc lá nào của cây dương liễu thì thật là ảo diệu, thần kỳ chẳng biết sao mà tả! Tất cả những cao thủ võ lâm có mặt tại chỗ đều vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Xem rõ thì thiếu niên áo xám khó lòng thi triển võ thuật nào tuyệt diệu hơn để thắng nổi Tiểu Phong. Cái chúc Giáo chủ lọt về tay chàng chắc trăm phần trăm.

Với một nụ cười hết sức tươi vui thành thật Miêu Diên Thương cất tiếng ngợi khen:

—Lê huynh đài quả thật có một thần công kinh người, tiểu đệ hết sức bái phục!

Tiểu Phong khiêm nhường nói:

—Đó là huynh đài quá khen!

Thần Hồ Chủ nhơn bình tĩnh tuyên bố:

—Cuộc thi tài chưa kết thúc thì chưa thể định đoạt thắng bại thuộc về ai. Nhơn danh là Chánh giám khảo cuộc thi tuyển Giáo chủ Liên Giáo, lão phu tuyên bố cuộc biểu diễn tiếp tục.

Mọi người đều chờ đợi thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương sẽ trở tài thể nào để tranh ngôi bá chủ võ lâm với Tiểu Phong.

Nói rõ thêm là mặc dầu Tiểu Phong ra tay trước khi thi thố tuyệt kỹ võ công đánh chết hai con chim sẻ trên cây dương liễu. Nhưng chàng xuất thủ nhanh chóng quá, chỉ phớt sơ một chút là giết chết hai con chim nhỏ liền. Chưởng lực của chàng không làm rung chuyển lá cành của cây dương liễu nên ngoài hai con chim bị giết chết rớt xuống đất, bao nhiêu con chim sẻ khác chẳng hề hay biết chi cả lại cứ nhón nhao bay nhảy như thường cơ hồ như không nghe thấy chi khác lạ.

Giả tử lần này thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương lại cũng biểu diễn theo phương thức của Tiểu Phong thì hẳn vẫn có thể tiến hành một cách rất tự nhiên. Bầy chim sẻ ở cây dương liễu mé tay trái của hắn đang say sưa đùa giỡn chiu chít trên cành.

Sau lời tuyên bố của Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung, Mưu Diên Thương khoan thai bước tới. Tất cả những luồng nhãn tuyến đều đổ dồn vào hắn.

Mưu Diên Thương vung bàn tay trái tới lẹ như chớp một luồng chưởng lực bay thẳng tới chỗ bầy chim sẻ đang lao nhao ở một nhánh bên cây dương liễu mé tay trái ngang hàng với cây dương liễu mé bên tả, mặt mà vừa rồi Tiểu Phong đã giết chết hai con chim non dưới chưởng lực của chàng.

Mọi người trở mắt nhìn theo chỉ thấy bầy chim sẻ ở đó chỉ hơi giật mình ngơ ngác vẫn cứ y nguyên. Những con chim sẻ lại líu lo nhảy nhót, dường thể chẳng việc chi xảy đến để làm kinh động đến mình.

Có điều ai nấy hết sức ngạc nhiên, không thấy hai con chim sẻ bị giết dưới luồng chưởng phong của thiếu niên áo xám Mưu Diên Thương rơi xuống. Mà thay vào đó là hai chiếc lá dương liễu vàng úa sắp lìa cành!

Hai chiếc lá này bay vào giữa khoảng không rồi từ từ cuộn tròn về phía lôi đài, rơi xuống trước mặt mọi người có mặt trong cuộc tham dự đại hội tuyển chọn chức giáo chủ Liên Giáo khóa nhì.

Trong khi ai nấy đều ngơ ngác không biết thiên niên áo xám Mưu Diên Thương làm như thế là có ý nghĩa chi, võ công tuyệt kỹ của hắn đến mức ấy thật chẳng kém thua Tiểu Phong chút nào. Có điều nó lại không nằm trong điều lệ ấn định của cuộc tỷ thí nên cũng chẳng biết có võ tay nhiệt liệt hoan nghinh hay không thì...

Bỗng nhiên Mưu Diên Thương lớn tiếng cười to:

—Cuộc tranh chọn chức Giáo chủ của Liên Giáo kết thúc. Địa vị ấy đáng giao phó cho Tiểu Phong là người có điều kiện hơn hết, Mưu Diên Thương này tự nhận kém thua xin rút lui ngay!

Thiếu niên áo xám vừa nói xong chức phóng xuống lôi đài thì Tiểu Phong đã tràn người tới chặn bước đi của thiếu niên áo xám:

—Xin huynh đài hãy dừng chân.

—Lê huynh còn điều chi chỉ giáo?

Tiểu Phong quay lại ban giám chủ khảo nói:

—Văn bối đã chiếm được ngôi vị Giáo chủ Liên Hiệp Giáo rồi chưa xin các vị tiền bối cho biết?

Thần Hồ Chủ nhơn đứng dậy:

—Nếu không còn cao thủ nào tranh đoạt nữa coi như người đã chiếm được ngôi vị chí tôn ấy.

Ông đảo mắt về phía quần hùng, hỏi:

—Còn ai lên lôi đài nữa không?

Cục trường im phăng phắc không một tiếng thở mạnh. Một thời khắc sau Thần Hồ Chủ nhơn tuyên bố:

—Tiểu Phong sẽ đảm nhận ngôi vị Giáo chủ Liên Hiệp Giáo đời thứ hai.

Cả cục trường đồng thanh hoan hô như sấm dậy.

Đợi cho quần hào lắng đọng, Tiểu Phong vòng tay nói:

—Hôm nay tại hạ đã chiếm được ngôi vị Giáo chủ chí tôn, xét đạo đức của mình, tại hạ cảm thấy khả năng không làm sao đảm nhiệm được trọng trách lãnh đạo. Bởi lý do chánh đáng ấy nên Tiểu Phong tôi bằng lòng nhường chức Giáo chủ Liên Giáo lại cho vị huynh đài này. Vì hạnh phúc chung của giới giang hồ, tiền đồ xán lạn của võ lâm, tướng chư vị cũng công nhận lời nói chân thật của Tiểu Phong tôi hơn!

Tiểu Phong nói luôn một hơi cảm thấy trong lòng hết sức tươi vui hơn hờ dường thể cởi bỏ được tất cả những cái gì nặng nề!

Hàng trăm, hàng ngàn cao thủ lôi đài bây giờ mới biết rõ cái nguyên do vì sao mà chàng lại chịu kém thua, cương quyết nhường lại cái chức vị giáo chủ Liên Giáo cho thiếu niên mặc áo xám Mưu Diên Thương! Sau một hồi lâu ngẩn người sửng sốt, hết thấy những cao thủ có mặt tại chỗ lại nổi lên những trận pháo tay vang dậy. Mưu Diên Thương vội vã lên tiếng nói to:

—Lê huynh không thể lấy công làm tư đặng. Lê huynh đã chánh thức được tranh tuyển chức Giáo chủ của Liên Giáo, không thể Lê huynh tự ý muốn nhường

lại cho ai là nhường. Hơn thế nữa, tiểu đệ vẫn không đủ tài năng để đảm nhận trách vụ lớn lao đó.

Tiểu Phong cười, nói:

—Mưu huynh chẳng nên khiêm nhượng quá đỗi. Chúc vị Giáo chủ Liên Giáo khóa này, trừ Mưu huynh ra, không còn một người nào xứng đáng nhận lãnh hơn. Vả lại khi tại hạ dự tranh chức Giáo chủ Liên Giáo không phải là quyết tâm hoài bão của mình mà chính là nhận chịu lời trăng trối của người khác. Tại hạ đã tranh tuyển đăng rồi, giờ đây nhường lại cho người hiền năng, tài đức. Đó là một hành động rất thành khẩn và cũng rất hợp lẽ tưởng người ở dưới tuổi vàng cũng đã hiểu và tha thứ cho tại hạ.

Nói xong, chàng day mắt lại nhìn về phía mười lăm vị Chưởng môn, cất giọng sang sảng nói to:

—Các vị Chưởng môn tôn quý hôm nay có mặt, các vị xin vui lòng nghe lời của Tiểu Phong tôi phân giải. Mặc dù Tiểu Phong tôi được chức Giáo chủ Liên Giáo nhưng tự xét không đảm nhiệm nổi công tác nặng nề khó khăn của mười sáu bang phái võ lâm ủy thác. Chúc vụ vĩ đại này Tiểu Phong tôi nhất định nhường lại cho vị huynh đài này. Chúc Giáo chủ Liên Giáo không thuộc về vị huynh đài này thì không còn một ai khác hơn đứng nhận lãnh, vì xét về mặt đức độ, thiện năng vị huynh đài đã vượt hẳn người mà về mặt võ công cũng chẳng có người nào thắng được vị huynh đài này. Tiểu Phong tôi dám quả quyết bảo đảm cho điều ấy. Chắc hẳn mười lăm vị Chưởng môn cũng nhận rõ thực tế hiển nhiên đó xuyên qua cuộc giao đấu giữa vị huynh đài này và tại hạ rồi. Mà bao nhiêu cao thủ có mặt ở đây chắc hẳn cũng chẳng có một ai phủ nhận!

Hành động quá bất ngờ ấy làm cho Mưu diên Thương đứng ngẩn ngơ sờ sững trên lôi đài. Hẳn thật tình không hiểu nổi thái độ khác thường của Tiểu Phong. Nhút thời hẳn không biết xử trí làm sao nên trong lòng rối ren cực kỳ!

Mà bao nhiêu cao thủ ở dưới lôi đài, cũng chẳng một người nào dám nhảy lên lôi đài tỷ thí bởi vì chính mắt bọn họ đã thấy võ công của thiếu niên áo xám tự xưng Mưu Diên Thương ấy chẳng kém thua Tiểu Phong là bao. Dầu trong bọn họ có kẻ còn mang nặng tham vọng về chức Giáo chủ Liên Giáo đi nữa, thì tự xét tài năng của mình không sao địch nổi đối phương.

Tiểu Phong đã thành thật đem cái địa vị tôn quý chàng đã chiếm đoạt đó để nhường lại cho thiếu niên này rồi thì kể như cuộc tỷ thí lôi đài đã kết thúc. Tiểu Phong nhảy xuống lôi đài xong, Thần Hồ chủ nhơn liền nở nụ cười hàm tiếu cất tiếng sang sảng như chuông, nói:

—Tiểu Phong mặc dầu không lãnh chức Giáo chủ Liên Giáo. Địa vị tôn quý thứ nhất trong võ lâm thiên hạ, lãnh đạo quần hùng, nhưng cử động hào hùng, hiệp nghĩa của Tiểu Phong sẽ được lưu để ngàn thu ghi truyền muôn thuở. Từ khi bước chân ra chốn giang hồ, Tiểu Phong đã vì những mối huyết hải thâm thù mà mang tiếng «Giang Hồ Đệ Tam Ma» khiến ai nghe đến danh hiệu cũng phải tan hồn vỡ mật. Sau khi xuống hang đất Thập Hoa Thạch lấy Cây Đèn Ma vì hành động nghĩa hiệp mà giẫm máu các nhân vật võ lâm lại càng mang thêm một cái danh hiệu Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, một ma tinh cùng hung cực ác nữa. Do đó chẳng những thiên hạ gớm ghiếc oán thù mà hầu hết những cao nhân, ẩn hiệp vì lòng công phần lại còn cương quyết tiêu diệt Tiểu Phong để đưa võ lâm thiên hạ thoát khỏi một họa kiếp vô tiền khoáng hậu trong lịch sử cổ kim. Những hành động tàn sát máu chảy thành sông, xương chất thành đống của Tiểu Phong, bắt đầu từ hôm nay, trong con mắt của nhơn vật giang hồ đã rửa sạch tất cả những dỉ văng xấu xa ô uế ấy rồi, mà lại trở nên tốt lành, đẹp đẽ, gây vào lòng người thiên hạ những thiện nồng nàn. Dầu trăm ngàn người ra miệng binh vực cho hành động đẫm máu của Tiểu Phong có hùng hồn thế nào cũng không thể bảo đảm cho Tiểu Phong bằng một nghĩa cử cao quý tự Tiểu Phong thực hành ở ngày hôm nay. Lão phu thay mặt cho các bạn đồng đạo võ lâm có lời chân thành khen ngợi Tiểu Phong.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung vừa dứt tiếng, những tràng pháo tay đua nhau nổ vang ở hàng chiếu gồm sáu cao nhơn tuyệt đỉnh võ lâm là Siêu Phàm đại sư, Xích Cước Đại tiên, Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Thiên Bất Luân và Thần Tri Tử và Đông Quỷ. Tất cả đều không hẹn nhau mà cùng vỗ tay hoan hô Tiểu Phong long trời lở đất.

Tiểu Phong cảm thấy sung sướng vô cùng. Chàng không ngờ mình lại có được vinh dự của ngày hôm nay mà trước đây chàng chỉ tưởng mình sẽ chết một cách thê thảm không đất chôn xương như Vô Cực Thiên Tôn. Tiểu Phong chờ cho những tràng pháo tay vỗ hoan hô vừa lắng hết thì hớn hỏ tươi cười lên tiếng nói:

—Tiểu Phong tôi tự xét mình không đủ tài đức để đảm nhiệm chức vụ nên thành tâm thiện ý nhường lại cho Mưu huynh chức Giáo chủ Liên Giáo. Được chư vị đồng đạo ủng hộ tán thành, Tiểu Phong tôi vô cùng xúc động. Sau này tôi hứa sẽ mang tất cả tài năng và trí tuệ giúp đời, giúp người.

Chàng quay về bốn phương tám hướng vòng tay thi lễ rồi bước xuống lôi đài.

Mọi người nhìn theo bước chân của Tiểu Phong mà trong lòng không khỏi xúc động bồi hồi.

Thiếu niên vận đồ xám lại càng khâm phục Tiểu Phong hơn. Mắt y thoáng chốc đã rướm rướm những giọt lệ nhìn theo chàng.

Tiểu Phong tiến về phía dãy ghế dành cho mười sáu vị Chuởng môn. Tiểu Phong đến cạnh Đỗ Tiểu Liên chàng nói:

—Em Liên...

Đỗ Tiểu Liên chớp đôi mắt đen huyền nhìn Tiểu Phong. Nàng chỉ muốn ngã ngay vào lòng chàng, nhưng vì chung quanh còn những vị Chuởng môn khác nên chỉ nói:

—Anh Phong. Em quá xúc động vì hành động của anh.

Tiểu Phong mỉm cười:

—Anh đến lời đài tranh chúc Giáo chủ Liên Giáo vì lời hứa với ân nhân là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn, chứ tuyệt nhiên trong tâm anh không màng đến chúc vụ đó.

—Lời hứa ấy đã xong rồi. Giờ anh đi đâu?

Đôi mắt đẹp của nàng thoáng chốc đã ngấn lệ.

Tiểu Phong bồi hồi nhìn Đỗ Tiểu Liên rồi nói:

—Anh còn nhiều việc phải làm. Bây giờ anh vào dưỡng đường thăm chị Bắc Yêu. Sau đó sẽ tìm Lãnh Diện Vong Hồn rồi đến Hận Thiên Phong. Đúng ngày rằm anh sẽ có mặt tại Hận Thiên Phong để hoàn thành lời hứa sau cùng của mình.

—Em sẽ cùng đi với anh.

Tiểu Phong chần chừ:

—Em còn mang trọng trách là Chuởng môn phái Chung Nam, e bất tiện khi theo anh. Với lại đây là công việc của riêng anh, thôi thì chúng ta tạm xa nhau thời gian nữa. Khi nào hoàn thành xong, anh sẽ đến Chung Nam phái tìm em.

Đỗ Tiểu Liên khẽ thở dài:

—Chỉ mong được như thế. Thôi thì chúng ta hãy tạm xa nhau một thời gian ngắn nữa vì ai nấy còn có công việc riêng của mình. Em chỉ nhắc cho anh nhớ kỹ là công việc của anh xong hãy gấp rút đến núi Chung Nam vì em rất nóng lòng mong đợi! Hẳn anh cũng thường nghe người ta nói: «Một ngày không thấy, đắng đắng ba thu» (nhút nhật bất kiến như tam thu hề). Chúc anh gặp nhiều may mắn nhé!

Tiểu Phong đắm đuối trông vào đôi mắt mơ huyền ướm lệ của Đỗ Tiểu Liên mà nói câu an ủi:

—Em hãy trọn tin vào anh, đừng chút nghi ngờ chi nữa nhé! Anh đếm từng ngày để sớm lên núi Chung Nam đăng sum hợp cùng em. Thay mặt anh, Liên nhớ thưa với má rằng anh chúc má sống lâu và nói với em Tiểu Thanh rằng anh lúc nào cũng thương mến Tiểu Thanh!

Thoạt nhiên chàng sực nhớ đến một điều, vội vã cởi thanh Độc Long Kiếm đang đeo trên vai xuống. Tiểu Phong nói:

—Thanh bảo kiếm này anh trao cho em cất giữ kể như vật đính ước cuộc hôn nhân của chúng ta. Đây là tấm chân tình của anh, mong em không phụ ước!

Đỗ Tiểu Liên cũng rút một cây trâm vàng trên mái tóc trao cho Tiểu Phong mà nói:

—Cây trâm này tuy là vật nhỏ nhưng biểu thị lòng thành ý thiết của em, anh khá cất vào mình làm món quà kỷ niệm trong cuộc hẹn ước của hai ta!

Sau khi Tiểu Phong và Đỗ Tiểu Liên trao đổi cho nhau hai vật đính ước tình duyên thì hai người chia tay từ giã. Tiểu Phong theo Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung đi về phía «Liệu Dưỡng Viện» còn Đỗ Tiểu Liên trở về Tổng Đàn Liên giáo lo sắp đặt đại lễ đăng vị của Giáo chủ Muu Diên Thương với mười lăm Chưởng môn khác.

Không nói đến việc Đỗ Tiểu Liên trở vào Tổng đàn Liên Giáo. Chúng ta hãy nói đến việc Tiểu Phong cùng Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung vào «Liệu Dưỡng Viện».

Khi cả hai vào khỏi cánh cửa gian phòng thì thấy Bắc Yêu hé nở nụ cười trên môi tươi thắm. Nàng đứng bên trong cửa dường như có ý đợi chờ. Mặc dầu gắng gượng vui cười hơn hở nhưng Bắc Yêu không dấu được những nét âu sầu buồn bã trong đôi mắt long lanh. Nàng cúi đầu lễ phép chào đón Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cùng các vị lão tiền bối xong, bèn cất tiếng oanh thoả thể nói lên:

—Kính chào quý vị.

Thiên Bất Luân xưa nay vẫn xem nàng không khác chi một nữ ma đầu, bỗng dưng lúc này cũng sanh lòng thương xót, mọi người đều biết rõ Bắc Yêu sắp chết nên chưa xót ngậm ngùi cho một hồng nhan mạng bạc. Với tấm lòng thành, ai cũng muốn an ủi nàng trong giờ phút cuối cùng.

Tiểu Phong chạy đến sát một bên Bắc Yêu thân mật tỏ lời:

—Chị ơi! Tưởng đâu kiếp này không còn gặp mặt nhau ở chốn thế gian. Nào ngờ chị mau bình phục như vậy, thật em vui mừng hết sức? Sao chị không nằm trên giường mà tĩnh dưỡng, ra trước cửa làm chi gió mát không tốt đa! Tuy là hết nhưng chưa thật mạnh đừng nên...

Bắc Yêu nghe Tiểu Phong nói, nàng đoán biết chàng chưa hiểu tử thần đang rình rập một bên nàng chờ rước lần đi, nên trái tim nàng se thắt, hai hàng châu lệ muốn trào tuôn. Nàng ngắt ngang lời, hỏi lại:

—Bộ em không bằng lòng thấy chị ra cửa đón đợi em sao?

Tiểu Phong sững người ngơ ngác. Chàng bươn bả hỏi liền:

—Hả chị, chị nói cái gì vậy? Bộ chị vẫn chưa tin em...

Nửa chừng câu, chàng vụt ngừng miệng không nói được nữa. Hai má chàng đỏ rần!

Kỳ Trận Thần Quân cười hả hả một hồi rồi hỏi dồn Tiểu Phong:

—Không tin lòng người thương yêu nồng nàn đắm đuối phải chăng?

Tiểu Phong hổ thẹn không làm sao mở miệng nói được, đứng trơ trơ như tượng đá, Mọi người có mặt tại chỗ thấy bộ mặt trơ trên của chàng, ai nấy đều ôm bụng cười xòa.

Liền sau đó Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung nghiêm nghị bảo:

—Chàng ta mắc cỡ nín thinh, các vị chớ nên chế diễu mãi!

Ngừng một chút, ông ta bèn day sang nói với Bắc Yêu:

—Cô nương nên nghỉ khỏe, nói chuyện nhiều không tốt, bọn chúng tôi cần đi lên Hận Thiên Phong ngay. Cô nương có ở đây dưỡng bệnh cho mau hồi phục sức khỏe. Độ vài ba ngày trở lại thì bọn chúng tôi sẽ trở về tới đây, xin cô nương có thật hết hay chưa. Mọi việc trên đời đều do định mạng sắp đặt sẵn, chẳng có chi là phải rầu cả!

Bắc Yêu chua xót trong lòng vô cùng. Nàng bảo thầm: “Bọn các ông trở lại đây thăm tôi thì không còn thấy tôi nữa, mà là một nắm mọ đất.”

Nàng mấy lần muốn òa lên tiếng khóc, nhưng cố dằn sóng lệ tuôn trào cất giọng u buồn nói lại:

—Thăm tôi à?

Từ Thạch Trung hiểu rõ ẩn ý trong câu nói của Bắc Yêu nên ông cố lấy hết bình tĩnh mà trả lời gọn ghẽ:

—Phải! Trở về lại đây để xem cô nương...

Tiểu Phong vẫn chưa biết hai người nói những câu như vậy với ý gì chỉ thấy hai tròng mắt long lanh của Bắc Yêu đượm tràn lệ thảm, vì tưởng đâu Bắc Yêu sợ mình một khi ra đi sẽ không trở về chốn này nữa nên an ủi, vỗ về:

—Chị à! Chị cứ an tâm ở lại đây mà dưỡng bệnh. Em đi vài ngày là trở về thăm chị. Dầu công việc chị gấp rút thế mấy, em cũng không để chị mỗi lòng trông đợi em đâu! Khi trở về, em củng cố mời Từ lão tiên bối cùng đi với em đăng lo thuốc thang cho chị hoàn toàn bình phục công lực như cũ. Đó là ước vọng của em!

Bắc Yêu gật đầu. Động tác gật đầu ấy như chứa đựng một ý thức mơ hồ, không hiểu rõ tự mình định nghĩ gì, làm gì, nói gì, vì đầu óc nàng đang quay cuồng với bao ám ảnh tối tăm trước mắt. Nàng chỉ hiểu rõ chắc chắn một điều là lúc nàng thở hơi cuối cùng, người yêu tâm tưởng thứ hai của mạng sống nàng là Tiểu Phong sẽ không có mặt ở một bên để chính mắt chàng được nhìn thấy nàng nhắm mắt sang thế giới bên kia... Trong lòng đã nghĩ ngợi như vậy nên nàng không cầm được hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Người không hiểu rõ nguyên nhân thầm kín trong đáy tim quặn quai của nàng, nhìn thấy tình trạng của nàng không khỏi ngẩn ngơ. Người hiểu rõ nguyên nhân thầm kín của nàng là Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung chậm chậm cúi đầu ngó xuống.

Tình cảnh trước mắt khiến cho người trông thấy phải cảm xúc tâm tình xót xa đau đớn bởi vì một đôi trai tài gái sắc đắm đuối yêu đương mà vì ngang trái bề bàng không thành duyên nợ. Cho đến cái giờ khắc hai người sắp tử biệt sanh ly mà người con gái không dám hở môi nói thiệt những nỗi lòng chua chát của mình.

Tiểu Phong ngơ ngẩn giây lâu trước thái độ u buồn ai oán thâm lặng của Bắc Yêu rồi chàng cất tiếng hỏi:

—Chị, tại sao mà chị khóc? Có gì làm cho chị khổ sở lắm chăng?

Bắc Yêu đưa ống tay áo lên gạt qua ngấn lệ đượm ướt bờ mi, chậm chậm trả lời:

—Chẳng có gì cả! Chị mơ màng như nhớ lại những kỷ niệm xa xưa trong ký ức dường như nghĩ đến... và do đó chị cảm thấy chua xót trong lòng một cái chi đã qua, một cái chi sắp đến.

Kỳ Trận Thần Quân không nỡ thấy cảnh trạng bi thương, thảm đạm ấy kéo dài mãi ra nên dùng lời răn rỏi phá tan bầu không khí nặng nề. Ông ta nói:

—Nầy Bắc Yêu cô nương, dĩ vãng cứ để trôi qua như áng mây sớm, tương lai cứ để tới như dòng nước nhiều. Lão phu chỉ cầu chúc cô nương sớm được bình phục và đừng quên cho lão phu uống một chung mừng đa nghe!

Người nói thì quả thật vô tâm, còn người nghe thì ghi lòng nên Bắc Yêu bụng bảo dạ rằng: “Vâng! Rượu mừng sẽ sẵn sàng chờ đợi ông dưới chốn suối vàng. Cứ theo tôi xuống đó tha hồ mà uống.”

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch trung thấy Bắc Yêu nghe mấy lời của Kỳ Trận Thần Quân thì vẻ mặt lại càng bi thương bi thiết ông ta tự nghĩ thầm trong trí: “Nếu không chấm dứt tấn thảm kịch này thì hỏng cả mọi việc mà mình đã sắp đặt trước với Bắc Yêu là cố dấu Tiểu Phong về cái chết của nàng. Bắc Yêu cảm lòng không đau sẽ xỏ hết cả cho chàng nghe, hậu quả chưa biết sẽ đến thế nào với Tiểu Phong. Thà để nàng chết trong khi vắng mặt chàng, sau rồi còn có an ủi khuyên lơn. Nếu để chàng chứng kiến giờ lâm chung của người yêu chắc chắn sẽ làm liều tự sát thì vẹn tình chung, sợ e trở tay không kịp.”

Với ý nghĩ ấy Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung vội day sang ngó thẳng vào mặt Bắc Yêu mà nói một câu bao hàm ý nghĩa kín đáo cho nàng hiểu:

—Nầy Bắc Yêu cô nương, trăm tiếng ngàn lời cũng không qua sự thật. Nầy giờ nói cũng đủ rồi. Vậy lão phu khuyên cô nương cố ráng ở lại đây mà tĩnh tâm dưỡng bệnh cho mau lành, bọn chúng ta cần phải đi ngay để rồi có sớm trở về thăm cô nương nữa nhé!

Bắc Yêu nơ một nụ cười khô héo trên vành môi, trả lời nho nhỏ:

—Cám ơn lão tiên bối! Muôn việc về sau nhờ lão tiên bối thu xếp gọn ghẽ giùm cho!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cảm kích trong lòng, cố giữ vẻ bình tĩnh đáp:

—Được rồi! Lão phu không bao giờ thất hứa!

Ông ta liền day lại bảo Tiểu Phong:

—Này! Lê thiếu hiệp! Chúng ta hãy đến Hận Thiên Phong trước, còn Lê thiếu hiệp thì sau khi báo xong mấy mối thù nhà sẽ lập tức đến ngay!

Lập tức Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cùng với sáu vị cao nhơn Thần Tri Tử, Xích Cước Đại Tiên, Độc Mục Thần Ni, Thiên Bất Luân, Kỳ Trận Thần

Quân bèn già từ Tiểu Phong cùng với Bắc Yêu bắn mình ra khỏi «Liệu Dưỡng Viện». Chỉ trong chớp mắt bóng dáng bảy vị cao hơn đã biến mất vào cõi xa xăm...

Tiểu Phong liếc mắt nhìn vào gương mặt âu sầu như đoá cúc chiều thu của Bắc Yêu mà nói:

—Chị à, em cũng phải đi ngay. Rồi cũng sẽ trở về đây ngay với chị. Sau khi trở về với chị, em nguyện không xa rời chị nữa, biển có cạn, tình ta không bao giờ phai!

—Luôn luôn sống mãi bên nhau?

Bắc Yêu lẩm bẩm lặp lại câu nói của Tiểu Phong.

—Phải rồi! Luôn luôn sống mãi bên nhau. Em sẽ làm cho chị được tươi vui để bù lại những chuỗi ngày bất hạnh đã qua trong cuộc đời tràn đầy máu lệ của chị.

Câu nói chí tình của Tiểu Phong từ miệng thốt ra lúc nãy làm cho Bắc Yêu run rẩy bần bật. Nàng giận mình không được ngã người vào lòng chàng để thổn thức cho vơi bớt bao nỗi sầu thương. Để khóc tức tưởi bên tay đặt thố lộ tất cả những ước mơ trước khi nhắm mắt. Do đó Bắc Yêu cắn răng mím môi đè nén người cơn kích động rào rạt trong lòng, nàng đáp:

—Thế thì em hãy đi đi. Cứ yên tâm mà đi, đừng bận bịu lo lắng chi cả. Chị ở đây dưỡng bệnh chờ đợi em về!

Nàng nói bằng giọng ghen ngào, hỏn hển vì đó cũng là lời nói cuối của nàng đối với chàng.

Tiểu Phong gật đầu. Chàng ngó Bắc Yêu chốc lát, định mở miệng nói những lời chi mà rồi lại thôi. Cuối cùng chàng thở ra một tiếng quay lưng chạy ra khỏi «Liệu Dưỡng Viện» không khác một cái bóng mờ trong hư ảo.

Cho hay vĩnh huyết là ngày đưa nhau!

Bắc Yêu ngơ ngác trông theo. Nhưng giọt lệ tử biệt trong buổi phân ly không sao ngờ được, Bắc Yêu cất tiếng gọi to:

—Em! Tiểu Phong! Em...

Đang mở hết tốc lực khinh công nhưng tâm hồn Tiểu Phong còn cứ lảng vảng bóng hình Bắc Yêu trước mắt. Chàng nghe tiếng nàng gọi vội vã quay chân trở lại, gấp rút hồi liền:

—Chị, chị... chị kêu?

Chàng vừa thấy hai mắt của Bắc Yêu lộ tuôn xối xả thì ghen ngang giữa cổ không nói thành lời. Hối hả chạy vào trong «Liệu Dưỡng Viện», Tiểu Phong lặng thinh giây lát thì mới hỏi Bắc Yêu:

—Việc chị, hả chị?

Bắc Yêu nói lấp giáp trong miệng:

—Đây là hồi vĩnh biệt của chúng ta. Hãy nhìn vào tận mặt nhau một lần cuối cùng để mãi mãi không còn thấy nhau được nữa!

Tiểu Phong sửng sốt tâm thần. Chàng vỗ về nàng:

—Sao chị lại nói chi những lời bất thường như vậy? Em hứa là em đi rồi em trở về ngay với chị để rồi không bao giờ xa chị nữa, chúng ta mãi mãi sống sát bên nhau kia mà! Chỉ không tin em à? Bộ em gạt chị đó chi?

Bắc Yêu ghen ngào nói trong ngấn lệ:

—Không. Nào đâu chị không tin em? Có điều, em à! Chị có một chút việc định cậy nhờ em!

Tiểu Phong ngơ ngác nhìn vào mặt Bắc Yêu, nhỏ nhẹ cất tiếng hỏi:

—Việc gì thì chị cứ bảo, em lúc nào chẳng sẵn sàng đối với chị!

Bắc Yêu thần thờ nói bằng một giọng hết sức ai oán thảm thê:

—Lúc em trở về nơi đây, thế nào cũng bế về mấy bó hoa phù dung trắng tặng chị, em có nhận lời không?

—Hoa phù dung trắng?

Tiểu Phong kinh hãi lặp lại lẩm thẫm.

——— o0o ———

CHƯƠNG 64

Bắc Yêu âm thầm nói theo:

—Phải rồi! Mấy đóa hoa phù dung trắng.

Tiểu Phong run run mấp máy hai vành môi:

—Để làm gì?

Bắc Yêu mím chặt hai hàm răng cố đè nén những thốn thức trong lòng. Nàng đáp:

—Để tặng chị. Đấy đóa hoa phù dung trắng ấy sẽ là kỷ niệm đầu tiên tượng trưng cho mối tình đẹp đẽ của chúng ta. Mối tình ấy bắt đầu sau khi chị nhận đón mấy đóa hoa phù dung trắng tự tay em đem về đây!

Tiểu Phong thở ra một hơi nhẹ nhàng, chàng nói:

—Vâng em sẽ làm theo ý muốn của chị. Nhưng nếu trong trường hợp không có hoa phù dung trắng thì chị muốn thứ hoa nào?

Bắc Yêu dăm chiêu về một hướng xa xăm ra vẻ nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

—Thứ hoa nào cũng được. Em muốn thứ hoa nào thích với lòng thì cứ hái về tặng chị trong khi không có thứ hoa phù dung trắng mà chị ưa thích hơn hết!

Tiểu Phong vẫn chưa hiểu được thâm ý của Bắc Yêu vì sao nàng chọn thứ hoa phù dung trắng, vì nàng so sánh đời hồng nhan bạc mạng của mình không khác chi thứ hoa sớm nở tối tàn ấy. Sắc tuy đẹp hương tuy thơm mà cuộc đời lại ngắn ngủi. Đời nàng trải qua bao chuỗi ngày bất hạnh hôm nay gặp được người yêu tâm tưởng thì hơi thở cuối cùng cũng đã thoi thóp chực đưa hồn về thế giới âm u.

Tiểu Phong cứ tưởng lời nàng chẳng có ngụ ý gì trong câu nói bóng bẩy về thứ hoa mà nàng chọn nên trả lời ngay:

—Mùa này đang mùa trăm hoa đua nở ngàn sắc khoe tươi, em sẽ chọn đủ một trăm thứ hoa tươi tốt hái về tặng chị. Bởi vì trăm thứ hoa ấy kết hợp lại mới đủ tượng trưng cho sự mỹ lệ dung nhan và sự thuần khiết tâm hồn của chị. Riêng một thứ hoa dầu thơm tho, dầu xinh đẹp thế nào cũng không đủ tiêu biểu cho con người của chị.

Bắc Yêu hết sức cảm kích trong lòng. Nàng nói lẩm bẩm một mình:

—Có điều hoa cũng sẽ chóng tàn.

Tiểu Phong đáp lại một cách thờ ơ:

—Vâng. Đó là lẽ dĩ nhiên. Phàm là hoa thì có nở, có tàn, không thứ hoa nào mà giữ bền được hương sắc.

Bắc Yêu không cãi. Nàng chỉ hỏi chàng:

—Hoa là tượng trưng cho ái tình phải không em?

Tiểu Phong vội vã cải chính:

—Không đâu chi ạ. Hoa là hoa, ái tình là ái tình...

Bắc Yêu chậm chậm lắc đầu bảo:

—Nhưng hoa tàn, tình dứt, kiếp hoa mỏng manh, tình người phôi phai. Huống nữa...

Tiểu Phong giật mình hỏi tiếp:

—Huống chi làm sao? Chị định nói gì mà em không hiểu?

Bắc Yêu nở nụ cười khô héo trên vành môi đượm nét u buồn. Nàng lắc đầu không nói, hai hàng châu lệ tuôn xuống như mưa sa.

Tiểu Phong biết có điều chi khác lạ đã xảy đến làm cho Bắc Yêu rối loạn tâm tình. Nhưng chàng vẫn chưa rõ thấu nguyên nhân chánh ấy là thế nào!

Bắc Yêu ngưng nụ cười khô héo, nàng chậm chậm tiếp lời:

—Thôi chuyện ấy chúng ta không bàn đến nữa làm chi. Giờ đây thì em hãy đi cho sớm để rồi có trở về cho sớm kéo chị mỗi mắt mong chờ!

Chàng và nàng khăng khít bên nhau thật không muốn xa rời nửa khắc, nhưng mà tình thế bắt buộc, kết cuộc cả hai rồi cũng đành phải chia tay. Kể ở nát lòng, người đi đứt ruột. Lần này giã biệt là lần vĩnh biệt ngàn thu.

Bắc Yêu lại có phần đau khổ hơn Tiểu Phong vì chàng còn mong có ngày hội họp.

Tiểu Phong, sau khi xuống núi Hoàng Sơn, sẵn đường đi luôn về hướng Địa Bảo. Việc đi đến Địa Bảo lần này rất quan hệ đến việc báo thù cho cha mẹ chàng, một mối thù sâu rộng như biển máu mà chàng mãi mang nặng trong lòng đến nay vẫn chưa trả xong.

Dùng thân pháp khinh công tuyệt kỹ, chẳng bao lâu Tiểu Phong đã đến ngoài cửa Địa Bảo. Đang còn định thần xem xét động tình bốn phía chung quanh trước khi vào, chợt đâu chàng nghe có tiếng quát tháo chát chúa từ bên trong Địa

Bảo vắng vắng dội ra. Nghe tiếng quát tháo ấy trong lòng chàng hết sức rạo rức rộn ràng con tim đập mạnh. Chàng ngược mắt ngó lên thấy bảy lớp cửa đi vào Địa Bảo kiên cố như bảy cửa ải quan trọng yếu được phòng thủ. Sâu nghiêm dường thể bên trong Tổng đường đang phát sanh một cuộc tàn sát ghê gớm, chưa từng có. Trông thấy cảnh trạng ấy, Tiểu Phong hét to nhắm ngay ải Nhứt Quân bắn vút thân hình chạy vào như bay.

Thân chàng vừa kịp đập lên cửa ải thì bóng người thấp thoáng. Đã có mấy cao thủ của Địa Bảo nhảy ra sắp thành hàng ngang chặn đường!

Tiểu Phong biết chắc bọn mấy người của chàng như Ngoạn Huyết Nhon cùng với Bạch Cơ vẫn đủ sức tấn công lên núi, không đến nỗi bị nguy hiểm tánh mạng. Vì vậy chẳng chút chậm trễ, ngay lúc mấy cao thủ của Địa Bảo nhảy ra chặn đường, chàng vung tay đánh liền hai chưởng nổi gió ào ào.

Tổng liền song chưởng đánh rạp bọn này, Tiểu Phong chẳng khác một lần điện chớp bắn mình bay vào cửa ải thứ hai. Nhưng trước mắt chàng trông thấy vô số tử thi nằm sắp lớp cùng đường, cảnh tượng thê thảm không nỡ ngó!

Thân hình Tiểu Phong chỉ tung liền mấy lượt nhảy xuống bay lên thì chàng đã vượt qua hết sáu tầng cửa ải không chạm phải một sức cản ngăn nào chặn đường chàng lại nổi.

Quả thật, nơi đại viện của Tổng đường Địa Bảo bên trong cửa Thổ Quân bóng người chào rào, nhộn nhả! Hơn vài trăm cao thủ hạng nhứt của Địa Bảo đang bao vây chặt cứng như nêm mà tấn công ráo nết vào Ngoạn Huyết Nhon và Bạch Cơ cùng ba mươi sáu vị Thiên Cương tinh với hai mươi ba thanh niên cao thủ do Lý Yên cầm đầu! Cuộc giao chiến đang tiếp diễn vào giai đoạn hiểm nguy khốc liệt nhứt.

Ngoạn Huyết Nhon đang đánh với Âm Sát Nữ không phân thắng bại!

Quát to một tiếng dậy đất rền trời, Tiểu Phong không khác một con hổ dữ nhảy bổ vào cuộc quyết chiến. Chàng đánh bổ tới một chưởng vào ngay mặt Âm Sát Nữ.

Sự xuất hiện quá đổi bất ngờ của Tiểu Phong vào giữa chiến trường khiến tất cả bao nhiêu những người có mặt tại chỗ đều giật mình kinh hãi, ai nấy đều rùn rùn ngưng đánh thối lui ra sau một bước. Âm Sát Nữ cùng với Ngoạn Huyết Nhon cũng đồng thời nhảy tạt ra xa ba bước!

Sau khi Lý Yên và hai mươi ba môn hạ dưới quyền chỉ huy của hắn thấy mặt Tiểu Phong thì hồi hả bước đến trước mặt chàng, lễ phép chào thưa:

—Bọn đệ tử cúi đầu ra mắt Lệnh chủ.

Bạch Cơ trông thấy chàng cũng vui mừng, kinh hãi trong lòng, bèn rớt rít kêu to:

—Ca ca...

Tiểu Phong mím môi tươi cười, gật đầu lia lịa.

Sau khi ra mắt Ngoạn Huyết Nhon, gương mặt chàng bỗng nhiên biến sắc. Cặp mắt sáng quắc như hai luồng điện nháng, chàng nhìn khắp mấy trăm cao thủ của Địa Bảo cười gay gắt, lạnh lùng!

Âm Sát Nữ trầm giọng bảo:

—Té ra là mày...

Tiểu Phong ngạo nghễ không thềm đếm xỉa tới, quay mặt sang hỏi Ngoạn Huyết Nhon:

—Thưa chú, Lãnh Diện Vong Hồn đâu?

Ngoạn Huyết Nhân sững người đáp:

—Lãnh Diện Vong Hồn à? Hắn đến Liên Giáo từ mấy hôm nay. Chẳng lẽ cháu không gặp bọn hắn ở đó sao?

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Đúng! Lãnh Diện Vong Hồn khi thoát thân ra khỏi Liên Giáo thì không trở về Địa Bảo... Lý Băng Ngọc liệu việc như thần lời nàng nói thật là chẳng sai!”

Với ý nghĩ ấy trong lòng, chàng lại hỏi tiếp:

—Thế thì, người này?

—Nàng ta là hung thủ đã âm mưu sát thủ cha cháu!

Mặt hầm hầm lửa giận, chàng bảo:

—Vậy à? Khốn kiếp!

—Chính thật là nàng ta, không sai...

Chậm rãi, Ngoạn Huyết Nhon đem hết tình hình lúc xảy ra cuộc mưu hại thấu rõ đầu dây mối nhợ, không sót một chi tiết nhỏ nhen nào cho Tiểu Phong nghe!

Tiểu Phong cười gằn lên mấy tiếng, nghiêng răng trạo trạo, miệng nói khít rím:

—Âm Sát Nữ! Ta phải giết mi!

Giọng nói của chàng chứa đầy sát cơ khiến người nghe vào tai không khỏi rợn hồn, mọc ốc. Chàng cất bước sấn thẳng đến trước mặt Âm Sát Nữ như thần chết đi bắt hồn người. Bỗng nhiên chàng dừng bước đứng lại. Đường như có điều chi khó xử trong lòng, chàng liếc nhìn vào mặt Bạch Cơ âm thầm u oán.

Bạch Cơ hiểu ý. Nàng cương quyết nói:

—Lê ca ca, anh cứ hạ thủ đặng trả thù cho cha mẹ. Vì tình sư đồ giữa em và mẹ ta đã cắt đứt, không còn dính dáng chút nào!

Tiểu Phong gật đầu trả lời:

—Hay lắm! Thế thì anh khỏi thắc mắc trong lòng.

Dứt lời, chàng bắn vọt thân hình tràn tới, đánh thẳng vào mặt Âm Sát Nữ một chưởng vừa mau vừa mạnh khôn lường.

Thế chưởng của chàng vừa vung ra, chỉ thấy Âm Sát Nữ rún nhẹ thân hình uyển chuyển tránh lui ra sau. Cây đòn tỳ bà trên tay mẹ ta vung tới một chiêu «Cầm âm bát diện» cực kỳ xảo diệu. Âm Sát Nữ xuất thủ lẹ làng không còn động tác nào lẹ làng sánh kịp.

Tiểu Phong rùn mình thấp xuống...

Thừa lúc thân hình chàng rùn thấp đó, Âm Sát Nữ liền dùng thế đá văng lửa xẹt tay trái vung tới đánh bồi vào mặt Tiểu Phong một chưởng.

Một chiêu, một chưởng của Âm Sát Nữ đó thật là tinh vi, ảo diệu, có thể sánh với áo trời không vá, chẳng một chỗ hở nhỏ nhen nào.

Nhưng cái rùn mình thấp xuống của Tiểu Phong cũng là một món đòn dụ địch hết sức khôn khéo, không sao có thể tính toán trước đặng.

Vừa lúc Âm Sát Nữ đánh tới một chưởng bằng bàn tay trái, thành linh chàng phóng người lên nhanh không kịp thấy. Chàng quát to một tiếng, tay mặt, tay trái hai chưởng chia làm bốn thứ biến hóa không đồng đều cùng đánh tới một lượt.

Một tiếng quát quát chúa tiếp theo một tiếng rú thảm thiết.

Chỉ thấy thân thể của Âm Sát Nữ đương khi bị hai chưởng của Tiểu Phong đánh tới ấy, vang lên một tiếng «bịch», bay tạt ra ngoài, máu tươi trong miệng mẹ ta bắn tóe như mưa rơi.

Tiểu Phong không đợi cho người Âm Sát Nữ rơi xuống đất, chàng bắn vọt theo nắm cứng lại. Tay tả đánh liền một chưởng vào ngay sọ dừa mẹ ta. «Rắc... rắc!» Liền hai tiếng vang lên, đầu của Âm Sát Nữ nát bét, óc máu văng bay tua

tủa. Mụ ta chết không toàn thây! Đáng thương một kiếp hồng nhan, chỉ vì yêu không nhằm đường mà chết không đúng chỗ!

Một chưởng giết chết Âm Sát Nữ xong, Tiểu Phong lui vào gần bên Ngoạn Huyết Nhon đứng nhìn tử thi đầm máu của mụ ta hờm hờm sát khí. Thủ đoạn của chàng khiến tất cả mọi người của Địa Bảo kinh khiếp vô cùng. Ai nấy đều sững sốt như những thây ma tại chỗ.

Tiểu Phong cười nhạt một tiếng, cất giọng rang rang nói to:

—Này môn nhân của Địa Bảo, Tiểu Phong tôi ngày hôm nay vì báo thù cho cha mẹ mà đến đây, tuy các người đối với Tiểu Phong tôi cũng có liên quan trong đó vì các người đã tiếp tay cho đũa đã giết hại cha mẹ tôi, chống trả lại với tôi, nhưng kẻ hung phạm chánh yếu chính là Lãnh Diện Vong Hồn và Âm Sát Nữ. Giờ đây, Âm Sát Nữ đền mạng xong nợ máu, còn Lãnh Diện Vong Hồn sớm muộn rồi cũng phải nhận chịu một cái chết xứng đáng với tội ác của hắn gây ra. Biền hận của lòng Tiểu Phong tôi đã vơi đi một phần nào nên không có ý định bắt buộc các người cùng nhận lãnh một cái chết như thế dưới bàn tay của Tiểu Phong tôi. Tốt hơn các người nên rời xa khỏi nơi đây ngay bây giờ để Tiểu Phong tôi phá sào huyết Địa Bảo trừ hại cho giang hồ vĩnh viễn về sau.

Lời nói của Tiểu Phong thốt ra chẳng một ai trong bọn rục rịch bước đi.

Gương mặt hầm hầm tức giận, chàng quát to:

—Phải chăng bọn các người đã bán mạng cho Lãnh Diện Vong Hồn, cương quyết chết thay cho hắn?

—Không sai!

Một câu trả lời ăn rập vang lên. Từ trong đám đông bỗng thấy một lão già ngoài bảy mươi tuổi, đầu râu bạc phếu cùng với hai mươi ba cao thủ lướt ra. Bầu không khí tại chỗ, ngay lúc lão già và hai mươi ba cao thủ của Địa Bảo ấy lướt ra, liền bao trùm một thứ sát cơ dày đặc.

Tiểu Phong liếc mắt xem khắp cả một vòng, bèn cất tiếng lạnh lạnh nạt lớn:

—Bọn các người đi tìm cái chết hả?

—Cái gió thì chưa chắc đã hẳn như vậy.

Liên ngay lúc ấy ấy, chợt thấy Lý Yên tung chân vọt tới lệ làng. Hắn đến trước mặt Tiểu Phong cung kính vòng tay, thưa:

—Bẩm cùng Lệnh chủ, trận này dám mong Lệnh chủ để cho anh em chúng tôi được phép thay thế vì không để Lệnh chủ nhọc sức đối phó.

Tiểu Phong vừa toan trả lời thì lão già đầu râu bạc phếu trong hàng ngũ của Địa Bảo quát to giận dữ:

—Ranh con! Mi được bao nhiêu tài sức mà lớn lối làm tàng?

Lý Yên cười nhạt nói:

—Được bao nhiêu tài sức, lão cứ thí nghiệm tức khắc sẽ rõ!

Lý Yên vừa nói vừa lướt tới, hai mươi ba môn hạ của hắn, không hẹn nhau mà cùng gặp nhau một lượt theo sát bên lưng. Người nào người nấy mắt ngó lườm, chực sẵn có lệnh là tấn công.

Môn hạ của Địa Bảo tính chung không dưới con số ba, bốn trăm cao thủ. Toàn thể đám đông ấy bao vây hai mươi ba cao thủ của Lý Yên chặt cứng như nêm. Tình thế cực kỳ căng thẳng.

Lúc ấy. Một loạt những tiếng quát tháo ầm ỹ vang dội núi rừng, xé vỡ không gian. Lão già đầu tóc bạc phếu ấy, hét to một tiếng, đánh thẳng vào ngực Lý Yên một chưởng.

Lý Yên cười vang, bảo lớn:

—Hay lắm!

Hắn vùng thanh trường kiếm sáng ngời lệ đường đá vắng lửa xẹt chém trả một chiêu kinh phong phác thảo.

Vừa lúc lão già râu tóc bạc phếu ấy cung tay đánh ra một chưởng thì cũng vừa thấy ba mươi cao thủ của Địa Bảo công kích Lý Yên ráo riết. Và cũng vừa lúc ba mươi cao thủ của Địa Bảo công kích Lý Yên thì cũng vừa khi ấy, hai mươi ba cao thủ của Lý Yên cùng xuất thủ chống trả kịch liệt.

Giữa thời gian ấy, hai bên diễn thành một trường hỗn chiến.

Tiểu Phong quay mắt trở về, nhìn sang phía Bạch Cơ, bất giác sững sờ ngơ ngác. Chàng ngó thấy gương mặt của nàng đượm tràn ngấn lệ đầm đầm trông vào thi thể của Âm Sát Nữ nằm sóng sượt dưới đất, trên vũng máu đào, dập dẫu phọt óc, thảm thiết cực kỳ. Tiểu Phong hiểu rõ tâm tình của Bạch Cơ, bụng bảo dạ rằng: “Bạch Cơ tuy không được sự may mắn trong đời, nhưng dầu sao đi nữa, nàng cũng chịu ơn nuôi dưỡng của Âm Sát Nữ... Giờ đây mục ta bị giết chết dưới tay mình, nàng làm sao chẳng thấy xót xa, đau đớn.”

Bởi có ý tưởng ấy trong lòng, Tiểu Phong vội vã chạy đến sát bên mình Bạch Cơ gọi bảo:

—Bạch muội muội!

Đôi tròng mắt long lanh xanh biếc của Bạch Cơ day lại nhìn vào gương mặt của Tiểu Phong. Nàng cất tiếng u buồn nói:

—Anh chẳng nên bận lòng lo nghĩ về em. Người em chẳng có sao cả!

—Em hãy tha thứ cho anh đã giết chết sư phụ em!

—Không! Anh chẳng có lỗi lầm chi cả. Tội ác của bà ta chết vẫn còn chưa đủ đền bù. À mà thôi, chúng ta đừng bàn đến chuyện ấy nữa. Này ca ca, sau khi xa cách nhau đã lâu anh vẫn mạnh đấy chứ?

Tiểu Phong gật đầu trả lời:

—Vẫn mạnh, chỉ có điều là em cho anh uống «Tán Công Phấn», báo anh khổ sở quá!

Bạch Cơ mặt ủ mày chau. Nàng buồn bã nói:

—Ca ca à! Anh tha thứ cho em nhé! Chẳng qua cũng vì tình yêu.

—Anh tin tưởng vào lòng em.

Nói đến đó, bỗng nhiên chàng ngậm miệng nín thinh, bởi vì chàng chợt nhớ đến một người đàn bà khác: «Bắc Yêu».

Bạch Cơ cũng vụt nhớ đến một chuyện. Nàng chậm rãi nói.

—Này ca ca. Em có một chuyện cần nói với anh.

—Chuyện gì thế, hử em?

—Em...

Nàng ngập ngừng, ngập ngừng nói chẳng ra lời.

—Em... Em... làm sao?

—Em có... có tin mừng rồi!

Tiểu Phong buột miệng kêu lên một tiếng kinh sợ lẫn vui sướng. Cái tin mừng ấy đến với chàng một cách quá đột ngột làm chàng run rẩy chân tay, ngơ ngẩn hồi lâu không sao nói được.

Bạch Cơ thấy thế cũng sửng sốt hỏi:

—Ca ca. Anh không bằng lòng sao?

Như người nằm chiêm bao bị thức tỉnh, chàng nói to bằng một giọng hoảng hốt:

—Bạch muội muội. Có thật vậy không?

—Thật vậy mà! Em đâu có gạt anh.

Tiểu Phong sung sướng đầy lòng, gần như điên cuồng tíu tít. Chàng ôm chầm lấy Bạch Cơ vào lòng bảo:

—Bạch muội, chúng ta có con rồi...

Bạch Cơ bẽn lẽn đáp:

—Con của chúng ta còn trong bào thai!

Tiểu Phong «à» một tiếng, buông rơi Bạch Cơ ra khỏi vòng tay. Cái tin mừng ấy thật đã làm cho quá đổi sung sướng, dường thể có điều thương tiếc, lo sợ trong lòng, chàng hối hả nói:

—Bạch muội muội, em đang có tin mừng sao lại còn động thủ? Chẳng may...

—Ca ca, anh cứ vững bụng em hết sức cẩn thận... Thật sự em không ngờ là em có con...

—Có con không thích sao?

—Chẳng qua đứa con chẳng phải tự lòng em ao ước...

—Sao thế?

—Bởi vì em bị anh làm nhục...

—Cái đó quan hệ gì? Ngược lại nó là máu thịt của chúng ta!

Bạch Cơ cảm thấy tương lai tràn đầy hạnh phúc. Nàng tươi cười, nói:

—Đó là hẳn vậy rồi. Từ rày về sau chúng ta ở mãi mãi bên nhau. Em sẽ phá hủy Phỉ Thúy Cung về sống trọn đời trong Nhơn Môn. Xưa nay đạo làm vợ là phải theo chồng.

—Em nói chắc như vậy?

—Chắc!

Tiểu Phong hơi nghiêm sắc mặt, chậm chậm nói:

—Bạch muội muội, anh cũng có một việc cần nói với em.

—Việc chi?

Tiểu Phong ngập ngừng mở miệng rồi lại thôi, không nói ra vẻ suy nghĩ một hồi lâu chàng mới cất tiếng bảo:

—Việc ấy anh chẳng biết phải nói sao.

—Phải chăng việc ấy có liên quan đến phụ nữ?

—À đúng rồi!

—Việc thế nào thì anh cứ thẳng thắn nói, em không ghen tương bất tử đâu mà sợ!

—Em hẳn đã biết anh có chị Bắc Yêu rồi đó chi?

—Chị ấy là một phụ nữ lòng dạ rất tốt, em thương chị hết lòng, chẳng sao cả.

—Em tử tế lắm. Anh rất đổi cảm ơn. Nhưng mà anh còn một phụ nữ khác nữa là em Đỗ Tiểu Liên!

—Nàng là ai?

—Chưởng môn phái Chung Nam.

Tiểu Phong bèn đem hết mối tình tiết nói lại cho Bạch Cơ nghe. Chàng lại nói tiếp:

—Bạch muội muội à, anh không nỡ làm buồn lòng em, mà Đỗ Tiểu Liên cũng vì lẽ đó dặn anh nên hỏi ý kiến em trước.

Bạch Cơ vui vẻ tươi cười, nàng nói:

—Em cũng mến thương Đỗ Tiểu Liên chẳng biết Đỗ Tiểu Liên có mến thương em hay không? Em không ghen nàng, chẳng biết nàng có ghen em không?

—Anh dám cam đoan em Đỗ Tiểu Liên cũng là một phụ nữ lòng dạ rất tốt.

—Ồ vậy thì tốt phước vô cùng! Công việc báo thù cho cha của anh xong rồi, em, Bắc Yêu, Đỗ Tiểu Liên cả ba chúng ta chánh thức làm lễ kết hôn tập thể với anh nhé!

Tấm lòng khoan hòa ôn nhã hiếm có của Bạch Cơ khiến Tiểu Phong cảm động vô cùng. Chàng siết chặt Bạch Cơ vào hai vòng tay, nghẹn ngào trong sung sướng mà chẳng biết phải nói làm sao đối với nàng.

Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín chạy đến sát bên Tiểu Phong, cất tiếng hỏi:

—Nầy hiền đệ, việc Liên Giáo ra làm sao, cháu nói rõ chú nghe?

Tiểu Phong lại đem hết tình hình đã trải qua, kể rõ từ đầu đến cuối cho chú chàng nghe.

Ngoạn Huyết Nhơn gật đầu bảo:

—Cháu làm được như vậy thật là quý hóa vô cùng. Xử sự quang minh lỗi lạc thế đó mới đúng là hiệp nghĩa võ lâm. Bởi lẽ phái Nhơn Môn hưng vượng hay diệt vong đều do cháu gánh vác hoàn toàn trách nhiệm.

Lời nói chánh đáng của Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín chưa dứt thì một tiếng rú thảm thiết thét lên xé vỡ không gian vọng lọt vào tai. Ai nấy quay mắt ngó lại thì thấy lão già râu tóc bạc phều của Địa Bảo đã phơi thây dưới lưỡi kiếm của Lý Yên.

Lão già ấy giữ chức Đường chủ Chấp Pháp của Địa Bảo. Địa vị rất cao và quyền thế cũng rất lớn. Lão ta bị Lý Yên giết chết làm sôi sục máu hận thù của ba bốn trăm cao thủ của Địa Bảo. Sát tánh trong người bọn chúng khác nào ngọn lửa đã cháy sẵn được chế thêm dầu càng cháy phừng lên! Bọn chúng đồng hô to:

—Tử đấu!

Bỗng một giọng lạnh lạnh vang lên:

—Ngừng tay!

Giọng của người ấy lại trong trẻo giống như tiếng con hoàng oanh ra khỏi hang đá nghe hết sức êm ái, hiền lành. Nhưng trọng giọng nói có âm vang thánh thót êm tai ấy lại chứa đựng một oai quyền thiêng liêng mãnh liệt không khác một Thánh lệnh ban truyền. Quả nhiên hơn bốn trăm cao thủ của Địa Bảo riu riu vâng theo, cùng ngừng tay thối lui ra sau tất cả!

Một bóng người trắng nõn như tuyết phớt rơi xuống giữa trận đấu. Vô số những cặp con mắt kêu chăm chú trong vào thân hình người mặc áo trắng ấy.

Tiểu Phong quét nhanh hai luồng nhãn tuyến về phía người vừa mới tới ấy, thốt nhiên kêu lên mót tiếng thất kinh:

—Lý cô nương!

Đúng rồi. Người mặc áo trắng vừa mới đến chính là Lý Băng Ngọc.

Không đáp lại tiếng nói của Tiểu Phong kêu mình, Lý Băng Ngọc rảo cặp con mắt long lanh như sóng nước chiều thu khắp cùng một vòng. Nàng nói to tiếng lạnh lót:

—Mấy người như không cần đến mạng sống của Lãnh Diện Vong Hồn thì cứ xuất thủ thử xem.

Tất cả mọi người có mặt tại trận đều xem qua một cái đã thấy trong tay Lý Băng Ngọc còn xách ngang cần cổ một người đang hôn mê chưa tỉnh.

Người ấy chính là Lãnh Diện Vong Hồn! Cả ba bốn trăm cao thủ của Địa Bảo nín im thin thít chẳng người nào dám rục rịch tay.

Lý Băng Ngọc chạy đến sát bên Tiểu Phong bảo chàng:

—Lê tướng công à, Lãnh Diện Vong Hồn không ra ngoài ý liệu của tôi. Hắn không trở về Địa Bảo định tìm một nơi kín đáo ở xa góc bể chân trời để mong thoát thân liền sau khi ra khỏi Tổng đàn Liên Giáo. Hắn dùng đủ mọi mảnh khoe tinh ranh để đánh lạc hướng kiếm tìm của Lê tướng công sau khi kết thúc cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo. Tôi theo dõi sát lưng hắn mới bắt sống kịp thời đem về đây. Này, Lê tướng công hãy giữ lấy hắn...

Tiếng «hắn» vừa lọt khỏi vành môi, Lý Băng Ngọc vung nhẹ cánh tay liệng nguyên hình Lãnh Diện Vong Hồn cho chàng.

Tiểu Phong đắm đuối nhìn vào gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Lý Băng Ngọc mà lòng cảm kích vô cùng. Nếu không nhờ nàng hết sức để ý thì kẻ thâm thù nguy hiểm của chàng đã như cá kình ra bể cả, cộp dũ trốn vào rừng chàng phải vất vả chẳng biết đến bao nhiêu thời gian mới tìm gặp. Không khéo hắn trốn chui, trốn nhủi vào núi thẳm, mênh mông trời bể biết đâu mà tìm. Mối thù của cha mẹ chàng đến ngày nào mới trả đặng? Chàng lại day sang ngó khắp bọn môn hạ của Địa Bảo một vòng lên tiếng nói rang rang:

—Hỡi các người Địa Bảo! Tiểu Phong ta với Lãnh Diện Vong Hồn có một mối oán cừu không đội trời chung! Hắn sát hại cha mẹ ta một cách cực kỳ thảm thiết. Mà chính bản thân ta đây cũng suýt nữa đã chết dưới tay của hắn bằng một thủ đoạn cực kỳ tàn khốc dã man! Có lẽ nào ta không trả thù lại hắn? Bọn các người không lẽ lại giúp lẽ lại giúp kẻ dữ làm điều ác hay sao?

Dần bớt cơn phẫn nộ, nghẹn ngào lên cổ, Tiểu Phong ngừng một chút rồi lại nói tiếp:

—Bọn các người không ai mà chẳng có cha mẹ, phỏng như cha mẹ bọn các người mà bị kẻ khác giết chết, thử hỏi bọn các người có trả thù hay không, chẳng lẽ bọn người bảo Tiểu Phong ta đây phải bỏ qua cho Lãnh Diện Vong Hồn đặng chôn chặt mối thù của cha mẹ mãi mãi dưới suối vàng. Hơn nữa Lãnh Diện Vong Hồn lại là một đứa gian trá, bạo tàn, đốt nhà, giết người, không một việc hung ác nào mà hắn chẳng dám làm! Một kẻ như vậy có đáng làm một vị Giáo chủ để sai khiến bọn các người đầu phục vụ hay không?

Bao nhiêu những môn nhân của Địa Bảo có mặt tại trận không một ai lên tiếng trả lời.

Đảo mắt nhìn xem khắp bốn phía chung quanh để dò xét thái độ của bọn môn hạ Địa Bảo đồng tình hay phản đối, Tiểu Phong lại tiếp tục:

—Sau khi ta giết Lãnh Diện Vong Hồn, môn phái Địa Bảo sẽ được cử vị Bảo chủ mới, cùng với phái Nhơn Môn, Thiên Cốc sẽ tuyển cử chung một vị Giáo chủ. Nếu bọn các người cứ mê muội không nghe liễu chết bán mạng thay cho Lãnh Diện Vong Hồn thì buộc lòng Tiểu Phong ta đành giết bọn người để theo hấn xuống châu Diêm chúa!

Lần này Tiểu Phong nói chậm rãi rõ ràng chánh nghĩa nghiêm từ, người nghe hết sức cảm xúc lý lẽ của chàng đưa ra lại vừa mềm mại vừa cứng cỏi. Nói xong, chàng búng ngón tay giải huyết cho Lãnh Diện Vong Hồn.

Đang mê man, chợt tỉnh dậy Lãnh Diện Vong Hồn rảo mắt nhìn xem, mặt hấn tái nhợt chẳng còn chút máu!

Gương mặt khô ngô tuấn tú của Tiểu Phong hiện đầy một thứ sát cơ khủng bố rùng rợn chưa từng thấy. Chàng cười dài một trận lạnh lạnh nghiêm giọng nói to tiếng cho tất cả mọi người cùng nghe:

—Lãnh Diện Vong Hồn! Mi còn nhớ rõ ta chớ?

Nở một nụ cười thảm khổ trên vành môi tái ngắt, Lãnh Diện Vong Hồn trả lời:

—Lãnh Diện Vong Hồn ta chẳng may lọt vào tay người, cần giết cứ giết tự người xử trí.

Tiểu Phong cười gay gắt mấy tiếng bảo rằng:

—Tốt lắm!

Chàng day mặt sang nói với Lý Yên:

—Phó Lệnh chủ, giữ lấy Lãnh Diện Vong Hồn, trao kiếm cho ta!

Tất cả mọi người có mặt tại trận đều đổ dồn hai con ngươi vào người Tiểu Phong. Ai nấy đều nô nức chờ xem chàng xử trí Lãnh Diện Vong Hồn bằng cách nào.

Sau khi Lý Yên giữ chặt thân hình Lãnh Diện Vong Hồn đứng thẳng lên đất, hấn trao thanh trường kiếm trong tay cho Tiểu Phong.

Vung lưới kiếm chóa lò a một đường, Tiểu Phong đâm thẳng vào ngực Lãnh Diện Vong Hồn một mũi. Chàng nghiêng răng hỏi hấn:

—Lãnh Diện Vong Hồn, chắc mi chưa quên cái trò trở hoa trên lồng ngực của ta chớ?

Lãnh Diện Vong Hồn đáp:

—Nhớ rõ lắm! Chưa quên!

Tiểu Phong bình tĩnh nói:

—Ta cũng xử trí với mi chẳng khác hơn! Ta chỉ cần nói rõ cho mi nhớ lại là ta đã từng nói với mi là có ngày ta cũng cho lồng ngực của mi trở hoa. Ngày ấy chính là ngày hôm nay!

Tiếng nay vừa thốt, thanh kiếm trên tay của Tiểu Phong cũng vừa vung tới một cách hết sức lẹ dàng, đẹp đẽ. Lưỡi kiếm chói lòa những tia sáng rợn hồn.

Lãnh Diện Vong Hồn rú lên một tiếng thê thảm. Lồng ngực của hắn dưới ánh kiếm của Tiểu Phong tét sâu một lỗ đúng ba tấc. Máu tươi bật bắn ra mường tượng như một đóa hoa hồng nở rộ.

Đó là thủ đoạn lấy răng trả răng. Tuy hiểm ác tàn nhẫn thật, nhưng trước kia Lãnh Diện Vong Hồn đã diễn cái trò này với lưỡi chĩa ba của hắn.

Gương mặt của Tiểu Phong vẫn còn bao dày sát khí. Chàng nói lạnh lùng nói:

—Cái mùi vị này mi thấy dễ chịu không? Trước đây ta cũng đã nếm qua!

Lãnh Diện Vong Hồn đáp:

—Vâng! Ta vẫn thấy dễ chịu!

Tiểu Phong bảo.

—Tốt lắm!

Liên theo tiếng nói, Tiểu Phong vung kiếm múa liên mấy phát. Trong chớp nhoáng, lồng ngực của Lãnh Diện Vong Hồn khoét sâu nhiều lỗ, máu bắn ra như những tia nước đỏ lôm.

Lãnh Diện Vong Hồn còn thoi thóp thở!

Tiểu Phong rút kiếm trở về, miệng bảo:

—Đây chỉ mới trả mối hận của mi đối với ta bằng trò vui lồng ngực trở hoa. Mối thù của cha mẹ ta sẽ thanh toán nốt với mi!

Dứt tiếng, chàng lại vẩy mạnh thanh trường kiếm đâm thẳng vào trái tim ngay ngực của Lãnh Diện Vong Hồn, Lý Yên xuôi tay.

Tiểu Phong rút lưỡi kiếm trở về. Một lần máu như một mũi tên theo tay chàng bắn vọt ra tua tủa!

Tình trạng thâm cực kỳ mất không nổi. Nhưng cuộc đời bạo tàn đầy tội ác của một tên hiếu hùng kết cuộc phải lãnh một cái chết thế ấy mới xứng đáng.

Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín nhú đôi lông mày lại, gọi chàng:

—Tiểu Phong, thế cũng đủ hả lòng, thôi ngừng tay đi cháu.

Tiểu Phong vâng lời. Chàng rút kiếm lại, chùi sạch dấu máu trả lại cho Lý Yên. Sau cùng chàng nhắm kín hai mắt miệng nói thỏn thức lẩm thảm:

—Cha ơi! Mẹ ơi! Ân nhơn ơi! Con đã tự tay cầm gươm báu, báo được thù nhà, trả lại được nghĩa sâu. Cha mẹ và ân nhân ở dưới suối vàng an lòng nhắm mắt!

Kể xong chàng khóc ngất như mưa, ai trông thấy cũng phải cảm động.

Quét hai luồng nhãn tuyến ngó khắp môn nhơn của Địa Bảo có mặt tại chỗ, Tiểu Phong nói sang sảng:

—Lãnh Diện Vong Hồn đã bị ta giết chết. Bây giờ bọn các người cần báo mạng để trả ơn cho Lãnh Diện Vong Hồn hay chọn lựa một Bảo chủ mới cho Địa Bảo thì hãy nói cho ta rõ. Hai điều cứ chọn lấy một điều!

Lẽ đương nhiên trước tình thế ấy, người của Địa Bảo không vì duyên có chánh đáng nào chịu bỏ mạng sống để sống chết theo Lãnh Diện Vong Hồn. Huống nữa, Tiểu Phong lại còn bằng lòng tuyển cử một Bảo chủ mới để gìn giữ phái Địa Bảo cho bọn chúng nữa.

Thấy hàng mấy trăm cao thủ của Địa Bảo chẳng một người nào mở miệng trả lời câu hỏi của mình, Tiểu Phong thấy tình thế có thể êm xuôi chẳng nên gây thêm rắc rối làm chi, bèn lấy mắt ra dấu cho bọn Lý Yên:

—Thôi chúng ta đi!

Tiểu Phong cùng hai mươi bốn môn hạ của chàng do Lý Yên cầm đầu, Lý Bằng Ngọc, Ngoạn Huyết Nhơn, Bạch Cơ cùng với ba mươi sáu Thiên Cương Tinh kéo nhau ra khỏi Tổng đường của Địa Bảo chẳng gặp một sự cản trở nào.

Trên đường đi Tiểu Phong thân mật tỏ lời cảm ơn Lý Bằng Ngọc:

—Lý cô nương, thật tôi hết sức cảm ơn sự giúp đỡ một tay của nàng. Nếu không thì sự báo thù của Tiểu Phong sẽ còn gặp nhiều lận đận, lao đao chưa biết thế nào để do lường trước đặng. Linh hồn của cha mẹ tôi được ngậm cười nơi chín suối thật là nhờ Lý cô nương một phần rất lớn.

Lý Băng Ngọc cười đau khổ trả lời:

—Trừ kẻ ác để an lòng dân, ấy là việc làm chánh nghĩa của người trong giới giang hồ. Thật sự chẳng có chi cảm ơn cả!

Ngoạn Huyết Nhơn và Bạch Cơ đều có quen biết với Lý Băng Ngọc, cả hai người đều có cảm tình chan chứa. Liền ngay khi ấy Bạch Cơ vui vẻ tươi cười cất tiếng nhỏ nhẹ nói với Lý Băng Ngọc:

—Lý cô nương là người từng cứu sống tánh mạng cho Lê ca ca đây, ơn ấy Lê ca ca hẳn ghi tạc vào lòng.

Nàng day lại bảo Tiểu Phong:

—Lê ca ca, ân cứu mạng của Lý cô nương anh quên rồi sao?

Tiểu Phong vẫn cười mỉm chi mà không nói thêm tiếng nào. Lòng chàng vẫn còn ôm hận vì Lý Băng Ngọc thường tỏ ra lạnh nhạt không có chút tình yêu nồng nhiệt nào đối với chàng. Hàm ý trong câu nói của Bạch Cơ là nhắc chàng, người đã vì chàng mà đã nhiều lần vào sanh ra tử. Tiểu Phong cũng hiểu rõ tấm lòng quý hóa ấy của Bạch Cơ. Vì vậy Tiểu Phong thẹn thùng nói với Bạch Cơ:

—Lẽ nào anh dám quên. Anh rất lấy làm cảm kích cái ân cứu mạng của Lý cô nương!

Nói xong, Tiểu Phong liếc mắt rảo xem một vòng. Như nhớ ra điều chi, chàng quay sang bảo Lý Yên:

—Phó Lệnh chủ hãy lại gần đây, ta có chút việc cần giao.

Lý Yên luôn luôn giữ đúng kỷ luật. Hắn chạy đến sát Tiểu Phong, lễ phép cúi đầu hỏi chàng:

—Lệnh chủ có điều chi sai khiến?

Tiểu Phong kéo Lý Yên kề vào bên tai nói nhỏ:

—Phó Lệnh chủ, người sẵn sàng tha thứ hay không bằng lòng tha thứ cho Bạch Cơ?

Lý Yên sửng sốt ngẩn người sợ quá. Nhưng rồi hắn buông dài một chuỗi cười ha hả, xuống thấp giọng đáp lại câu nói của Tiểu Phong:

—Thưa Lệnh chủ, Lệnh chủ cứ hãy yên tâm. Việc nào mà Lệnh chủ đã quyết định thì hẳn có đủ lý do chánh đáng. Bọn chúng tôi là kẻ chết đi sống lại nếu không được Lệnh chủ cứu thoát cảnh hiểm nguy. Thế nên bọn chúng tôi hoàn toàn vâng theo lời Lệnh chủ dạy, không thù hiềm, oán hận mà sẵn sàng tha

thứ mọi lỗi lầm đã qua. Nhưng mà tôi còn có một nguồn tin tức đáng mừng để báo cáo với Lệnh chủ.

—Nguồn tin chi?

—Bạch Cơ phu nhân của lệnh chủ hứa đem ba mươi sáu người chị em trong Thiên Cương Tinh gả cho hai mươi ba người anh em của tôi!

Quả thật là một tin tức đáng vui mừng, Tiểu Phong bật cười hớn hở nói liền:

—Hay biết mấy! Thế nhưng nguồn tin ấy có xác thực hay không?

—Nếu như Lệnh chủ còn chưa mấy tin thì cứ hỏi kỹ lại Bạch Cơ phu nhân của Lệnh chủ sẽ rõ!

Tiểu Phong cho là một mối duyên lành của trời dành sẵn đợi phối hợp những trai tài gái sắc chung một mái nhà hiệp đạo võ lâm.

Bạch Cơ đem ba mươi sáu người chị em hợp thành Tam Thập Lục Vị Thiên Cương Tinh mặt hoa mày liễu mà gả cho đám môn hạ của mình. Đó là một hành động vô cùng đẹp đẽ. Chẳng những nàng đã xóa hết bao nhiêu mối hận thù sâu sắc trong lòng đám môn hạ của mình mà lại còn kết chặt bọn họ vào một sợi dây đoàn kết vô cùng chặt chẽ. Từ đây chàng khỏi áy náy cho mình mà Bạch Cơ cũng được nhẹ nhàng tâm trí.

Nghĩ rằng mọi sự đã kết thúc một cách mỹ mãn vui vầy, Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Công việc của mình như vậy kê như cũng đã tạm yên còn công việc của Trầm Phụng Linh đã giao ta cần phải hoàn thành nốt.”

Ý nghĩ ấy thoáng qua, Tiểu Phong nhắm tính còn đúng mười ngày nữa là đến ngày rằm, nên chàng vội quay lại nói với mọi người:

—Tôi còn có một việc sau cùng tại Hận Thiên Phong nên phải cáo từ các vị ngay. Mong có ngày sẽ hội ngộ.

Chàng quay sang Bạch Cơ:

—Em Cơ. Anh còn nhiều chuyện muốn nói với em nhưng lúc này không tiện.

Bạch Cơ vội chặn lời Tiểu Phong:

—Em đã biết chuyện gì rồi. Em chỉ mong ca ca bảo trọng lấy thân.

Cả hai cùng ngậm ngùi để thời gian trôi qua. Cuối cùng Tiểu Phong cũng dứt khoát quay lưng bắ mình lao đi.

Bạch Cơ thẫn thờ nhìn theo bóng hình chàng mất hút. Trên khóe mắt của nàng những giọt lệ rơi xuống lã chã.

Mặt trời đã khuất hẳn dưới chân núi chỉ còn một ánh tà đo đỏ. Tiểu Phong đứng trên đỉnh Hận Thiên Phong, mắt chàng nhìn chăm xuống chân núi, với tâm trạng mong mỏi chờ đợi. Thỉnh thoảng Tiểu Phong lại thở dài. Chàng không biết những bậc kỳ nhân chàng đã mời kỳ hội đêm nay có đến đây không. Thời gian chậm chậm trôi khiến tâm Tiểu Phong thêm nặng trĩu.

Mặt trời vừa sụp tắt để nhường cho màn đêm thì từ dưới chân núi phóng vụt lên năm bóng người. Người đi đầu là Thần Hồ Chủ nhơn, Thiên Bất Luân, Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên. Xa xa năm người đó là một bóng người thứ sáu. Dáng uyển chuyển như tiên sa đấy là Lý Băng Ngọc.

Khi cả sáu người vừa đến đỉnh núi, họ cùng đứng sững lại vì gặp Tiểu Phong đứng sững sững. Dù sao chẳng nữa, Tiểu Phong cũng từng là Vô Cực Thiên Tôn đời thứ hai.

Thần Hồ Chủ nhơn đồng dục nói:

—Tiểu Phong, chúng ta đã đến đây. Người cần gì cứ việc trình bày.

Tiểu Phong cung kính vái chào các vị tiền bối. Chàng quay sang Lý Băng Ngọc:

—Lý cô nương cũng cùng đi với các vị đây?

Lý Băng Ngọc gật đầu:

—Tôi được sự ủy thác của sư phụ phải đến đây.

—Thế thì may quá.

Tiểu Phong bèn quay lại các vị tiền bối. Chàng đồng dục nói:

—Chắc các vị đã nghe câu chuyện tình thâm của đôi trai tài gái sắc Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương. Cả hai cùng tuấn tiết tại Hận Thiên Phong?

Thần Hồ Chủ nhơn gật đầu:

—Bọn ta đã nghe thiên hạ truyền tụng cho nhau về chuyện tình ấy.

Tiểu Phong lấy hơi nói tiếp:

—Câu chuyện đó đã trải qua hai mươi năm, nhưng hôm nay tất cả những oan khúc sẽ được giải tỏa. Tiểu bối mời các vị lên đây chỉ nhằm mục đích đó.

Sau đó Tiểu Phong mang tất cả những chuyện mình kỳ ngộ với Trầm Phụng Linh dưới hang sâu Thập Hoa Thạch. Đồng thời chàng cũng kể luôn tội ác của Tây Thần và Nam Quân khi hai người này đã bức ép đôi uyên ương ấy phải tự tử

nhảy xuống vực thẳm. Chàng không bỏ sót một chi tiết nào vì đã biết rõ sau cuộc chàng nhường chức Giáo chủ Liên Giáo lại cho Miêu Diên Thương, mọi người đều có cảm tình nồng nhiệt đối với chàng, chớ không còn thành kiến oán thù như khi chàng lấy được Cây Đèn Ma mà tàn sát vô số nhơn võ lâm không kém chi Vô Cực Thiên Tôn trước kia nữa.

Khi nghe xong tự sự, Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung liền cất tiếng nói:

—Bọn ta sở dĩ đến Hận Thiên Phong hôm nay với một mục đích duy nhất là giải cứu Đinh Thích Phương thoát ngoài khổ cảnh. Việc của bọn ta làm là đàng hoàng minh chánh hợp với đạo nghĩa của võ lâm. Đem Đinh Thích Phương trả lại cho cuộc sống tươi vui tràn đầy hạnh phúc của ái tình mà chẳng may trước đây bị lũ gian ác ẩn núp dưới lốt cao đẹp của hiệp nghĩa giang hồ mà nỡ làm nát tan, rồi rồi rã Trầm Phụng Linh, một tuyệt thế giai nhân vì thế mà suốt mấy chục năm trời sống trong đau khổ, sống như kẻ có xác không linh hồn, sống âm thầm trong tăm tối, sống một cách gần như tuyệt vọng, gởi hết tin tưởng vào một vị Thần Vạn Năng, sống trong hận thù, ai oán. Trầm Phụng Linh đã vì mối tình yêu đương bất diệt với Đinh Thích Phương mà uống phí nửa đời hoa niên trong lòng sâu của hang đất mà ai là người tri giác nghe đến cũng phải ngậm ngùi đổ lệ thương tâm, dầu khó khăn nguy hiểm thế nào, bọn ta cũng cương quyết đem Đinh Thích Phương mà tái hợp cho Trầm Phụng Linh để cả hai được sống hết những chuỗi ngày đầm ấm dưới mái nhà hạnh phúc ái tình. Vậy Tiểu Phong hãy dọn đường đưa bọn ta đi đến chỗ Đinh Thích Phương bị nguy khốn!

Tiểu Phong sốt sắng theo lời Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung vừa bảo. Chàng chậm rãi đi trước, tám bậc kỳ nhơn cao thủ võ lâm lục tục đi kế theo sang thành một hàng dài. Đến một chỗ miệng hang đất dưới Thập Hoa Thạch, Tiểu Phong kêu:

—Chính ở dưới này đây, xin mời chư vị hãy nối gót theo tôi!

Dứt tiếng chàng nhún chân nhảy xuống miệng hang.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung liền nhảy xuống theo, kế đó là Xích Cước đại tiên, sau cùng là Lý Băng Ngọc lần lượt đều nhảy xuống hết. Người nào võ công cũng thuộc vào hạng cao đẳng thượng thừa bậc nhất nên động tác hết sức nhanh nhẹn lạ lùng.

Xuống đến đáy hang, Tiểu Phong lại cứ noi theo con đường cũ lúc xuống dưới đó lần thứ nhất mà dẫn đầu cho ai nấy đi theo. Con đường hầm ăn sâu vào lòng đất vẫn y nguyên, như hồi chàng đi xuống lần thứ nhất, chẳng có gì thay đổi khác lạ cả.

Trong khoảng khắc thời gian không đầy một hơi thở, Tiểu Phong đã đưa mọi người đi vào trong tòa nhà thần bí.

Trong tòa nhà cảnh vật vẫn như xưa, hình đá ong cao lớn tượng trưng cho vị Thần Vạn Năng vẫn ngồi oai nghiêm chễm chệ ở giữa bàn thờ trong sâu đáy vách... Lư trầm đỏ rực, ngọn lửa vẫn tán mát khắp cả tòa nhà một màu ánh sáng xanh dờn leo lét. Mọi vật đều hiện vẻ thần bí rợn người!

Tiểu Phong quét hai luồng nhãn quang rạng ngời lên tượng đá ong, bỗng nhiên chàng ớn lạnh cả người, ru lên mọc ốc. Chợt nghe có tiếng người đâu đây ý lên một tiếng lanh lảnh không khác tiếng quỷ dưới âm ty.

Dưới ánh lư trầm, một bóng người mơ hồ trong chiếc áo dài bằng the đen mỏng dính, đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, thân hình không nhúc nhích dường thể chẳng hay chẳng biết chi đến có người kéo nhau vào trong tòa nhà thần bí này. Người ấy chẳng ai khác hơn Trầm Phụng Linh!

Tất cả chín người có mặt tại chỗ đều nhìn vào nhau sửng sốt.

Thình lình. Trầm Phụng Linh đưa cao hai bàn tay lên khỏi trán, miệng đọc lầm râm một câu có ca có kệ.

—Lạy Thần Vạn Năng! Cầu Thần Vạn Năng! Cho con cơ hội lần này, khiến xui ai nấy đến đây, những người lòng thẳng dạ ngay, cứu chàng thoát khỏi cảnh đầy hiểm nguy vạn năng! Lạy Thần Vạn Năng cho con được có linh hồn cùng với sức sống cho con được cả sanh mạng. Lạy Thần Vạn Năng. Cầu Thần Vạn Năng!

Trầm Phụng Linh sau khi hướng vào tượng đá trên bàn thờ đặt sâu trong đáy vách lạy liền mấy lạy. Xong nàng từ từ đứng thẳng lên hướng vào mấy người đang có mặt đông đủ tại tòa nhà thần bí ấy vái xong một vái chào mừng rồi mới chậm rãi nói:

—Xin quý vị tha lỗi cho Trầm Phụng Linh này vì chưa khẩn vái xong nên không thể chào mừng đón rước ngay lúc quý vị vừa mới vào để phải nhọc lòng chờ đợi. Quý vị thương xót cảnh ngộ thân thể Trầm Phụng Linh này mà chẳng nệ đường xá xa xôi vất vả dời gót đến tận chốn này, ơn đức ấy đến chết Trầm Phụng Linh tôi cũng không dám quên.

Kỳ Trận Thần Quân khảng khái lên một tiếng nói trước:

—Thật người ở thế gian chẳng một ai có thể ngờ là nàng không chết!

Trầm Phụng Linh bùi ngùi ai oán đáp:

—Sống thế này nào khác chi là chết.

Nói xong nàng buông dài một tiếng cười thê thảm.

Kỳ Trận Thần Quân lại nói:

—Vì sao?

Trầm Phụng Linh nói bằng một giọng ai oán sâu bi:

—Đã ngoài mười năm, tôi mất hẳn linh hồn. Nếu chẳng nhờ một ý nghĩ tựa vào thần lực của Thần Vạn Năng thì thử hỏi tôi làm sao chịu đựng nổi một thời kỳ dài đằng đẳng những hai mươi năm trường sống xa người dương thế, sống dưới hang đất âm u, sống lẻ loi một mình, sống trong cảnh hãi hùng ghê sợ với tiếng cười rùng rợn trong tuyệt vọng nào nề?

Cả chín kỳ nhơn cao thủ võ lâm đang đứng trong tòa nhà thần bí đồng thời quay mắt nhìn lên chỗ tượng đá ong cao lớn đặt trên bàn thờ ở đáy sâu mặt vách. Ai nấy cũng đều nghe lạnh buốt trong lòng!

Kỳ Trận Thần Quân hỏi tiếp:

—Đinh Thích Phương không chết chứ?

Trầm Phụng Linh hơi rùng mình, mắt long lanh ngấn lệ miệng u oán trả lời:

—Vâng, chàng không chết! Chàng bị nhốt chặt vào trong cái hang đất này giống như một tên tù cấm cố khổ sai chẳng ra vào chiặng quanh năm suốt tháng ở mãi một nơi. Trời ơi! Tôi nghe tiếng cười thê lê của chàng. Nhưng mà tiếng cười của chàng càng lúc lại càng mòn mỏi yếu ớt.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung gật đầu liền ông ta trầm giọng xuống bảo:

—Nàng vì yêu chàng không nỡ xa lìa chàng mà đành cam lòng ở dưới cái hang đất tối tăm chẳng hề thấy bóng mặt trời những mấy chục năm trường sao?

Trầm Phụng Linh liền theo câu hỏi chẳng chút do dự:

—Thưa đúng thật như vậy. Tôi yêu chàng, tôi sống những chuỗi ngày đau khổ bên chàng trong cái hang đất này có đến hai chục mùa xuân trên thế gian. Tôi vì chàng mà sống!

Câu nói chưa dứt mà Trầm Phụng Linh đã gục đầu, tuổi lệ tuôn trào. Cảnh tình ai thấy cũng phải động lòng xót thương!

Mọi người có mặt tại chỗ không một người nào là chẳng rơi châu lệ.

Thấy tình người mà nhớ đến tình mình, Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung cắn chặt hai hàm răng để đè nén đau thương sâu thẳm đang sôi động trong tim, chập lâu ông ta mới lên tiếng run run hỏi kỹ Trầm Phụng Linh:

—Chúng tôi đến đây lẽ tự nhiên là tìm cách giải cứu cho Đinh Thích Phương. Chẳng qua tôi cần biết chắc trước khi hành động.

Trầm Phụng Linh mừng rỡ vô cùng, nàng nín hãm tiếng khóc nỉ non, ngược mắt lên ngó Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung ngắt lời hỏi tiếp:

—Điều chi, tiền bối cứ dạy cho biết rõ?

—Nàng đoán định chắc chắn là Đinh Thích Phương vẫn còn sống thật đấy chứ? Tiếng cười thê thảm mà nàng đã nghe lọt vào tai có phải là giọng cười của chàng không?

Trầm Phụng Linh cả quyết trả lời:

—Chàng vẫn còn sống thật! Tiếng cười ấy chính là của chàng!

Như còn có điều chi nghi ngờ, Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung hỏi gặng lại lần nữa:

—Nàng định ninh là Đinh Thích Phương vẫn còn sống thật sao? Mấy ngày gần đây nàng vẫn nghe tiếng cười ấy chứ?

Trầm Phụng Linh nhìn Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung bằng đôi mắt kinh dị. Nàng đáp lại câu hỏi của ông ta bằng một giọng thiết tha, khẩn yếu:

—Dám mong chư vị tiền bối cứu giùm chàng. Tôi quả quyết chàng vẫn còn sống cả mười phần không sai. Mấy ngày gần đây chàng vẫn còn cười. Tiếng cười của chàng vẫn tráng lệ! Đó là một thực tế khách quan chứ không phải tôi bị ám ảnh bởi một ảo vọng hay là nghe lầm tiếng động của một âm thanh gì mà cho là tiếng cười của chàng, cũng không phải là...

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung không để cho Trầm Phụng Linh nói hết câu, ông ta khoát tay bảo ngừng, miệng nói:

—Vậy thì tốt lắm! Miễn Đinh Thích Phương không chết là có cách giải cứu cho chàng thoát khỏi chốn này.

Ngưng lại một chút, Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung liền day sang các vị kỳ như đang đứng kế bên mà cất tiếng nói đồng dục:

—Thưa các bạn chí thân, các bạn vì sốt sắng giúp đỡ cho Trầm Phụng Linh được tái hợp với Đinh Thích Phương mà đến đây. Cái nghĩa cử ấy thật quý hóa vô

cùng. Đạo nghĩa võ lâm không cho phép chúng ta làm ngơ trước một việc làm nào xét ra có ích cho đời, giúp đỡ được người. Vậy thì chúng ta không ngại bắt tay vào việc. Theo ý tôi thì trước hết bọn chúng ta cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng xem cho biết bên trong cái hang đất này bày ra thứ trận thế gì. Có biết được trận thế mới nghĩ cách phá trận và cứu người bị vây khốn trong trận thế ấy. Chẳng hay các bạn nghĩ sao?

—Có ý kiến gì khác hơn không?

Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Thiên Bất Luân, Xích Cước Đại Tiên, Thần Tri Tử, Siêu Phàm Đại Sư đều là những nhơn vật am hiểu trận pháp giỏi nhất trong võ lâm đương thời. Nghe Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung bày tỏ ý kiến ai nấy đều gật đầu tán thành.

Thần Tri Tử lên tiếng, nói:

—Ý kiến của Từ huynh rất xác đáng không cần phải nghĩ ngợi chi nữa cả, cứ tiến hành ngay cho khỏi mất thời giờ.

Độc Mục Thần Ni đề nghị:

—Chúng ta điều tra địa hình, địa thế mới biết chắc được trận thế ra làm sao?

Thế rồi cả sáu người phân công nhau mỗi người đi một ngả xem xét mọi nơi trong hang đất.

Chỉ có Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung, Tiểu Phong và Lý Băng Ngọc tuy cũng có biết ít nhiều trận thế nhưng không phải là những nhơn vật chuyên chú về môn đó nên ở lại trong tòa nhà thần bí mà chờ xem kết quả.

Mấy người kia là Kỳ Trận Thần Quân, Thần Tri Tử, Siêu Phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, Xích Cước Đại Tiên, Thiên Bất Luân chia tay đi dòm chung quanh hang đất, chẳng ai đá động đến ai tiếng nào vì ai nấy cũng đều chuyên tâm, chú ý vào công cuộc nghiên cứu, tìm tòi.

Tiểu Phong ở lại trong tòa nhà bí mật, nóng nảy trong lòng hơn ai hết vì chàng đối với Trầm Phụng Linh rất đỗi mến thương. Nàng đã cho chàng những võ công tuyệt học mới, trả mối thù nhà, đâm chết Ngũ Hồ Du Khách, giết chết Âm Sát Nữ, bầm thây Lãnh Diện Vong Hồn, đoạt chức Giáo chủ Liên Giáo. Đã vậy nàng cũng đã cứu sống chàng nhiều phen. Chàng mong mỗi nàng sớm được sum họp với người đang yêu là Đinh Thích Phương để cõng đời một thiếu nữ cực kỳ bất hạnh được vui vẻ! Rảo hai luồng nhãn tuyến nhìn về bên góc tòa nhà thần bí, Tiểu Phong sững sờ chàng nhìn thấy Trầm Phụng Linh đơm tràn nước mắt. Cảm thấy đau lòng xót xa, chàng cất tiếng nói với nàng:

—Trầm tiên bối hãy yên tâm, đừng nên âu sầu bi lụy. Thế nào các vị ấy cũng cứu thoát được người mà tiên bối tha thiết nhớ thương.

Trầm Phụng Linh gật đầu nhẹ. Nàng trả lời cho Tiểu Phong bằng một giọng u buồn:

—Ta cũng chỉ cầu mong được sự may mắn đó. Nếu chẳng cứu được chàng, chắc chắn là ta hết còn chịu đựng thêm nữa rồi! Ôm ấp một tia hy vọng mỏng manh cuối cùng hơn hai mươi năm trời để chờ đợi cái ngày hôm nay. Chẳng may mà hy vọng rã tan như khói mây trước mắt thì ta sẽ chết mà thôi.

Tiếng nói trầm trọng trong tim, lời than tĩ lệ thương tình. Không khí thần bí trong hang sâu dưới mặt đất bị không khí bi thương của Trầm Phụng Linh làm cho tản mát, chỉ thấy buồn tênh.

Đây nói về ba nhơn vật kỳ tài trong võ lâm đương thời về trận thế là Kỳ Trận Thần Quân, Xích Cước Đại Tiên và Thần Tri Tử sau khi đi tuần tra xem xét, một vòng dưới hang đất thì cả ba đều nhăn mày, nhíu mặt. Chưa một ai tìm thấy được một dấu vết chứng tỏ có trận thế bày ra vây hãm Đinh Thích Phương.

Kỳ Trận Thần Quân day sang nói với Xích Cước Đại Tiên:

—Nầy lão già hũ chìm lão có tìm thấy trong cái đường hầm đất này có thể trận chi bí mật không?

Xích Cước Đại Tiên lắc đầu đáp:

—Xem chẳng thấy chi ráo. Cái cũng thật kỳ. Lão mới nhận là ta có ba sợi chớ phải đã say cúp bình thiết đầu mà bảo là đã ba xì ba tú xem chẳng ra con cóc khô gì?

Một mặt khác Siêu Phàm Đại Sư cùng với Độc Mục Thần Ni ở một góc đường hầm phía bên kia cũng có đem hết tâm tư ra kiếm tìm mà vẫn chẳng thấy kết quả khả quan.

Cả năm bậc kỳ nhơn toàn là những bậc chuyên môn nổi tiếng về trận pháp cổ kim trong hàng cao thủ thượng thừa tuyệt đỉnh của võ lâm thiên hạ đương thời sau một phen tuần tra xem xét mỹ cũng khắp đó đây mà không thấy bên trong nhà thần bí ở dưới con đường hầm đất có dấu tích nào tỏ là có trận thế chi nên không hẹn nhau mà ca thảy đều hợp chung lại một chỗ.

Trong khi ấy Độc Mục Thần Ni mắt dăm chiêu vào mặt vách đá, bỗng kêu to lên:

—Các vị hãy lại đây xem cho rõ những đường rằn...

Ai nấy đều vội vã chạy đến chỗ Độc Mục Thần Ni đang đưa một tay lên chỉ thì thấy trên mặt tấm vách đá sâu vào trong tòa thạch thất có những đường rãnh nhỏ ti giống như hồ văn, nếu không hết sức để ý thì không thấy, Kỳ Trận Thần Quân liền nói:

—Đúng rồi, đây là những đường vá trên tám vách đá mà chúng ta lơ đãng ngay lúc đầu chẳng trông thấy. Nếu Độc Mục Thần Ni mà không để ý khám phá ra, có lẽ chúng ta đã bỏ mất cơ hội may mắn. Theo ý lão phu, đây là mối dây quan hệ nhứt. Chúng ta nằm ở đầu mối mà phăng lần, không chừng đưa đến kết quả mỹ mãn cũng nên.

Thần Tri Tử nổi lời Kỳ Trận Thần Quân bảo tiếp:

—Mặt đá đã có đường rãnh, rõ ràng là lộ ra sự ngoắt ngoéo quanh co bao trùm lên sự kiện bí mật trong gian nhà بیت bùng nầy, chớ chẳng sai chạy đi đâu. Lẽ tự nhiên là phải có nguyên cớ do đâu mà mặt vách đá nầy có những đường rãnh ly kỳ, mỹ diện như vậy, tức là chúng ta sẽ tìm ra được sự thật của tiếng cười quái gở kia!

Siêu Phàm Đại sư nét mặt vẫn dàu dàu. Ông ta buông tiếng thở ra, chậm rãi nói bằng một giọng chán nản:

—Song lẽ, khó khăn lắm! Mặc dầu chúng ta đều thấy rõ trên mặt tấm vách đá có đường rãnh như sợi chỉ vá, nhưng từ đâu mà ra, ai là người đã làm được công trình ấy? Đó mới thật là một vấn đề cực kỳ khó khăn, không làm sao giải thích được xác đáng!

Kỳ Trận Thần Quân cặp mắt láo liên, gương mặt hớn hở tươi vui bỗng nhiên u sầu, buồn bã ông ta lắc đầu bảo:

—Bên trong gian nhà dưới đường hầm đất nầy mặc dầu có lắm nẻo ngoắt ngoéo quanh co, nhưng không phải là trận thế thì ai có tài nào giải phá đặng? Xem kỹ lại thì chúng ta thật không đủ năng lực, dầu ý chí và quyết tâm có thừa!

Độc Mục Thần Ni liếc mắt nhìn về phía Trầm Phụng Linh tỏ vẻ xót thương, ái ngại. Bà ta chậm chậm day sang phía kỳ Trận Thần Quân mà hỏi:

—Thế là theo ý đạo hữu, bọn chúng ta đây chẳng có cách nào giải cứu được Đinh Thích Phương hay sao?

Xích Cước Đại Tiên xem chừng không nỡ để Trầm Phụng Linh hoàn toàn tuyệt vọng. Lão gắng gượng nói như để an ủi người trong cuộc hơn là đáp ứng tình hình thực thế trước mắt:

—Vẫn còn có cách, chớ lẽ nào lại không? Còn nước còn tát, cố đem hết sức người mới hiểu lòng trời.

Kỳ Trận Thần Quân nói:

—Trong đường hầm đất này, chúng ta đã hai lần, ba lượt tuần tra, xem xét tỉ mỉ vẫn không thấy có dấu vết nào để chứng tỏ là trận thế cả!

Thiên Bất Luân nóng nảy hỏi gặng lại lần nữa:

—Chắc chắn là không có thật sao?

Kỳ Trận Thần Quân đáp:

—Không phải chúng tôi đến đây để mà huênh hoang khoe tài. Sự thật trên thế gian này dám chắc là không một trận thế nào mà chúng tôi xem qua lại chẳng biết. Chính tôi đã dùng hết sức vẫn không hề trông thấy một dấu tích nào của một thế trận khả nghi. Căn cứ theo sự nhận xét ấy, tôi cho rằng dưới đường hầm đất này vốn không có trận thế!

Thình lình Thần Tri Tử bỗng nhiên lên tiếng nói:

—Tôi xét thấy con đường hầm đất này chẳng phải là một con đường tầm thường như hết thấy những con đường khác. Nó đào theo một đồ bằng kỳ diệu thế nào đây!

Kỳ Trận Thần Quân mỉm cười, nói:

—Tôi chờ nghe lời giải thích cao minh của đạo hữu. Không phải là một con đường tầm thường thì nó được đào theo đồ bằng kỳ diệu hay sao?

Thần Tri Tử rất bình tĩnh ông ta vừa ngẫm nghĩ trong đầu và thẳng thắn nói ra bằng lời:

—Sự tình chẳng khó khăn mà không thấy rõ. Pho tượng bằng đá ong cao lớn ngời chễm chệ trên bàn thờ ở phía trong vách cái lư trầm thần bí tỏa khói xanh, cả gian nhà đường hoàng, tráng lệ do đâu mà có? Từ đâu đem đến? Không lẽ tất cả mọi cái dưới này đều do Trầm Phụng Linh tạo hay sao? Nàng cũng chỉ là một người bị rơi lạc vào đây, dùng nơi này làm chỗ ở lấy mọi vật sẵn có dưới này làm của mình! Thế thì chẳng phải kiến thiết con đường hầm đất theo một đồ bằng kỳ diệu hay sao?

Kỳ Trận Thần Quân đáp:

—Hẳn vậy rồi. Tất cả những điều đạo hữu vừa nói là những vật ở đây chẳng phải do Trầm Phụng Linh tạo ra!

Thần Tri Tử tiếp tục nói:

—Đã đành là như vậy rồi thì đó là một vấn đề mà chúng ta càng suy luận. Thử nghĩ kiếp sống của con người được sống lâu ở cõi tạm này? Người xưa có câu: «Đời người như kiếp phù du, Sớm còn tối mất công phu lỡ làng!» Đã hiểu rõ một cách thâm thúy cuộc sống tạm bợ của con người trên thế gian như vậy rồi thì còn ai ra công kiến tạo gian nhà đá này vĩnh viễn như thế làm chi? Pho tượng kếp xù này đặt làm gì?

Tất cả mọi người có mặt tại chỗ đều im lặng để ý vào cuộc nói chuyện đầy hứng thú, đầy luận lý giữa Thần Tri Tử và Kỳ Trận Thần Quân, chẳng ai nói xen vào một tiếng nào.

Kỳ Trận Thần Quân đáp:

—Lời đạo hữu giải thích quả không sai. Việc này rất dễ hiểu, chưa chắc đã có ai hiểu nổi. Nó không phải là một công trình thiên nhiên thì phải do một bàn tay nhơn tạo. Mà người tạo ra công trình vĩ đại này có mục đích chi?

Thần Tri Tử vẫn nói giọng đều đều:

—Người dựng nên gian nhà đá này đúc pho tượng đá này quyết không phải là kẻ tầm thường, dụng ý cũng rất phi thường. Người ấy chẳng những là một bậc hùng tài, đại tài hơn đời mà là một tuyệt đại kỳ nhơn, một trang hào kiệt xuất chúng, trí tuệ vô biên!

Đến đây mọi người đều gật đầu, tỏ ý rất biểu đồng tình với lời kiến giải cao minh của Thần Tri Tử.

Thấy ai nấy lặng thinh, Thần Tri Tử lại nói tiếp:

—Người ấy đào con đường hầm ẩn sâu vào dưới động đất cách biệt với thế nhơn, kiến hóa tòa nhà đá này, hẳn phải có một nguyên nhân, chứ chẳng thế nào không có. Điều ấy lão phu chắc chắn như vậy.

Nói xong, ông ta day sang ngó Trầm Phụng Linh, rồi hỏi:

—Trầm cô nương à! Lão phu hỏi cho biết điều này mong cô nương nhớ kỹ lại trong ký ức rồi trả lời thật quả quyết đừng sai nhé! Khi cô nương vào trong gian nhà đá này lúc ban sơ, mọi vật ở đây có đúng y như hiện giờ không?

Trầm Phụng Linh ngẫm nghĩ sơ qua rồi trả lời vắn tắt:

—Không đúng!

Thần Tri Tử gật đầu lại hỏi:

—Thế thì tình hình lúc ấy ra sao, cô nương khá thuật lạ rõ ràng cho lão phu nghe qua mới mong tìm được sự thật.

Trầm Phụng Linh chậm chậm kể lại. Kể xong, Trầm Phụng Linh trông thấy sắc mặt mọi người có vẻ lo âu trầm trọng thì hồi hộp trong tâm nên buộc miệng hỏi liền:

—Các vị...

Kỳ Trận Thần Quân vội vã cắt đứt ngang câu, thay mặt ai nấy tiếp lời nàng mà nói theo luôn:

—Bọn chúng tôi xem không ra dưới đường hầm đất nầy có thứ trận thế nào! Hiện chưa biết phải làm sao đây?

Gương mặt tươi như phấn giồi của Trầm Phụng Linh chợt tái mét. Nàng rầu rĩ nói:

—Thế nầy là hết cả hy vọng giải cứu cho chàng được rồi!

Độc Mục Thần Ni hết sức thông cảm nỗi khổ tâm của người mang nặng một mối tình sống qua những chuỗi ngày bất hạnh để mong mỗi một cơ hội cuối cùng nầyặng giải cứu người yêu. Bà ta đưa một con mắt trầm tư sâu sắc nhìn đắm chiêu vào mặt Trầm Phụng Linh miệng nói:

—Cũng không phải đúng là như vậy. Hy vọng giải cứu Đinh Thích Phương chưa hẳn không cách nào khác. Chẳng qua chúng tôi nhận thấy con đường hầm đất nầy đây, bốn mặt toàn là vách đá cao giáp liền mi nhau chẳng có một ngả nào ra, vậy còn làm sao bày bố trận thế được? Đinh Thích Phương chẳng phải lại mắc kẹt vào giữa một trận nào cả, mà có lẽ là chàng ta lọt vào giữa một cái hang đá bí mật thì đúng hơn.

Trầm Phụng Linh hồi hải đáp:

—Không... không phải vậy đâu...

Ngừng một phút để trấn định tinh thần đang bị khích động mạnh mẽ nàng nói tiếp bằng một giọng quả quyết:

—Tôi biết chắc là có. Dưới con đường hầm đất này nhứt định là phải có một trận thế nào hết sức thần kỳ huyền bí. Nếu chẳng vậy thì sao chính tai tôi thường được nghe tiếng cười rờn rợn của chàng.

Vẻ mặt của Trầm Phụng Linh hiện đầy những nét đau buồn khổ sở. Nàng chưa xót ghen ngào!

Kỳ Trận Thần Quân gật đầu bảo:

—Nếu nàng nói một cách cương quyết như vậy thì thật là...

Thiên Bất Luân vừa mở miệng toan hỏi thì đã nghe Tiểu Phong cất tiếng hỏi ngay:

—Thưa lão tiên bối quả đúng như lời Trầm Phụng Linh tiên bối nói, chứ không phải là chuyện mơ hồ mờ ám đâu. Lúc đầu khi vào trong gian nhà thần bí này, chính tai tôi cũng được nghe qua giọng cười ấy!

Việc quái gở ấy một lần nữa xuyên qua lời chứng nhận xác thật của Tiểu Phong làm cho những mối hoài nghi của những người có mặt tại chỗ đều tiêu tan như mây khói. Vì từ thuở nào đến giờ Tiểu Phong chẳng hề nói sai bao giờ. Dầu là việc cực kỳ hệ trọng có liên quan đến tính mạng chàng đi nữa hay đối với kẻ thù trong trường hợp tối nguy chàng cũng thẳng thắn nói hết tất cả sự thật không chịu dối gạt một ai.

Thần Tri Tử nhú đôi lông mày ra chiều nghĩ ngợi rồi lên tiếng nói:

—Tiểu Phong nói là chúng tôi đều tin tưởng. Chẳng qua lão phu cần hỏi rõ lại lần nữa là người có nghe một cách rõ ràng vào tai hay chỉ nghe mang máng một âm thanh giống như là tiếng cười thôi. Đó là điều tối quan trọng mà lão phu cần biết để phân biệt.

Tiểu Phong nghiêm sắc mặt lại đồng dạng trả lời:

—Lão tiên bối hãy trọn tin vào lời nói của văn bối. Chính văn bối đã nghe rõ tiếng cười ấy. Nếu nghe mang máng thì văn bối đã chẳng nói một cách quả quyết như thế đâu!

Kỳ Trận Thần Quân hỏi.

—Lê thiếu hiệp nghe ở mé nào đâu?

—Ngay ở mé trong phòng ngủ của Trầm tiên bối!

Sư Phàm Đạt Sư hỏi gần lại bằng một giọng ngạc nhiên:

—Ngay trong phòng à?

Trầm Phụng Linh không đợi Tiểu Phong nói. Nàng tiếp lời nói liền:

—Tôi mời các vị vào trong phòng tôi một lượt!

Nói dứt nàng đưa hết năm vị kỳ nhơn chuyên môn về trận thế theo nàng. Trầm Phụng Linh mở toang cánh cửa phòng. Sáu người cùng đi vào trong, lấy tay chỉ vào một vách đá, miệng nàng nói:

—Tiếng cười từ mé nầy vọng đến!

Siêu Phàm Đại Sư sấn bước tới trước gõ tay vào vách đá cộp cộp bảo to:

—Không thể đăng! Không thể đăng!

Thần Tri Tử hỏi:

—Sao lại không thể đăng?

Siêu Phàm Đại Sư thản nhiên trả lời:

—Vách đá nầy rộng độ vài mươi trượng, không sức nào đánh tiếng lọt vào trong phòng. Nói cho cùng mà nghe, dầu cho người ở mé bên kia có công lực cao cường đến mức nào đi nữa, cũng vẫn không thể dùng lối cách bích truyền âm đưa tiếng cười mình đến nơi đây!

Trầm Phụng Linh nói:

—Nhưng lại là một sự thật đúng cả muôn ngàn lần không sai. Sống ở trong phòng nầy hằng mấy chục năm liền, chính lỗi tai tôi đã từng nghe tiếng cười ấy chẳng biết đến bao nhiêu lần. Không lý nào tôi có thể nghe sai đăng!

—Muôn ngàn lần không sai?

Siêu Phàm Đại Sư vừa nhấn mạnh lại câu nói sắt đá của Trầm Phụng Linh vừa như tự hỏi lấy mình.

Giây lát sau bậc nhơn tu ấy rảo cặp mắt từ bi ngắm nghía vách đá vài lần dường thể có ý xem xét một điều gì nghi ngại trong lòng. Thở ra một hơi nhẹ nhẹ, ông ta nói:

—Bần tăng đã từng nói rõ là muôn ngàn lần không thể nào đưa tiếng cười vượt qua vách đá vọng đến tận vào trong phòng nầy đăng. Đó là một sự kiện vượt ngoài sức vận dụng chân khí của con người. Nếu là một sự kiện xảy ra đúng trăm phần trăm thì nó lại là một sự kiện phản ứng tác dụng. Tiếng cười ấy phải từ một mé nào khác vọng đến chạm vào vách đá nầy. Nghe vậy nàng lẫm chẫm cho là tiếng cười ấy đã từ bên trong vách đá nầy mà thôi.

Những người có mặt tại chỗ, sau một phen thẩm tra xem xét kỹ lưỡng, lại xem thấy chẳng có mảy may kết quả nào cả nên cuối cùng lại trở lui vào trong phòng. Ở đó bọn họ kéo rốc nhau vào gian nhà thần bí dưới đường đất.

Trầm Phụng Linh thất vọng nói:

—Xem chừng như các vị không còn cách nào giải cứu được chàng?

Kỳ Trận Thần Quân nói:

—Cũng không phải hần là như thế nữa! Chúng tôi chỉ chưa tìm ra mối dây quan hệ để nghĩ cách giải cứu Đinh Thích Phương.

Những người có mặt tại chỗ chẳng một ai là không cảm thấy lòng dạ chua xót bồn khoăn nặng nề xúc động. Bởi vì Trầm Phụng Linh đã quá yêu đương tha thiết mối tình chung thủy với Đinh Thích Phương mà bỏ phí cả một lứa tuổi hoa niên sống cuộc đời lẻ loi, cô độc cách biệt thế nhơn. Mấy chục năm trời nặng nề trôi qua dưới con đường hầm đá chỉ nhen nhúm trong lòng một tia hy vọng mỏng manh. Giờ đây, bọn họ thật không nỡ nào mở miệng nói được một câu là chẳng còn cách gì giả cứu đặng Đinh Thích Phương với nàng, dẫu bọn họ khoanh tay chán nản chép miệng thở dài!

Ngay lúc ấy...

Độc Mục Thần Ni, sau một lần nữa cố công đi tuần tra xem xét khắp trong gian nhà đá thần bí một vòng, bỗng nhiên nói:

—Phải chăng đây là...

Bà ta chỉ mới thốt ra khỏi miệng được năm tiếng ấy rồi lại nín thinh, chẳng biết phải nói thêm những lời chi nữa cho hết câu.

Trong khi ấy thì tất cả những cặp con người của bao nhiêu người đang đứng chòm nhúm trong nhà đá ấy đều tập trung vào mặt Độc Mục Thần Ni.

Không nhin được lâu, Kỳ Trận Thần Quân vụt lên tiếng hỏi:

—Phải chăng đây là cái gì vậy?

Độc Mục Thần Ni bảo:

—Các người xem kỹ thử nào... Dường như tấm vách đá này có đường vá!

Siêu Phàm Đại Sư và Kỳ Trận Thần Quân cùng lỗ mắt hỏi dồn tới một lượt:

—Đường vá hả?

Những người đang có mặt tại chỗ chẳng rủ nhau cùng «à» lên một tiếng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tung chân chạy thẳng tới chỗ vách đá bao bọc chung quanh bốn mặt giao nhà mà mò mẫm kiếm tìm.

Quả nhiên lúc nầy, do sự khám phá của Độc Mục Thần Ni bọn họ mới chú ý thấy rõ. Trên mặt tấm vách đá trong sáng như gương thủy tinh ấy, cứ cách mỗi khoảng từ ba thước đến năm thước thì lại có một đường rãnh như lằn chỉ vá. Lằn rãnh nầy mỏng trông không khác một sợi tóc tinh vi tuyệt mỹ như vân gấm dệt, nên sơ ý mà không chăm chú tìm tòi thì với cặp mắt thường chẳng tài nào tìm nổi.

Độc Mục Thần Ni vì còn có một con người bên con mắt phía tay mặt nên mục quang đều tập trung vào đó. Bởi vậy, tuy có một mắt mà Độc Mục Thần Ni lại có một luồng nhãn quang sáng tỏ hơn tất cả những người khác có đầy đủ hai con người!

Lần rần ấy nhỏ nhút đến nỗi các người có mặt tại chỗ toàn là những bậc hảo thủ, kỳ nhơn đệ nhất siêu đẳng võ lâm đương thời mà đến sát một bên mới nhìn thấy. Nếu bọn họ chỉ là cao thủ bậc thường thì chắc chắn một câu, quyết chẳng tài nào nhận thấy.

Sau khi xem xét xong xuôi, Kỳ Trận Thần Quân tỏ vẻ hơi lạc quan phần nào. Ông ta đồng dục lên tiếng nói trước:

—Trừ pho tượng bằng đá ong và cái lư trầm to tướng nầy. Tất cả mọi thứ ở đây đều yên vị chứ?

Trầm Phụng Linh mang máng nhớ lại trong trí, nói lại:

—Trong gian nhà đá nầy có nhiều cửa nhỏ. Ngay liền sau khi tôi và anh Đinh Thích Phương của tôi lạc vào trong nha nầy rồi, vì tánh háo kỳ của tuổi trẻ thúc đẩy nên cả hai đứa chúng tôi cùng rủ nhau đi vào trong các cửa nhỏ ấy xem xét một vòng cốt biết hết tất cả mọi nơi, mọi chỗ, không bỏ sót một khía cạnh nào...

Nói đến đây gương mặt hồng hào của Trầm Phụng Linh bỗng nhiên biến sắc tái mét. Nỗi kinh hãi khủng khiếp hiện lên như nàng đang trải qua một sự kiện chi hết sức hoang mang rợn óc. Nàng ứ hơi không nói được thêm tiếng nào nữa, mà cứ đứng sững sờ chết trân.

Thấy thần thái của Trầm Phụng Linh ai ai cũng phải lấy làm kinh ngạc, ngó dáo dác bốn bề, dường thể sắp xảy đến một tai biến chi cực kỳ rùng rợn. Bọn họ tuy là những bậc kỳ nhơn nhưng vẫn không tránh khỏi sắc diện nhút là cặp con mắt lơ lửng những tia sáng khiếp hãi của Trầm Phụng Linh ám ảnh thần hồn.

Thần Tri Tử hỏi nàng:

—Sau đó rồi sao. Trầm cô nương cứ lần lượt kể rõ cho lão phu nhận định.

Trầm Phụng Linh qua cơn kích động, bèn trấn định tinh thần, chậm rãi trả lời:

—Lúc hai đứa chúng tôi đưa nhau đi xem xét những cánh cửa trong gian nhà đá nầy thì lại không đi chung. Để thấu ngán thì giờ, anh Đinh Thích Phương đề nghị chia hai ngã đường. Tôi liền tán thành ý kiến thích hợp của anh. Thế rồi

chúng tôi, mỗi đứa đi rẽ ra một ngã. Đây cũng mới là lần đầu tiên hai đứa chúng tôi tách rời nhau ra. Sự thật là từ khi yêu nhau, quyết xây dựng hạnh phúc ái tình, luôn luôn lúc nào chúng tôi cũng ở sát bên nhau, không hề xa nhau, không xa nhau nửa bước. Đến nỗi khi hai đứa chúng tôi bị bắt buộc phải chết, tôi và anh Đinh Thích Phương của tôi ôm nhau lăn mình từ trên đỉnh Hận Thiên Phong.

Trầm Phụng Linh cúi mặt ngó xuống, hai hạt lệ trong vắt như sương rơi xuống trên hai gò má nàng. Có lẽ vì mối tình thâm thiết, nàng không cầm được giọt lệ thương. Qua giây lát nghẹn ngào Trầm Phụng Linh kể tiếp:

—Ai ngờ lúc tôi vào cánh cửa nhỏ ấy trở ra chẳng thấy bóng hình anh Đinh Thích Phương nữa cả! Tôi vừa toan cất tiếng kêu gọi thì bỗng nghe vang dậy đầy tai một trận rầm rầm trong tiếng kêu kỳ dị. Tôi đang còn giựt mình không hiểu đó là những tiếng gì thì tất cả những cánh cửa sắt trong gian nhà này đều đóng kín lại hết một loạt trông chẳng thấy dấu vết chi cả.

Thần Tri Tử hỏi:

—Thế Đinh Thích Phương bị nhốt chặt vào trong đó?

Trầm Phụng Linh, hai mắt long lanh, giọng ngậm ngùi:

—Thưa vâng. Chàng bị khép kín vào trong tám vách đá.

Thần Tri Tử nhăn mày nghĩ ngợi rồi chậm chạp nói:

—Như vậy là nhầm rồi, chẳng còn nghi ngờ chi cả. Trong đường hầm đất này chẳng những chỉ có dàn bày trận thế mà gài khéo những máy móc bí mật ngoài sức dự liệu con người. Nếu Trầm cô nương lúc ấy không được mục kích hiện tượng thì không làm sao tưởng tượng được ở trên vách đá này có những cánh cửa nhỏ, Đinh Thích Phương bị nhốt vào bên trong những máy móc ấy!

Kỳ Trận Thần Quân nói:

—Sự kiện trước mắt của chúng ta đây là phải nghĩ ra biện pháp nào để mở được mấy cánh cửa đá trên tám vách đá. Sau đó chúng ta mới tìm xem máy móc trong ấy ra sao?

Thần Tri Tử nói:

—Đúng như vậy. Có tìm cho thấy mấy chục cánh cửa đá trên mặt vách đá rồi mới nghĩ đến cách mở. Máy móc nằm trong các cửa đá, chỗ chẳng ở đâu khác hơn.

Bỗng nhiên Siêu Phàm Đại Sư vụt nói to:

—Tìm thấy nó rồi!

Một câu nói bất ngờ, như thể ấy từ miệng của Siêu Phàm Đại Sư thốt ra làm cho tinh thần của mọi người có mặt trong gian nhà đá đều phần chấn khác thường. Cùng một lúc chẳng hẹn nhau, ai nấy cũng cất tiếng hỏi mau:

—Tìm thấy có rồi cái gì vậy?

Siêu Phàm Đại Sư không vội trả lời với bọn họ. Ông ta mới bước đi thẳng thốn tới trước pho tượng thần bằng đá cao lớn đặt trên bàn thờ phía sau trong vách đá như để xem xét rõ ràng hơn một hiện tượng chi kỳ dị. Đôi mắt của Siêu Phàm Đại Sư tỏ ra những tia sáng vui mừng.

Tất cả bao nhiêu người đang có mặt tại chỗ cùng tỏ vẻ nghi hoặc chẳng hiểu ông ta định làm gì mà có thái độ lạ lùng như vậy. Ai nấy đều lấy làm thắc mắc trong lòng. Họ tự hỏi: “Siêu Phàm Đại Sư đã phát giác cái gì kinh hồn khiếp đảm lắm sao?”

Nói tiếp về Siêu Phàm Đại Sư bước đi sấn sả tới trước pho tượng đá ông thì bỗng nhiên dừng chân đứng hẳn lại. Hai luồng nhãn tuyến từ trong cặp mắt sáng ngời của ông ta đóng chặt vào thân hình pho tượng...

Chẳng một người nào theo dõi hành động của ông ta mà chẳng ngạc nhiên!

——— o0o ———

CHƯƠNG 65

Thần Tri Tử dường như đã thấu rõ hành động quái gở của Siêu Phàm Đại Sư, bắn mình vọt tới nhanh nhẹn chẳng kém một lần điện chớp, ông ta đứng ngay ngắn so vai với Siêu Phàm Đại Sư, miệng nói rồn rảng:

—Không sai! Chính đầu dây mối nhợ là ở đây rồi!

Siêu Phàm Đại Sư dần giọng xuống, nói lần từng tiếng:

—Tôi tìm cách dời cho pho tượng bằng đá ong nầy, tất nhiên cánh cửa đá sẽ mở liền!

Dứt tiếng, hai tay của ông ta ấn sát vào mình pho tượng, chợt nghe giọng nói lãnh lót của Trầm Phụng Linh lên trong trẻo:

—Ủy đừng! Đừng rục rịch đến pho Tượng Thần Vạn Năng!

Câu nói của Trầm Phụng Linh khiến mọi người đang có mặt tại chỗ, chăm chú theo dõi từ hành động của Siêu Phàm Đại Sư đều ngẩn ngơ, sửng sốt. Ai nấy đều quay mặt nhìn nàng.

Siêu Phàm Đại Sư cũng không khỏi chột dạ, phập phồng. Ông ta vội vã rút tay trở về, cất tiếng hỏi:

—Vì cớ nào? Tại sao Trầm cô nương lại ngăn cản bản tăng?

Trầm Phụng Linh lộ vẻ hoảng hốt. Gương mặt của nàng xám ngắt, tiếng nói hỗn hển dập dồn:

—Các vị chớ nên đụng đến thân hình của Thần Vạn Năng! Hơn vài mươi năm nay tôi được sống còn để mà hy vọng cũng chỉ nhờ vào lòng tin tưởng tuyệt đối vào Thần Vạn Năng! Nếu chẳng có Thần Vạn Năng để tôi gửi gắm tâm nguyện hành kính thiết tha thì Trầm Phụng Linh nầy đã chết rũ từ lâu rồi! Bởi cớ ấy tôi quyết chẳng để cho bất cứ một người nào được phép xâm phạm đến thần.

Siêu Phàm Đại Sư nhíu đôi hàng lông mi từ bi bác ái tỏ vẻ nghĩ ngợi băn khoăn. Ông ta hết sức thương cảm nỗi lòng cô đơn của người thiếu phụ chung tình bất hạnh. Vì quá yêu Đinh Thích Phương một cách say mê đắm đuối mà nàng đâm ra mê tín dị đoan. Mất hết ý nghĩ ở cuộc sống thực tế trên đời, nàng đặt hết niềm hy vọng vào một pho tượng đá vô tri, tộ cho nó một oai lực thiêng liêng của một vị Thần Vạn Năng để nương tựa vào lẽ vô vi mà sống.

Người đời quá đổi tàn ác đã giết chết mầm sống ái tình của nàng, gây cho nàng một vết thương lòng mà thời gian không tài nào hàn gắn lại được. Hơn vài mươi năm qua, nàng và Đinh Thích Phương không chết mà còn đau khổ hơn những kẻ đau khổ nhứt trên trần gian. Chỉ cách nhau có một tấm vách đá mà không khác xa nhau hằng vạn dặm trùng dương.

Tiếng cười của chàng xoi xĩa vào ruột gan của nàng còn đau đớn hơn muôn ngàn mũi kiếm nhọn. Mỗi lần nghe giọng cười của Đinh Thích Phương vọng lọt vào tai, nàng không còn đủ can đảm để mà chịu đựng.

Siêu Phàm Đại Sư thông cảm nỗi tâm tình quá đổi thống khổ của Trầm Phụng Linh nên ông ta rất lấy làm khó khăn trong hành động của mình. Không dời thủ chỗ thờ của pho tượng đá ong, thì không làm sao tìm ra những cánh cửa nhỏ có gài máy móc trên tấm vách đá đặng mà nghĩ ra biện pháp giải cứu Đinh Thích Phương bị nhốt cứng ở mé bên kia!

Còn dời pho tượng đá ong là chạm đến lòng tin tưởng tuyệt đối của Trầm Phụng Linh về oai quyền thiêng liêng của Thần Vạn Năng. Muôn một chẳng may mà không giải cứu được Đinh Thích Phương tức là phá tan niềm hy vọng cuối cùng trong tâm tình của Trầm Phụng Linh cũng tức là giết chết mầm sống của nàng.

Siêu Phàm Đại sư đắn đo suy nghĩ một chặp lâu ông ta bèn quyết định trong lòng phải dứt khoát hành động, nên chậm chậm ngó vào mặt Trầm Phụng Linh mà nói bằng một giọng nhu hòa êm ái:

—Trầm thí chủ ơi! Lời nói của thí chủ vừa rồi thật là sai, tuy Thần Vạn Năng đã cho thí chủ một sự sống lây lất hơn vài mươi năm trời nay, nhưng thí chủ nên biết rằng hạnh phúc trọn đời của thí chủ chỉ quan hệ có một cơ hội duy nhứt cuối cùng nầy đây. Huống nữa, Thần Vạn Năng có chẳng đi nữa cũng chỉ là một hình tượng ngẫu nhiên trong cõi lòng và trước con mắt của thí chủ mà thôi, chớ nào đâu có phải là một đấng thiêng liêng có đủ oai quyền thực tế.

Trầm Phụng Linh lỗ cặp mắt sắc bén như gương ngó thẳng vào mặt Siêu Phàm Đại Sư mà ông óng cãi lại:

—Không! Không phải như thế! Người đời đã giết chết tâm hồn cả thế phách của tôi. Đời tôi đã kể như không còn trên dương thế này nữa, ngay khi tôi và Đinh Thích Phương bị bắt buộc phải ôm nhảy xuống Hận Thiên Phong. Từ ấy đến nay hơn vài mươi năm qua, lúc nào cũng mong gặp càng sớm càng hay. Mối tình của chúng tôi bất diệt!

Siêu Phàm Đại Sư nghiêm sắc mặt lại, nói thẳng thắn một câu:

—Trầm thí chủ phải quyết định lấy một hành động, chớ không thể do dự, hàng hai. Một là giải cứu Đinh Thích Phương, hai là giữ nguyên lòng tin tưởng pho tượng đá ong, mà thí chủ đã quyết tâm giải cứu Đinh Thích Phương thì phải để bản tăng dời chỗ pho tượng đá, Trầm thí chủ nghĩ thế nào?

Trầm Phụng Linh rất lấy làm khó nghĩ nên còn do dự chưa biết phải trả lời câu hỏi của Siêu Phàm Đại Sư thì... nhanh như điện chớp, Siêu Phàm Đại Sư đã vung chưởng đánh thẳng vào pho tượng đá ong...

Tất cả mọi người có mặt trong gian nhà đá đều bật ngật sững sờ vì chẳng một ai ngờ Siêu Phàm Đại Sư lại có một hành động cương quyết lạ lùng như vậy.

Trầm Phụng Linh cũng không ngờ Siêu Phàm Đại Sư không chờ câu trả lời dứt khoát của mình mà cứ việc chạm đến Thần Vạn Năng bất chấp ý kiến của mình. Nàng có muốn cản ngăn thì cũng đã chậm trễ!

Đây nói tiếp sau khi Siêu Phàm Đại Sư đánh tới một chưởng mạnh như Thiên lôi đả vào pho tượng đá ong cao lớn đang ngồi chễm chệ oai nghi trên bàn thờ thì pho tượng ấy rục rịch giả lui ra đằng sau, chớ chẳng hề hấn tý nào. Liên tiếp theo cử động của pho tượng đá trong gian nhà thần bí ấy hiện ra năm cánh cửa đá.

Thình lình trông thấy năm cánh cửa đá lộ ra mọi người đang có mặt đều hớn hởi vui mừng, tinh thần hết sức lạc quan, phấn chấn.

Trầm Phụng Linh thét to lên một tiếng chói lói. Tiếng thét ấy gồm cả sợ hãi lẫn vui mừng.

Siêu Phàm Đại Sư chần chậm thối lui trở về chỗ đứng cũ như ban nãy. Ông ta vẫn giữ vẻ mặt bình thản tự nhiên, từ từ cất tiếng hỏi Trầm Phụng Linh:

—Trầm thí chủ đã thấy gì chưa? Nhưng dầu sao hành vi của bản tăng cũng là vội vàng quá đáng, mong rằng Trầm thí chủ rộng lòng khoan thứ. Vì bản tăng đoán chắc không thể nào Trầm Thí chủ nói tiếng bằng lòng để bản tăng chạm đến oai linh của Thần Vạn Năng, nên bản tăng bắt buộc phải đặt Trầm thí chủ trước một việc đã rồi.

Nói dứt câu, Siêu Phàm Đại Sư hướng thẳng về phía Trầm Phụng Linh đối với hành vi của Siêu Phàm Đại Sư ra làm sao. Ông ta cướp lời nói luôn:

—Này Trầm Phụng Linh, nàng có nhớ chắc hay là lâu ngày đã quên trong trí óc là Đinh Thích Phương, lúc ban đầu đã bước lọt vào trong cánh cửa nào của

năm cánh cửa kia? Điều này hết sức quan trọng, tự nhiên bắt buộc nàng phải trả lời cho xác đáng. Nếu nhớ kỹ thì nói rõ, còn quên hẳn thì đừng nói mờ ớ. Một sự lầm lạc sẽ đưa đến hậu quả tai hại chẳng biết sao mà lường trước được! Nàng hãy moi lại ký ức nhớ kỹ rồi hãy bình tĩnh trả lời.

Trầm Phụng Linh ra vẻ dẫn đo ngắm nghĩ giây lát rồi mới lấy tay chỉ thẳng vào cánh cửa chính giữa, hồi hộp trả lời:

—Câu chuyện cũ kỹ xa xưa tuy đã trải qua một khoản thời gian dài đằng đẳng có hơn vài mươi năm nhưng làm sao mà tôi quên được những kỷ niệm vui, buồn, mừng, sợ luôn luôn ám ảnh trong đầu óc từng khắc, từng giây, vừa trông thấy năm cánh cửa đá hiện ra là tôi nhớ lại tức thì việc hồi hai mươi năm về trước, chẳng khác nào việc đang xảy ra trước mắt giờ đây. Tuy vậy, nghe lời dặn dò của lão tiên bối tôi cũng phải hết sức cẩn thận quay lại quanh cảnh lúc ấy qua một lần trong não để vững vàng, chắc chắn không còn sợ rủi ro sai lạc. Tôi quả quyết cả trăm lần là chàng bước vào cánh cửa chính giữa. Chân còn nửa trong nửa ngoài, chàng vẫn quay mặt lại ngó tôi nửa miệng cười tươi tắn.

Kỳ Trận Thần Quân, Thần Tri Tử, Siêu phàm Đại Sư, Độc Mục Thần Ni, cùng với Xích Cước Đại Tiên, cả bảy năm người không hẹn nhau mà cùng phóng chân nhắm thẳng cánh cửa đá chạy tuốt vào một nước.

Cánh cửa đá ấy chừng năm thước, cao độ bảy thước, sau khi cả năm người chạy vào trong đó rồi, cảm giác lạnh lẽo dị thường, không khác vào một nơi băng giá.

Năm người đi trong khoảng khắc thời gian thì con đường chợt cùng lối. Một tấm vách đá chặn nghẹt lối đi. Cả năm người cùng dừng chân đứng lại.

Kỳ Trận Thần Quân lên tiếng nói:

—Trong con đường hầm dưới lòng đất này chẳng có trận thế chi cả, mà đúng ra có cơ quan sắp sẵn!

—Đúng thật vậy đó!

Siêu Phàm Đại Sư đáp lại một câu như vậy rồi lấy tay vỗ nhẹ lên mặt vách đá mấy lần, miệng nói tiếp:

—Mặt này trống rỗng, bề rộng độ chừng năm thước. Cái máy gài trên đây sợ e khó nổi tìm ra.

Năm người lùng khắp trong con đường chẹt gần nửa buổi trời mà chẳng tìm được cái máy mở cửa đi vào bên kia.

Ai nấy đều tỏ ra hết sức thất vọng, cùng thối lui ra khỏi con đường chẹt.

Xích Cước Đại Tiên nói:

—Con đường thứ hai này cũng giống hệt như con đường chính giữa.

Kỳ Trận Thần Quân bèn đem hết tình hình kể lại cho Trầm Phụng Linh và Thần Hồ chủ nhơn nghe.

Thình lình Tiểu Phong vụt nhớ đến một việc. Đó là «Hắc Kim Tỏa» mà chàng đã vâng lời Trầm Phụng Linh lên tận phái Chung Nam để mượn. Mẹ của Tiểu Liên bằng lòng nhưng đến nay vẫn chưa thấy sai người đem đến. Chàng vội vã nói:

—Giá như phái Chung Nam phái người thân tín đem «Hắc Kim Tỏa» tới đây cho mượn thì chẳng còn vấn đề gì phải bàn tính nữa. Lại một điều là nếu phái Chung Nam đã bằng lòng sai người đem «Hắc Kim Tỏa» đến cho mượn sao lúc này vẫn chẳng thấy tông tích chi cả?

Kỳ Trận Thần Quân trả lời:

—Quả thế không sai! Cái cánh cửa này rất đổi bí mật ly kỳ. Trên thế gian này ngoài «Hắc Kim Tỏa» thiết tưởng chẳng còn có biện pháp nào khám dạng.

Độc Mục Thần Ni bảo:

—Vậy chỉ còn có cách là chúng ta ráng ở đây mà đợi.

Đợi! Đợi! Đợi suốt một ngày trọn mà chẳng thấy người phái Chung Nam mang «Hắc Kim Tỏa» đến Hận Thiên Phong.

Tiểu Phong nóng nảy vô cùng đứng ngồi không yên cứ ra vào trông ngóng mỗi mòn.

Lúc ban sơ, chính mẹ của Đỗ Tiểu Liên đã hứa chắc với chàng một lời như đinh đóng là thế nào đúng ngày mừng năm tháng năm cũng sai người tâm phúc đem Hắc Kim Tỏa lên Hận Thiên Phong cho chàng mượn kia mà! Thế sao đã quá hai ngày rồi mà vẫn chẳng thấy tăm hơi chi cả?

Ngày thứ ba...

Trên đỉnh Hận Thiên Phong bỗng nhiên thấp thoáng có bóng một người. Chỉ phút lên rơi xuống độ đôi ba lần, bóng người ấy đặt chân trên chót đỉnh núi.

Tiểu Phong ngược mắt nhìn theo bóng reo to tiếng hỏi:

—Đỗ muội muội, em có đem «Hắc Kim Tỏa» theo mình không?

Người vừa đến Hận Thiên Phong đúng là Đỗ Tiểu Liên. Nàng nhìn vào mặt Tiểu Phong. Đôi mắt đỏ au, miệng cất tiếng nói:

—Ca ca, em có một chuyện cần nói cho anh nghe.

—Chuyện chi thì hãy để đó nói sau. Anh hỏi em có đem «Hắc Kim Tỏa» theo đó hay không trả lời cho nghe trước đã!

Đỗ Tiểu Liên đáp.

—Em có đem đây.

—VẬY ĐƯA CHO ANH MAU!

Đỗ Tiểu Liên bối rối vô cùng dường như có chuyện chi cực kỳ gấp rút đang toan mở miệng nói ngay.

Nhưng Tiểu Phong càng gấp rút hơn. Chàng không đợi cho nàng mở môi, cứ thúc giục một bên còn hơn là đòi nợ.

Đỗ Tiểu Liên chẳng biết làm sao đành phải lấy «Hắc Kim Tỏa» ra trao cho Tiểu Phong.

Sau khi đón lấy «Hắc Kim Tỏa» một vật chi bảo của võ lâm, hình dáng giống hệt như một cán bút. Tiểu Phong bắt kể cả Đỗ Tiểu Liên, tung mình nhảy xuống miệng hang Thập Hoa Thạch theo đường hầm đất chạy nhanh vào trong gia nhà đá.

Bọn Kỳ Trận Thần Quân thấy «Hắc Kim Tỏa» đã đến bèn giao phó trách nhiệm đặc biệt cho Tiểu Phong dùng «Hắc Kim Tỏa» khoan vào mặt đá. Tiểu Phong chuẩn bị công việc để tiến hành.

«Hắc Kim Tỏa» là thần vật có từ mấy ngàn năm xưa là tuyệt bửu trấn sơn của phái võ Chung Nam. Oai lực khoan đá, phá non của «Hắc Kim Tỏa» sắc bén có một, không hai trên đời.

Tiểu Phong cầm cứng đầu «Hắc Kim Tỏa» như cầm cán bút vận dụng toàn thân công lực vào bàn tay mặt, dùng sức đập mạnh vào mặt vách đá.

«Rắc» một tiếng lửa nhoáng tứ giăng, miệng đá văng tung tóe. Dưới sức một cái đập dữ dội ấy tấm vách đá lủng trống đến năm thước thông suốt từ bên này sang tận mé bên kia. Một cái hang rất lớn hiện ra trước mắt.

Tiểu Phong lại đập liên thêm mấy cái nữa, chỗ trống ở vách đá đó đã thành một cánh cửa đủ đi lọt một người. Tiểu Phong ngừng tay lên lại trở mắt nhìn lên. Tất cả những người có mặt ở đó đều sửng sốt ngẩn ngơ!

Bên trong lỗ cửa ấy là một cái hang chứa đầy cả châu báu, hay nói đúng hơn là cả một nhà châu báu, vàng ngọc lấp lánh chói ngời. Trên vách gắn vô số những hạt minh châu tở rạng còn hơn cả ban ngày!

Những người có mặt tại chỗ ngó vào bên trong cái nhà châu báu ấy mà ngỡ ngẩn cả người, trừng mắt nhìn sang chẳng nói được nửa tiếng.

Từng lặn lội trên chốn giang hồ bọn họ là những người từng thấy không biết bao nhiêu là châu báu mà cũng chẳng thèm bận tâm đến châu báu vì bọn họ toàn là cao sĩ kỳ nhơn.

Thế mà lần này, ai nấy cũng phải ngạc nhiên, ngơ ngác!

Ngay lúc ấy...

Một bóng người gấp rút nhăm thẳng về phía cái nhà châu báu ấy tung chân nhảy vào. Bóng người ấy chẳng phải ai khác hơn là Trầm Phụng Linh. Thân hình nàng nhảy tới khiến tất cả những người có mặt tại chỗ đều sững sờ.

Thình lình...

Tiếng gọi «Đinh ca ca» ngân lên lạnh lót. Tiếng gọi ấy thốt ra từ miệng Trầm Phụng Linh. Ai nghe tiếng gọi ấy cũng phải mọc ốc cùng mình vì nó hãi hùng, rùng rợn thế nào, giống như tiếng ma kể, quỷ gọi. Bọn Kỳ Trận Thần Quân cùng kéo nhau chạy vào trong gian nhà châu báu đó đề phòng biến cố nguy hiểm có thể xảy ra đến cho Trầm Phụng Linh.

Nhưng khi vào tới trong vừa ngước mắt ngó lên, bỗng dưng ai nấy đều giựt mình đánh thót một cái khiếp hãi đến nổi da gà.

—Tại sao mà anh lại chẳng biết sống với em cho trọn đời... Nhưng mà. Trời xanh... Cay nghiệt.. bắt hai đứa chúng ta chịu chẳng biết bao nhiêu nỗi xót xa khổ sở ngót... vài mươi năm trời! Chúng ta say sưa, đắm đuối, tha thiết, chân thành yêu nhau. Mỗi tình của chúng ta thật là sắt son, vàng đá, chưa chắc trên cõi đời đã có mấy ai thủy chung tròn vẹn được bằng hai đứa chúng ta. Còn một chút hơi thở cuối cùng là chúng ta vẫn không quên nhắc nhở đến nhau trong tâm tư trí tưởng.

—Nhưng mà Trầm muội em ơi! Trong biển tình sâu thẳm ái ân chúng ta đã hưởng được những gì?

Nói đến đây Đinh Thích Phương tuôn dài một chuỗi cười thê lương thảm đạm. Chàng lại lấy hơi nói tiếp:

—Tim này thắt chặt vào nhau. Non mòn, biển cạn tình đầu không phai...

Trầm Phụng Linh vội vã đáp ngay:

—Có nhớ! Đình ca ca! Lúc nào em lơ là có thể quên những kỷ niệm cũ mỗi tình khăng khít cột chặt hai đứa chúng ta?

Nàng khóc òa lên dường không thể đè nén nổi cảm xúc trào dâng.

Hơi thở của Đình Thích Phương chẳng khác nào một cây đèn leo lét trước cơn giông nhưng gặp lại người yêu như được chế thêm dầu. Ngọn lửa ấy bùng lên trong sự tuyệt vọng.

Đình Thích Phương thều thào nói:

—Trầm Phụng Linh hãy tha thứ cho anh đã để khổ đau cho em hơn hai mươi năm trời dưới hang đất. Tha thứ cho anh đã làm em hỏng cả cuộc đời. Tha thứ cho anh đã làm em uống phí bao nhiêu niên hoa sống cô đơn lạnh lẽo, đợi chờ... Nhưng mà Trầm muội em ơi! Anh chân thành, tha thiết yêu em, anh không quên mối tình chung thủy của em ở kiếp này, trên chặn đường đi xuống cõi huỳnh tuyến, hồn anh luôn luôn vẫn nhớ nhung em... Trầm muội em... em... em...

Tiếng «em» sau cùng thoát khỏi vành môi, đầu Đình Thích Phương ngoẻo xuống khỏi tay Trầm Phụng Linh. Chàng tắt thở.

Tội nghiệp thay cho một đôi tình nhân yêu đương nhau đắm thắm nồng nàn đến thế mà kết cuộc xa lìa nhau dường thể thống thiết ai bi.

Chỉ còn có một chút an ủi cuối cùng là khi nhắm mắt lìa đời Đình Thích Phương được có Trầm Phụng Linh vật mình kêu khóc nỉ non:

—Đình ca ca... Đình ca ca... Sao anh nỡ đối xử với em tệ bạc thế này. Anh đành bỏ em mà tìm đường đi trước xuống cõi âm ty! Anh không đợi em theo với cho có bạn tâm tình! Kiếp này em đã thuộc về anh. Sống ở bên anh làm vợ làm chồng... Chết nguyện theo anh làm ma làm quỷ!

Câu nói vừa dứt bất thành linh Trầm Phụng Linh đưa cao nắm tay giáng xuống thiên linh cái của nàng một chưởng!

Tất cả những người có mặt tại chỗ cùng thét to một tiếng hãi hùng!

Chẳng một ai ngờ Trầm Phụng Linh lại quyết tuấn tình chết theo Đình Thích Phương qua lẹ đến thế! Thần Hồ chủ nhơn Từ Thạch Trung hơi đề ý đề phòng nên vừa khi nàng đưa bàn tay mặt lên ông ta lập tức nhảy sấn tới chụp liễn, nhưng đã chậm mất một chút...

Một tiếng rú thê thiết ngân lên, thái dương huyết ở bên mặt của Trầm Phụng Linh rướm máu...

Nàng ngã xuống bên mình Đinh Thích Phương, miệng vẫn còn nói lẩm bẩm:

—Đinh ca ca... Em đâu nỡ đành nhẫn tâm bỏ... anh đi một mình cô đơn lạnh lẽo.. xuống chốn huỳnh tuyến như thế. Em quyết theo sát bên anh cho có bạn vui. Dưới tuổi vàng hai đứa chúng ta sẽ làm đôi vợ chồng... thương yêu vui buồn đã có bên nhau.

Nàng đã chết... Nàng vì yêu chàng trai đã tha thiết nàng mà chết cho vẹn tình, vẹn nghĩa. Lúc chết, gương mặt thắm tươi của nàng chẳng lộ vẻ gì là đau khổ cả. Chỉ có con mắt của nàng long lanh hai hàng lệ ngọc. Môi nàng nở một nụ cười tươi vui. Nàng đã nguyện ý chết theo người yêu.

Nàng đâu còn tiếc rẻ sự sống!

Từ nay dưới chốn tuổi vàng.

Vui buồn có thiếp, có chàng bên nhau!

Cuộc đời cắt hết thảm sầu. Cả hai cùng chết hết... Sống họ chẳng được cái gì lúc chết biển tình đắm hận. Trầm Phụng Linh vì Đinh Thích Phương chịu thống khổ suốt hai mươi năm dài. Sau khi nàng gặp chàng lần sau rốt, nàng quyết lấy cái chết để tuần tiết với chàng cho trọn chữ ân tình. Nếu không chết, nàng sống sao nổi những chuỗi ngày tàn tạ?

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung lệ rơi tầm tã, nói lấp giáp mộ mình:

—Bọn ta được chứng kiến giai đoạn kết thúc của một sự kiện bất hạnh trong bể tình đầy oan trái. Một người con gái vì người yêu mà chết. Sự việc xảy ra trước mắt hẳn bọn ta không bao giờ quên được! Cũng không thể bỏ qua cái màn bi kịch quá đỗi xúc cảm lòng trên đây. Đinh Thích Phương và Trầm Phụng Linh yêu nhau chẳng phụ tình nhau.

Những người có mặt tại chỗ đều vì cặp tình như ấy mà đều rơi lụy chan hòa. Ai nấy đều chăm chú nhìn vào hai tử thi ôm sát vào nhau còn nằm im trên mặt đất. Lòng mọi người dường thể kính cẩn đưa tiễn vong hồn Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương một lần cuối cùng.

Đương lúc Tiểu Phong còn chìm trong nỗi bi ai, thống khổ trước mối tuyệt tình của cặp oan hồn Đinh Thích Phương và Trầm Phụng Linh thì thoát nghe có tiếng người kêu lọt vào tai:

—Ca ca...

Chàng quay mặt lại nhìn, thấy người vừa lên tiếng kêu mình chính là Đổ Tiểu Liên. Không khỏi ngạc nhiên, chàng vội vã hỏi:

—Đỗ muội, chuyện chi đó em?

Đỗ Tiểu Liên ngập ngừng nói:

—Em cần báo cho anh biết một chuyện, Bắc Yêu cô nương đã chết rồi...

Tiểu Phong sửng sốt hỏi lại:

—Em nói cái gì? Ai... chết?

Tuy tiếng hỏi vậy mà chàng thấy trước mắt tối om, cả người choáng váng, miệng lắp bắp hỏi tiếp:

—Nàng chết rồi sao? Chết rồi?... Không... phải!

Đỗ Tiểu Liên vẫn thật thà đáp:

—Thật mà! Em không bao giờ gạt anh! Nàng chết thật rồi! Lúc nàng hấp hối, có em ngồi một bên coi chừng!

—Chính mắt em thấy nàng chết?

Tiểu Phong vẫn nghi ngờ. Chàng nói như phân bua:

—À! Không, chính Thần Hồ Chủ nhưn Từ lão tiên bối nói với anh là Bắc Yêu sống... Nàng không chết đâu.. Sống... Tiểu Phong nói oang oang như người điên cuồng loạn trí.

Lúc ấy, trừ ra một mình Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung là bình tĩnh tự nhiên, còn mấy vị kia ai cũng lấy làm ngờ vực về cái chết của Bắc Yêu do Đỗ Tiểu Liên đưa đến, Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung thông thả nói:

—Tiểu Phong, ta dối gạt người đấy... Nàng năn nỉ ta đừng nói thật cho người biết là thương thế của nàng không cứu chữa kịp. Ta hứa nàng nên giữ lời gạt người đó!

Tiểu Phong cứ cãi suốt lại:

—Không, nàng không chết.

Chàng khóc, khóc rống lên ồ ồ. Sự tình đưa đến quá đổi bất ngờ, chàng nghe như sét đánh ngang mi, mất cả lý trí. Chàng cứ giậm chân kêu khóc:

—Nàng không chết! Nàng hẹn tôi lại với nàng. Nàng đợi tôi!

Đỗ Tiểu Liên khóc ầm ức nói nghẹn ngào:

—Nàng không đủ sức đợi anh trở về. Sau ngày anh cất bước đi được ba hôm là nàng chết! Lúc từ giã vĩnh viễn cuộc đời nàng có để một phong thư nhờ trao lại tận tay anh.

Tiểu Phong nói rồi rút:

—Thơ đâu, đưa anh xem!

Chàng chộp phong thơ trong tay Đỗ Tiểu Liên. Cầm phong thơ mà hai bàn tay run rẩy, chàng mở xem thấy viết:

«Em cưng của chị,

Lúc em nhận được thơ là chị đã ra người thiên cổ. Em đừng vì chị mà quá yếu mềm thương xót. Bởi vì ngoài cái chết ra, chị không còn một lối giải thoát nào khác hơn.

Tuổi xuân, mạng sống, hoa trinh của chị đều đã giao phó hết cho Trang Văn Thổ. Nhưng mà đời chị cực kỳ bất hạnh đã gặp phải chuyện thảm bạo nhứt trần gian. Từ ấy chị vẫn chôn kín tâm sự vào đáy lòng, không nói cho em nghe. Bởi vì chị trót yêu em thắm thiết mặn mà.

Này em, tình yêu lần thứ hai trong đời sống của chị, chị đã gởi trọn cho em.

Nhờ có em mà chị sống được cho đến ngày nay. Chị yêu em điên cuồng mê mẩn. Có điều tự chị biết rõ chị không xứng đáng với tình yêu của em vì chị đã mất hết trinh tiết của người con gái trong sạch của chị có một lần yêu.

Ái tình và trinh tiết của chị, chị đã hiến nạp cho chồng chị là Trang Văn Thổ. Chị đâu còn chỗ nào để yêu em chân chánh nữa? Chỉ có chết mới có thể giải thoát tâm linh chị.

Này em cưng của chị, không được sánh đôi vợ chồng, chúng ta giữ nghĩa chị em. Lúc chết chị vẫn gọi tên em, chị vẫn nhớ nụ cười đầy cương nghị và cái hôn thâm thúy của em. Chị vẫn giữ những kỷ niệm ấy cho đến lúc nhắm mắt, tắt hơi, trân trọng xem là vật báu nhứt của đời chị.

Chúng ta gặp nhau thật là bất ngờ, có điểm trong sự bất ngờ ấy, chúng ta lại âm thầm xa cách nhau mãi mãi. Đó là một việc không may cho chị và chị luôn luôn van vái trong giờ hấp hối được có em ở sát một bên.

Nhưng mà lại cũng là việc rất may cho chị vì chị sẽ đau khổ không đành nhắm mắt khi nhìn thấy gương mặt ủ sầu tràn đầy nước mắt của em. Chị vẫn ao ước nhớ mãi trong trí nụ cười khả ái của em!

Mạng sống của con người ngắn ngủi như bông phù dung.

Chẳng qua trong mạng sống càng ngắn ngủi hơn của chị ở cõi tạm này lại có cả sự bất hạnh và cả niềm hạnh phúc.

Chị bị Trang Văn Thổ phũ phàng mà được em yêu quý. Đó là một điểm an ủi rồi!

Thôi, vĩnh biệt! Em hãy nhớ trăm hoa mà chị từng trắng trối lại thì hái rải lên mồ chị, nghe em.

Và sau cùng, chị vẫn nói y một câu:

Kiếp sau mong mỗi ngày hoa nở

Nhụy thiếp chưa phai được gặp chàng.

Kiếp này hai ta vĩnh biệt từ đây...»

Những giọt nước mắt của Tiểu Phong rơi lả tả trên lá thơ. Đoạn sau chàng không còn biết nàng viết những gì.

Chót hết bức thơ đầy cả những lời tình ái của Bắc Yêu gửi lại từ tay Tiểu Phong rớt xuống đất. Chàng không với tay lượm bức thơ ấy lên mà chỉ lẩm lũi cất bước đi ra khỏi cánh cửa đá, miệng lẩm bẩm:

—Chết rồi... Chị ơi! Em sẽ hái trăm thứ hoa mà chị ưa thích rắc lên nấm mồ của chị... cho đến một ngày cùng cuộc đời em...

Theo chân Tiểu Phong, hết thấy những người có mặt tại chỗ cũng ra khỏi hang đất...

Nhưng mà còn có pho tượng đá ong thì cứ ngồi bệ vệ trên bàn trong gian nhà thần bí, lơ lửng có tỏa ánh sáng xanh dờn, mọi vật y nguyên tại chỗ cũ.

Rất nhiều người vẫn chưa biết bên trong gian nhà dưới đường hầm đất đỏ rồi đây sẽ diễn ra một cuộc đồ sát võ lâm cũng như đã kết thúc một tấn thảm kịch tràn đầy huyết lệ của đôi trai gái đắm đuối yêu nhau còn để lại một thiên hận sử trong chốn tình trường, hai bộ xương người với hăng hà sa số bảo châu, bửu ngọc.

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung vận dụng công lực bít lại con đường đi xuống hang đất ấy bằng khối đá Thập Hoa Thạch, vì sợ còn có kẻ tìm đường lối xuống con đường thần bí ấy nữa.

Khi mọi người lên đỉnh Hận Thiên Phong, Lý Băng Ngọc nói với Tiểu Phong:

—Lê tướng công, tôi xin giã từ tại đây nhé.

Tiểu Phong mắt chưa ráo lệ, nghe Lý Băng Ngọc nói thì sững sờ nhìn nàng. Rất lâu chàng mới nói được:

—Xin Lý cô nương trân trọng mình vàng!

Lý Băng Ngọc quyến luyến trả lời

—Tôi xin vâng lời Lê tướng công cũng trân trọng. Lúc sắp chia tay, tôi cũng có chút chuyện nói với Lê tướng công. Chàng bảo thiếp không yêu chàng, mà sự thật là thiếp đối với chàng vô cùng thắm đượm... tưởng sâu sắc chẳng khác mỗi tình nào.

Tiểu Phong giựt mình hoảng hốt.

Lý Băng Ngọc cười chua chát nói:

—Tôi là kẻ đến sau, chẳng chịu chia tình cho người đến trước, nhưng mạng sống của tôi cùng với Bắc Yêu cô nương đã gởi gắm vào chàng, suốt đời vẫn không quên.

Tiểu Phong vừa toan lên tiếng thì Lý Băng Ngọc đã như một con chim én bay vút xuống đỉnh Hận Thiên Phong.

----- o0o -----

HẾT TRỌN BỘ